

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และคำร่ำเลี้ยงดูในคาถาการฝึกให้ตนเอง
กับในคาถาการยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด
ในระดับชั้นประถมศึกษา ๑

ปริญญาโท

ของ

มาลา วิธานนท์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา
ควยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

สิงหาคม ๒๕๐๕

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แม่การรับรู้ และการเลี้ยงดูในด้านการฝึกให้ตนเอง
กับในคาเกณฑ์ยังการฟังตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด
ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

บทคัดย่อ

ของ

มาลา วิรุณานนท์

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาามหามณฑล แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ควยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการกนควาเรื่อง เด็ก

สิงหาคม ๒๕๑๔

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และการเลี้ยงดูลูกในด้านการฝึกให้ฟังตนเอง
กับในด้านการขมขึ้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด
ในระดับชั้นประถมปีที่ ๑

การอบรมเลี้ยงดูในสถาบันครอบครัวมีส่วนช่วยหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กตั้งแต่แรกเกิด จนถึงวัยเข้าเรียน มีผู้วิจัยพบว่า บุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการใช้แบบการรับรู้สัมพันธ์กับวิชาในการเรียน เช่น การอ่าน การเขียน เลขคณิต เป็นต้น จากผลการศึกษานี้ แสดงว่าการอบรมเลี้ยงดูในสถาบันครอบครัว เช่น ในเรื่องของการฝึกลูกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และด้านการใช้แบบการรับรู้ของเด็ก เพื่อที่จะไปเข้าใจธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและบุคลิกภาพบางด้านของลูก และเพื่อที่จะนำผลการศึกษานี้ไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการทางการศึกษา งานวิจัยนี้จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแบบการรับรู้ของเด็ก กับการเลี้ยงดูของแม่ในด้านการฝึกและในด้านการขมขึ้งการฟังตนเอง พร้อมทั้งศึกษาความแตกต่างระหว่างถิ่นที่อยู่ เพศ และลำดับการเกิดของตัวแปรแต่ละตัวด้วย นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ จำนวน ๙๕ คน และแม่ของเด็กเหล่านี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใด เด็กกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตนครหลวงกรุงเทพฯ - ชนบุรี และอีกส่วนหนึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ส่งแบบสอบถามไปตามแม่ถึงการปฏิบัติต่อลูกในด้านการฝึกและด้านการขมขึ้งการฟังตนเอง กับทดสอบเด็กโดยใช้แบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดเสน และแบบทดสอบแบบการรับรู้ ผลการศึกษารังนี้ที่สำคัญคือพบว่า แม่ที่ปฏิบัติตนคัดค้านความต้องการของตัวเองว่าควรฝึกให้ลูกฟังตนเองใหม่มากจะมีทัศนคติว่าการขมขึ้งการฟังตนเองของลูกใหม่มากควบคู่กันไป ยิ่งกว่านั้นยังพบว่าทัศนคติของแม่ต่อการเลี้ยงดูซึ่งเป็นทัศนคติต่อความต้องการของแม่เองในการฝึกให้ฟังตนเองและในการขมขึ้งการฟังตนเองนั้นสัมพันธ์กับการรับรู้แบบจำแนกประเภท และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของลูก สำหรับรายละเอียดของการศึกษามีดังนี้

แม่ในนครหลวงมีทัศนคติต่อบทบาทของตัวเธอว่าควรฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ใน
บางจังหวัด ภายในกลุ่มนครหลวงแม่ของเด็กหญิงตั้งมาตรฐานสูง (ทัศนคติของแม่ที่รู้ขอบเขต
ของแม่คนอื่น ๆ) ในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กชาย และโดยดลกับ ภายในกลุ่ม
บางจังหวัด แม่ของเด็กหญิงตั้งมาตรฐานสูงน้อยกว่าแม่ของเด็กชาย ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
แม่ของเด็กหญิงมีทัศนคติต่อบทบาทของตัวเธอว่าควรยับยั้งการฟังตนเองของลูกมากกว่าแม่ของเด็กชาย
ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสูง แม่ของลูกตัวนี้มีทัศนคติต่อบทบาทของตัวเธอว่าควรฝึกให้ลูก
ฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ

สำหรับในสถานการณ์ศึกษาตัวเด็กเอง พบว่าเด็กในนครหลวงรับรู้แม่วิเคราะห์สูงกว่า
และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด เด็กชายรับรู้แม่วิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง
ลูกตัวนี้รับรู้แม่วิเคราะห์ต่ำกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าลูกคนรอง ๆ ภา ในกลุ่ม
นครหลวง เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย

ในสถานการณ์ศึกษาความสัมพันธ์พบสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

(ก) พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรฐานสูงในการ
การฝึกให้ลูกฟังตนเอง ในทำนองเดียวกันพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์ทางบวก
กับมาตรฐานสูงในการยับยั้งการฟังตนเอง (ข) พฤติกรรมจริง และมาตรฐานสูงในการฝึก
ให้ลูกฟังตนเองทางสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสูงในการยับยั้งการ
ฟังตนเอง (ค) พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
และการรับรู้แบบจำแนกประเภท ส่วนมาตรฐานสูงสัมพันธ์ทางบวกเพียงเฉพาะกับการรับรู้แบบ
จำแนกประเภทเท่านั้น (ง) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้แม่วิเคราะห์ แต่
สัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ (จ) การรับรู้แม่วิเคราะห์สัมพันธ์ทางลบกับการ
รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์และการรับรู้แบบจำแนกประเภท.

A COMPARATIVE STUDY OF NEED FOR ACHIEVEMENT, COGNITIVE STYLES AND CHILD
REARING PRACTICES IN INDEPENDENCE TRAINING AND RESTRICTION
OF INDEPENDENCE BETWEEN RURAL AND URBAN
FIRST GRADE PUPILS

ABSTRACT

BY

MALA WIRUNARNON

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements
for the Master of Education Degree (Educational Psychology)
at the College of Education
in Collaboration with
the Bangkok Institute for Child Study

August 1972

A Comparative Study of Need for Achievement, Cognitive Styles and Child
Rearing Practices in Independence Training and Restriction
of Independence between Rural and Urban
First Grade Pupils

Family institution is assumed to help shaping children's behavior prior to their school enrolment. Children's need achievement and cognitive styles had been found to be significantly related to school subject matters, such as reading, writing, arithmetic etc., might have parental behaviors in dependence training as their antecedents. In order to understand the nature of such relationships so that it could be applied to the educational process, this study attempted to investigate the relationships among four variables : need for achievement, cognitive styles, child rearing practices in independence training and child rearing practices in restrictions of independence, and then to examine these variables according to sex, birth order and rural - urban differences.

A sample of 79 first grade pupils in metropolitan Bangkok - Dhonburi and Ayuthya province were given Cognitive Styles Test, Graphic Expression of Need for achievement, while their mothers were given independence training and restrictions of independence questionnaires.

The most important result of this study indicated that attitudes towards independence training and restrictions of independence were directly correlated with children's categorical style and need for achievement. Details of the study were as follow.

Urban mothers had better attitude towards independence training than rural mothers. The perceived social norm in independence training was expressed by urban girls' mothers to be more favorable than boys' mothers, while the rural groups were just the opposite. Girls' mothers favored more restrictions than boys' mothers. Mothers of first born children favored independence training less than mothers of later born children.

Urban children used more analytical style and less relational style than rural children. Boys used more analytical style than girls. The first born group used less analytical style and more relational style than the later born group. In the urban group, girls' need for achievement was higher than boys'.

There were significant relationships between two variables :

(a) mothers' attitude towards independence training was positively related to their perceived social norm ; and mothers' attitude towards restrictions was also positively related to their perceived social norm ; (b) mothers' attitude and their perceived social norm towards independence training were directly correlated with mothers' attitude and their perceived social norm towards restrictions ; (c) mothers' attitude towards independence training was positively related to children's need for achievement and their categorical style, while mothers' perceived social norm was positively related to children's categorical style , (d) children's need for achievement was positively related to their analytical style but negatively related to their relational style ; (f) children's analytical style was negatively related to children's relational style and categorical style.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันสัปดาห์พิจารณาปฏิญานี้พร้อมกันแล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก
ได้

นางวลเพ็ญ วิเชียรไธสง ประธาน
ดร. สุจิตต์เชษฐาภรณ์ กรรมการ
วิ.ช.ช. ๒๐๒๕ กรรมการ

นาง รุ่งเรือง นิตยกุล
ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

ประกาศคุณูปการ

บุคคลหลายฝ่ายที่สนับสนุนและช่วยเหลือให้ปฏิญานพันธบัตรนี้สำเร็จ เป็นรูปเล่มได้
ผู้เขียนซาบซึ้งในพระคุณอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอขอบพระคุณทุกท่านที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่

ดร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ ผู้วางโครงการวิจัย เสนอแนะ ตรวจสอบ แก้ไข ช่วยเหลือ
และรวมแก้ปัญหาอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

อาจารย์ ภัทธา สุคนทรพิชัย และรองศาสตราจารย์ บุญยิ่ง เจริญยิ่ง ผู้กรุณาให้คำแนะนำ
ตรวจสอบแก้ไข และเป็นที่ปรึกษาในคำภาษาอังกฤษอย่างดี

ดร. วิรัช วิเชียรโชติ ผู้ให้คำแนะนำในเรื่องการสร้างแบบสอบถาม การเลือกใช้
สถิติที่เหมาะสมกับข้อมูล และการแปลผล

รองศาสตราจารย์ ดร. จรรยา สุวรรณทัต ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการ
การค้นคว้าเรื่องเด็ก ดร. ปรีชา ชรรมา และ อาจารย์สมนึก คำอุไร ได้ให้คำแนะนำในระหว่าง
ที่ผู้เขียนกำลังเลือกหัวข้อปฏิญานพันธบัตร

คุณภาพ อมรเลิศสินไทย คุณอาพล โองเคลือบ และคุณเสมาภร ศรีจำนงค์
ผู้แนะนำในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูล และภาช เลือกใช้แบบทดสอบ

ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนประถมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร คุณครูใหญ่ คุณครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอนุบาลพระนครศรีอยุธยา ได้ให้
ความสะดวก ความร่วมมือช่วยเหลือในด้านการให้ข้อมูลอย่างเต็มใจยิ่ง

ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้ให้อุปการะในการทดลอง
เครื่องมือ ทั้งฝ่ายพิมพ์และอัดสำเนา

คณะกรรมการสมาคมสังคมนักการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย ได้ให้ทุนสนับสนุนการวิจัย.

มาลา วิวัฒนานท์

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนา ✓ ภูมิหลัง และปัญหา ✓ ความมุ่งหมายในการศึกษาคนควา ✓ ความสำคัญของการศึกษาคนควา ขอบเขตของการศึกษาคนควา ✓ คำนนิยามศัพท์เฉพาะ ทฤษฎีเบื้องหลังของตัวแปรที่จะศึกษา ✓ เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เหตุผลเบื้องหลังการตั้งสมมุติฐาน ✓ สมมุติฐานในการคนควา	๑ ๑ ๗ ๗ ๘ ๘ ๑๒ ๑๗ ๒๓ ๓๓
๒	วิธีค่าเนนการ กลุมตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้รวมรวมขอมูล แบบสอบถามการฝึกให้พึ่งตนเองและการยับยั้งการพึ่งตนเอง แบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ แบบทดสอบวัดแบบการรับรู้ เทคนิคและลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ขอมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ขอมูล	๓๒- ๓๒ ๓๒ ๓๗ ๔๓ ๔๔ ๕๕ ๖๑
๓	ผลการวิเคราะห์ขอมูล สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ การวิเคราะห์ขอมูล	๖๔ ๖๔ ๖๔

๑.	การเปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการฝึกได้ฟังตนเองของแม่อุ้มต่าง	๖๕
๒.	การเปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองของแม่อุ้มต่าง ๆ	๗๗
๓.	การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กกลุ่มต่าง ๆ	๘๘
๔.	การเปรียบเทียบแบบการรับรู้ของเด็กกลุ่มต่าง ๆ	๘๘
๕.	การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ	๑๑๐
๔	อภิปรายผล	๑๒๑
๕	บทย่อ	๑๔๑
	/ ความมุ่งหมาย	๑๔๑
	/ กลบตัวอย่าง	๑๔๑
	/ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๔๑
	/ การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๔๒
	/ สรุปผลการค้นคว้า	๑๔๓
	/ ข้อเสนอแนะ	๑๔๖
	บรรณานุกรม	๑๔๘
	ภาคผนวก	๑๕๘
	ก.	๑๖๕
	ข.	๑๖๓

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
๑	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา แยกตามเพศและถิ่นที่อยู่	๓๖
๒	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแม่	๔๓
๓	สหสัมพันธ์ระหว่างดัชนีการวัดของแบบทดสอบชนิดเดียวกับคะแนน แรงจูงใจไปสมัครชีวิตได้จากแบบทดสอบชนิด ที่เอท์	๕๕
๔	ค่าอำนาจจำแนก เฉลี่ยและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบการรับรู้ ซึ่งทดลองกับนักเรียนในระดับต่าง ๆ	๕๘
๕	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด	๖๕
๖	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	๖๖
๗	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย แยกตามถิ่นที่อยู่	๖๗
๘	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	๖๘
๙	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ แยกตามถิ่นที่อยู่	๖๙

- ๑๐ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง
แม่ของ เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
โดยไม่แยกกันที่อยู่ ๗๐
- ๑๑ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
ของ เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์ กับแม่ของ เด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
แยกตามกันที่อยู่ ๗๑
- ๑๒ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
ที่ยังการฟังตนเองมากกับแม่ที่ยังการฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกกัน
ที่อยู่ ๗๒
- ๑๓ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
ที่ยังการฟังตนเองมากกับแม่ที่ยังการฟังตนเองน้อย แยกตามกัน
ที่อยู่ ๗๓
- ๑๔ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยกตามกันที่อยู่ ๗๔
- ๑๕ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ต่ำ โดยแยกตามกันที่อยู่ ๗๕
- ๑๖ คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการยืนยันยังการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง
แม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด ๗๖

๑๗	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย โยไมแยกถื่นที่อยู่	๑๘
๑๘	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย แยกตามถื่นที่อยู่	๑๙
๑๙	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ ลูกหัวบีกับแม่ของ ลูกคนรอง ๆ โยไมแยกถื่นที่อยู่	๒๐
๒๐	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ ลูกหัวบีกับแม่ของ ลูกคนรอง ๆ แยกตามถื่นที่อยู่	๒๑
๒๑	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กทรบุรีแม่บัว เกราะหกับแม่ของ เด็กทรบุรีแม่โยงความสัมพันธ โยไมแยกถื่นที่อยู่	๒๒
๒๒	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กทรบุรีแม่บัว เกราะหกับแม่ของ เด็กทรบุรีแม่โยงความสัมพันธ แยกตามถื่นที่อยู่	๒๓
๒๓	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ขัมยั้งการฟังตนเองมากกับแม่ขัมยั้งการฟังตนเองน้อย โดยไวแยก ถื่นที่อยู่	๒๔
๒๔	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนการขัมยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ขัมยั้งการฟังตนเองมากกับแม่ขัมยั้งการฟังตนเองน้อย แยกตามถื่นที่อยู่	๒๕

๒๕	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยกดินที่อยู่	๘๖
๒๖	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แยกตามดินที่อยู่	๘๗
๒๗	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด	๘๘
๒๘	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กหญิงกับเด็กชาย โดยไม่แยกดินที่อยู่	๘๙
๒๙	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กหญิงกับเด็กชาย แยกตามดินที่อยู่	๙๐
๓๐	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง ลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกดินที่อยู่	๙๑
๓๑	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง ลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ แยกตามดินที่อยู่	๙๒
๓๒	คำเฉลยและคำ ข ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่รับรู้แบบวิเการะห์กับเด็กที่รับรู้แบบโยงความสมัครใจ โดยไม่แยก ดินที่อยู่	๙๓

๓๓	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่รับรู้แบบวิเกระห์กับเด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ แยกตาม ถิ่นที่อยู่	๘๔
๓๔	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่ให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ให้ฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	๘๕
๓๕	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่ให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ให้ฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่	๘๖
๓๖	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่แม่ยังการฟังตนเองมากกับเด็กที่แม่ยังการฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	๘๗
๓๗	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่ แม่ยังการฟังตนเองมากกับเด็กที่แม่ยังการฟังตนเองน้อย แยกตาม ถิ่นที่อยู่	๘๗
๓๘	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กใน นครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด	๘๘
๓๙	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กชาย กับเด็กหญิง โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	๘๘
๔๐	คำเฉลยและคำ ๕ ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กชาย กับเด็กหญิง แยกตามถิ่นที่อยู่	๙๐๐

ตาราง

หน้า

๔๑	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ กับลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างลูกหัวปี	๑๐๑
๔๒	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ กับลูกคนรอง ๆ แยกตามถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างลูกหัวปี	๑๐๒
๔๓	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ กลุ่มแม่เฝ้าให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มแม่เฝ้าให้ฟังตนเองน้อย โดย ไม่แยกถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างเด็ก	๑๐๔
๔๔	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ กลุ่มแม่เฝ้าให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มแม่เฝ้าให้ฟังตนเองน้อย แยก ตามถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างเด็ก	๑๐๕
๔๕	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ กลุ่มแม่เฝ้ายังการฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มแม่เฝ้ายังการฟังตนเอง น้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างเด็ก	๑๐๖
๔๖	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ แม่เฝ้ายังการฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มแม่เฝ้ายังการฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่ม	๑๐๗
๔๗	คำเฉลยและคำ t ของคะแนนแบบการรับรู้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยก ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่ม	๑๐๘

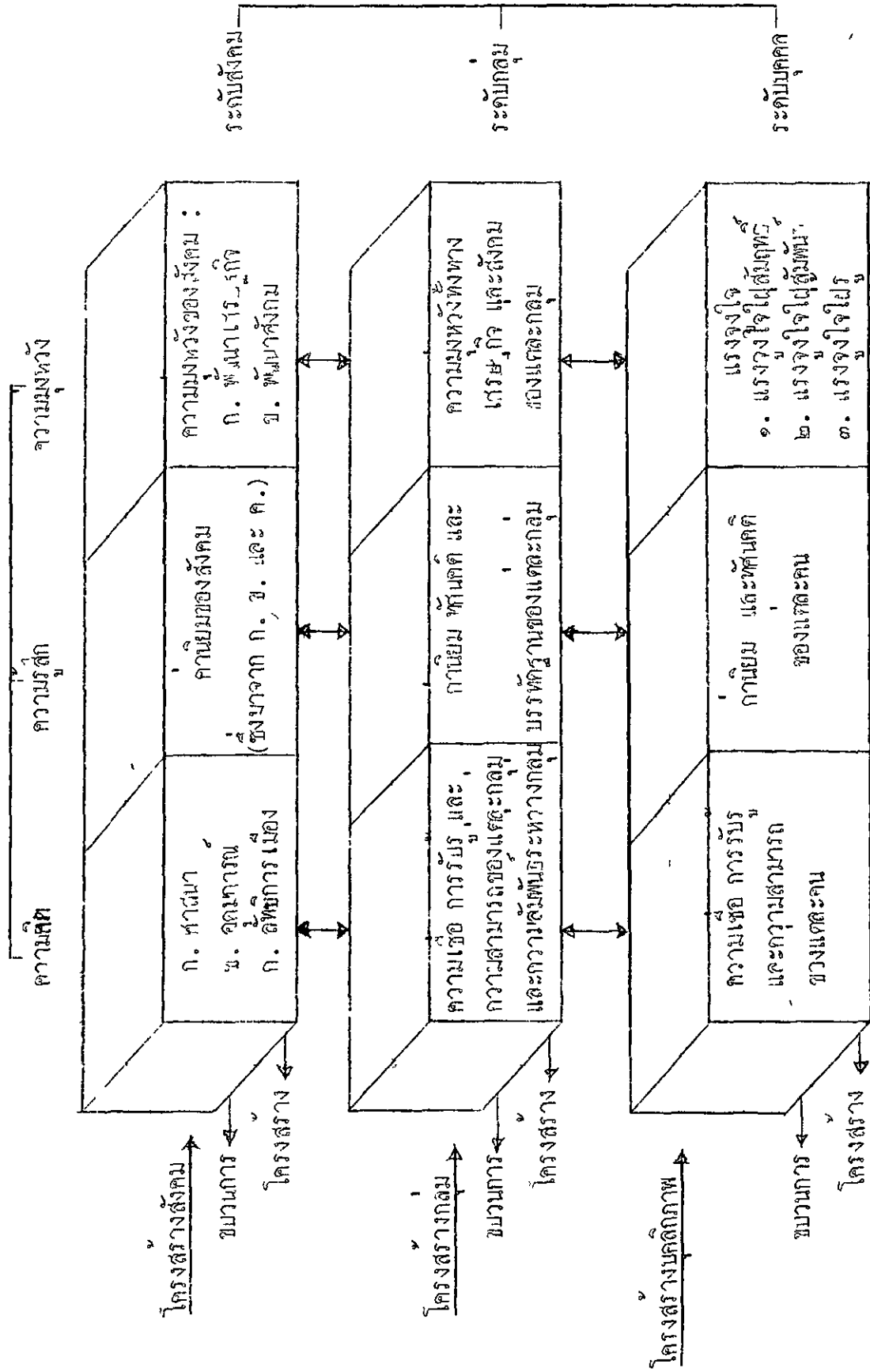
๔๘	ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แยกตามถิ่นที่อยู่	๑๐๘
๔๙	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มรวมทั้งไม่แยก ถิ่นที่อยู่	๑๑๑
๕๐	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มนครหลวง	๑๑๘
๕๑	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มต่างจังหวัด	๑๑๘
๕๒	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแม่ในกานการฝึกให้ฟังตนเองและใน กานการยับยั้งการฟังตนเอง โดยใช้ Biserial Correlation และ ค่า Z' เมื่อทดลองใช้แบบสอบถามแม่จำนวน ๒๔ คน	๑๔๕
๕๓	ค่า Z' เฉลี่ย และค่า เฉลี่ยของแบบสอบถามแม่ในกานการฝึกให้ ฟังตนเองและในกานการยับยั้งการฟังตนเอง เมื่อทดลองใช้แบบสอบถาม ถามแม่จำนวน ๒๔ คน	๑๖๐
๕๔	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบการรับรู้ โดยไม่แยกถิ่น ที่อยู่	๑๖๑
๕๕	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบการรับรู้ แยกตามถิ่นที่อยู่	๑๖๒

ภูมิหลัง และปัญหา

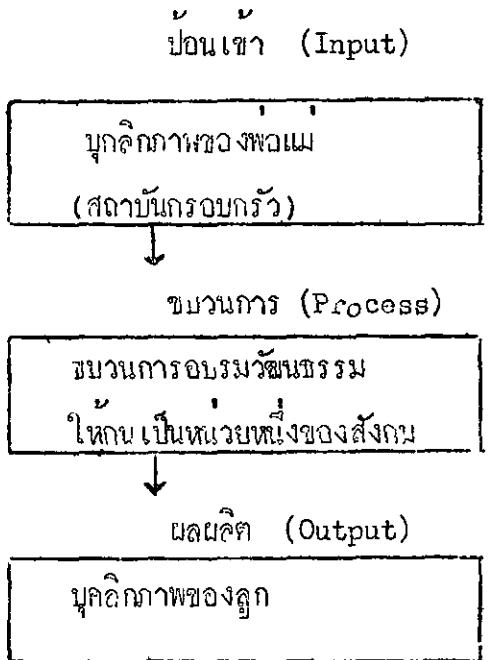
การริเริ่มาสังคมต้องหยั่งลึกลงไปถึงขบวนการพัฒนาวิวัฒนาการ หรือการ ผลิตภูมิวิถึภาพ
ที่จะเห็นแล้วเราคงไม่สามารถพัฒนาสังคมและ เศรษฐกิจให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ระบุไว้ในแผน
พัฒนาประเทศได้ ทั้งนี้เพราะ บุคคล กลุ่ม และสังคมมีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างฉะฉานที่กระบอก
ส่วนใดส่วนหนึ่งออกจากกันโดยอิสระมิได้

สังคมและกลุ่มจะพัฒนาไปได้อย่างไรหรือยังคงเห็นมา เป็นผลโดยตรงจากการพัฒนา วิถึภาพ
ของระดับบุคคล ภูมิวิถึภาพของระดับบุคคลจะพัฒนาไปได้อย่างไรขึ้นอยู่กับการที่บุคคลปรับวิถีในสังคม
และในสังคม ซึ่งหมายถึงความจำเป็นที่จะต้องพัฒนากลุ่มและสังคม การบเกี่ยวเกี่ยวระหว่าง
บุคคล กลุ่ม และสังคม แสดงให้เห็นไว้แล้วในบทที่ ๒

มิติทางจิตวิทยา

บุคลิกภาพ (ทัศนคติ และความสามารถ)

(นวลเพ็ญ วิเชียร โชติ, ๒๕๑๕ : ๑ - ๑๓)

เนื่องจากความจำเป็นที่เราต้องพัฒนาประเทศโดยเริ่มที่การพัฒนาตัวบุคคล หรือบุคลิกภาพ และโดยที่บุคลิกภาพสัมพันธ์กับระดับกลุ่มอย่างยากที่จะแยกออกได้ตั้งแต่อายุเยาว์วัย ผู้วิจัยจึงศึกษา โครงสร้างบุคลิกภาพของเด็กว่าจะสัมพันธ์อย่างไร กับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญ ที่วางรากฐานของขบวนการอบรมวัฒนธรรมให้คน เป็นหน่วยหนึ่งของสังคม

ในต่างประเทศ การศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และ บุคลิกภาพนั้น เขากระทำกันอย่างกว้างขวาง เกือบทุกแง่มุมจนสามารถรวบรวมหลักฐานเสนอ เป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพได้ แต่ของไทยยังมี น้อย และถ้าจะนำข้อเสนอแนะวิธีอบรมเลี้ยงดูของต่างประเทศมาใช้ เป็นแนวทางปฏิบัติกับเด็ก ไทย ก็ไม่อยู่ในวิสัยที่จะทำให้เกิดผลดีได้ เพราะวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมแตกต่างกัน อาจ ทำให้ขาดความผสมกลมกลืนระหว่างวิธีการที่จะนำมาใช้กับสภาพพื้นฐานจิตใจของคนไทย อนึ่งถ้า เราไม่ทราบว่า ระดับของเรา พื้นฐานจิตใจของเราอยู่ระดับไหน มีลักษณะอย่างไร ก็ยากที่

เราจะรู้ว่ากรรมที่ใด และอย่างไร ทั้งนี้จึงมีความเป็น อย่างยิ่งที่จะก่อให้เกิดการอบรมเลี้ยงดู
 รางแม่ไทย เมื่อเป็นพวกฐานให้เห็นแนวทางที่ควรเปลี่ยนแปลงให้การพัฒนาสังคมก้าวหน้าไป
 อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ฉะนั้นถ้าจะศึกษาแนวทางแก้ไขการอบรมเลี้ยงดูแล้ว เรา
 มองถึง สภาพที่กำกวม อยู่ในขณะนี้ก่อน เพื่อให้เห็นว่า จุดที่ก่อจุดที่ควรแก้ไขอย่างรีบด่วน
 สถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันคว้าเรื่องเด็ก ได้ศึกษาวิหิตของสังคมต่อพัฒนาการ
 ของเด็ก จากรายงานทำให้ทราบว่า แม่ผู้หวังอย่างยิ่งให้เด็กแสดงความสามารถ เมื่อผู้ใหญ่
 ักยการกระทำตามกำลังทุกอย่างของพ่อแม่ การชักคำสั่งของผู้ใหญ่นั้น เป็นการแสดงความไม่เคารพ
 เองดัง การอบรมเช่นนี้มีผลถึงกายประการ เช่น วัยผู้ใหญ่ได้รับความสะอากสหายในการอบรม
 เด็ก เป็นการรักษาสัมพันธภาพระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ช่วยให้เด็กมีความเกรงใจผู้อื่น แต่เมื่อ
 พิจารณาถึงคุณหนึ่ง คุณธรรมถึงคำว่า อามิผลเสียทั่วตัวเด็กและสังคมไทยส่วนรวบรวบหลาย
 ประการ เพราะการฝึกอบรมดังกล่าวนั้น เป็นการบั่นทอนความเป็นตัวของตัวเอง อาจลงทำให้
 เด็กขาดความกระตือรือร้น ขาดความกิริยเริ่ม และความกตเวรังสรรค์ ตลอดจนขาดความ
 ำรงการเผชิญเหตุในระกัมผู้ช่วย (ละม้ายบาท เรกัตต์ และจรรยา สุวรรณพัทธ์, ๒๕๑๐ :
 ๘๗ - ๘๑)

ถ้าอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยวิธีควบคุม จำกัดสิทธิในตัวเด็กจนเกินไป มีการฝึกให้ถูกฟังตน
 เองโดยดั่งแต่เด็กขโมยโต เขาก็เป็นผลเสียของการพัฒนาคนใหม่ทั้งคุณภาพ และประสิทธิภาพ
 กับการทดลองวิจัยอยู่ ๒ - ๓ อันเป็นของ McClelland และของ Winter Bottom
 ระบุว่า ที่กลุ่มที่ฝึกให้ฟังตนเองมากขึ้นนั้น มีความสามารถในการคิดสูง หรือมีความ
 สามารถในการพัฒนาสูงกว่าคนที่ต้องคอยฟังจากคนอื่นเขา" (วีรยุทธ วิเชียรโรติ, ๒๕๑๓ : ๘๖)

สมัยใดที่คนในชาติโดยเฉาะผู้ใหญ่ ถ้ามีส่วนให้การให้ษาอบรมแก่เด็กใหม่แรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์สูง ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจมักจะเกิดตามมาประมาณ ๒๐ - ๓๐
 ปีภายหลังจากนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าสมัยใดที่คนในชาติแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำภายหลังสมัย
 นั้น การพัฒนาเศรษฐกิจก็จะดำเนินไปอย่างเรื่องช้ากว่า (ละม้ายบาท ศรีพัทธ์, ๒๕๐๘ :
 ๖๓๐)

จากสภาพการอบรมเลี้ยงดู และผลสืบต่อไปอาจเกิดตามเขากังกล่าวแล้วข้างต้น พอจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นจุดที่ควรศึกษาเพื่อหาทางแก้ไขว่า ควรจะเป็นเรื่องการฝึกให้ดูที่ตนเองและการเคารพ หรือการยับยั้งการฟังตนเอง (Restrictions) เพราะการฝึกอบรมทั้งสองด้านนี้ มีอิทธิพลยิ่งต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของคุณ ถัดมาจะได้จากการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ของโรเซน (Rosen, 1962 : 623) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของชาวอเมริกันกับชาวบราซิล ที่พบความแตกต่างในการฝึกอบรมเด็กในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน กล่าวคือวัฒนธรรมของชาวอเมริกันเน้นความเป็นอิสระ ความเป็นตัวของตัวเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง มีการจูงใจเด็กให้รู้จักกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ก็เยี่ยมโดยแข่งขันกับมาตรฐานมากกว่า วัฒนธรรมของชาวบราซิล และเดาวัน (Dawson) ทำการศึกษาในทวีปแอฟริกาใต้ถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อการรับรู้ ก็พบว่า วัฒนธรรมของชนเผ่าเทเน (Temne) ซึ่งมีความเข้มงวด (Strict) ในการเลี้ยงดูจะทำให้เด็กมีการรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field - Dependent Perceptual Style) ซึ่งคล้ายคลึงกัน หรือมีผลคล้ายกันเกี่ยวกับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ (Relational Style) ส่วนวัฒนธรรมของชนเผ่า เมนเด (Mende) เข้มงวดในการเลี้ยงดูน้อยกว่า ทำให้เด็กมีการรับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field - Independent Perceptual Style) ซึ่งคล้ายคลึงกัน หรือมีผลคล้ายกันเกี่ยวกับการรับรู้แบบวิเคราะห์ อันเป็นการรับรู้ที่เป็นพื้นฐานของการคิดแบบวิทยาศาสตร์ (Price-Williams, 1969 : 161 - 180)

ผลงานของโรเซน และเดาวัน เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูในการฝึกให้ฟังตนเอง และในการเคารพ หรือ เข้มงวดแตกต่างกันในชุมชนที่มีวัฒนธรรมต่างกัน และความแตกต่างในการอบรมเลี้ยงดู ทั้งสองด้านนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โครงสร้างบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ และด้านแบบการรับรู้ของคุณมีผลแก่ : ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงศึกษาการอบรมเลี้ยงดูเด็กในวัฒนธรรมไทย เพื่อจะทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูในการฝึกให้ฟังตนเอง กับการยับยั้งการฟังตนเอง จะสัมพันธ์ในแง่ของการส่งเสริมหรือรบกวนบุคลิกภาพในลักษณะการรับรู้ที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ กับบุคลิกภาพในด้านแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของเล็กอย่างไร และเพื่อศึกษาบุคลิกภาพในด้านแบบการรับรู้ และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในเด็ก ให้ทราบ

บุคลิกภาพของกำลังของชาติในอนาคต อนึ่ง การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งให้เกิดความชอบการใจศุภามันตรอบ
กรว ซึ่งเป็นระดั้มกลุ่ม เพื่อจะได้เป็นแนวทางแก่โรงเรียนที่ควมูกอบ ที่กลุ่ม หรือที่สถาบันต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายใ การศึกษาค้นคว้า แยกได้ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างแบบการรับรู้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก กับ
การอบรมเลี้ยงดูของแม่ในด้านการฝึกให้ฟังตนเอง และการยับยั้งการฟังตนเอง
๒. เพื่อศึกษาการฝึกให้ฟังตนเอง และการยับยั้งการฟังตนเองของแม่ในนครหลวง
เปรียบเทียบกับแม่ในต่างจังหวัด
๓. เพื่อศึกษาแบบการรับรู้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็ก
นครหลวงกับเด็กต่างจังหวัด ระหว่างเพศ และระหว่างค่ากับการเกิด
๔. เพื่อทดลองใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดสั้น (Graphic Expression)
กับเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เนื่องจากแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีข้อมูลในขณะนี้ ไม่
อาจนำมาใช้ทดสอบเด็กใ้ระดับนี้ได้
๕. เพื่อคัดแปลงแบบสอบถามวัดการฝึกให้ฟังตนเอง และการยับยั้งการฟังตนเอง
ตามแนวของ วันเดอรัททอม (Hinterbottom) ให้ใช้สอบตามแม่ที่เรียนชั้นเด็กเล็ก หรือ
ระดับอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ได้ โดยร่วมมือกับ มจร วังเก่าแหง (นิติตปริญญาโท
สาขาจิตวิทยาการศึกษาปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร)

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพซึ่งพื้นฐานซึ่งจะได้น้อมมากที่สุด การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพตั้งแต่
ในวัยที่เด็กยังเล็ก หรืออายุน้อยที่สุดที่จะน้อมได้ การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพนี้ จะทำได้ในระดั้ม
กลุ่ม หรือระดับสถาบัน เช่นในสถาบันครอบครัว ซึ่งช่วยถึงการอบรมเลี้ยงดูลูก และสถาบัน
การศึกษาซึ่งหมายถึงการ เร็ยการสอนในโรงเรียน ผลงานวิจัยครั้งนี้จึงอาจนำไปใช้ได้ใ้ในสถาบัน
ทั้งสอง ดังต่อไปนี้

- การรับรู้แบบวิเคราะห์
- การรับรู้แบบโยงกา-สัมมัต
- การรับรู้แบบว่าเนกประเภท

นอกจากนี้ยังมีทั้ง ๔ ดังกล่าวแล้ว ยังมีทิวแปรชื่อ ๆ ซึ่งจะนำ พฤติวิทยาประเภทนี้ เป็น ทิวแปรอิสระอีก ก็คือ

- เพศ (ชาย - หญิง)
- ที่อยู่ (นครหลวง - ต่างจังหวัด)
- ค่าสัมภาระ (ลูกตัวมี - ลูกนรอน ๑)

ทิวแปรตัวเฉพาะ

เมื่อพิจารณาองค์การอบรมเลี้ยงดูคนในวันมกราคมไทยจะเห็นได้ว่าพ่อแม่กับคนเลี้ยงดูได้ ใ้รับถ่ายทอดค่านิยมกันมาเป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูคน ส่วนรับการอบรมเลี้ยงดูจาก สิ่งงานเองนั้น สังคมไทยไม่นิยมให้ลูกฟังตนเองหรือเป็นตัวของตัวเอง ทั้งนี้เพราะพ่อแม่มีอิทธิพล แบบอัตตาริปไตย (Authoritarian attitude) ลูกคนใดก็ตามที่แสดงกวางอยากทำอะไรเองจะ แผลงถึงความเป็นคนอวดดี ในทางตรงกันข้าม ลูกที่ขี้กลัวแม่หรือญาติผู้ใหญ่อาวุโสเป็นต้น ก็จะเป็น รั้วไปเรื่อยไป จะแสดงถึงความเป็นผู้ซึ่งมาการวะ มีความอ่อนน้อม เป็นคนดีตามค่านิยมของไทย

ทัศนคติต่อการฟังตนเอง เป็นทัศนคติที่มาจากค่านิยมของสังคม (ไม่ใช่ทัศนคติส่วนบุคคลหรือ วัตถุประสงค์โดยปกติ) การฟังตนเองที่ศึกษาในครั้งนี้นั้นจึงอนุโลมได้เป็นทัศนคติ และไม่ว่าเด็กคน ใดก็ถือได้ว่าการศึกษาเป็นการศึกษาทัศนคติที่สืบเนื่องมาจากการยอมรับตามมาตรฐานสังคม (Conformity to Social Norm) ด้วย โดยอาศัยกวางหมายตามที่ได้อธิบายมาข้างต้นนี้

๑. การฝึกให้ฟังตนเอง หมายถึง มหภาพของแม่ในการฝึกให้ลูก รู้จักกระทำสิ่งต่าง ๆ ใดโดยลำพังตนเอง เช่น ฝึกให้ลูกรับประทานอาหารได้เอง เปิดนมเสียดูเขาเองได้เอง ถักสนใจช่วยตัวเองในการเลือกเสื้อผ้า หรือรู้จักใช้จ่ายเงินได้เอง เป็นต้น การฝึกการฟังตนเอง แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑.๑ ทัศนคติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเอง คือ การฝึกให้เด็กได้รู้ความหมาย

ของตัวเองในการฝึกฝนหรือรู้จักสิ่งตนเอง

๑.๒ ทัศนคติหรือความรู้สึกในการฝึกให้สิ่งตนเอง คือ การวิพากษ์คนที่ที่ไม่เหมาะสม ของแม่มคนอื่น ๆ ในการฝึกฝนหรือรู้จักสิ่งตนเอง ซึ่งเป็นการแสดงถึงทัศนคติของแม่เองโดยให้มองว่าเป็นทัศนคติของแม่มคนอื่น (Projected Attitude)

๒. การยับยั้งการฝึกตนเอง หมายถึง บทบาทของแม่ในการหาพราม หรือจำกัดขอบเขต หรือยับยั้งไม่ให้ลูกฝึกตนเอง (Restrictions) เช่น ไม่ให้ส่งเสียงอะอะในบ้าน ไม่ให้เล่นของบ้านโดยไม่บอกให้พ่อแม่รู้ ไม่ให้ต่อสู้กับเด็กคนอื่น เป็นต้น การจัดการยับยั้งการฝึกตนเอง แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๒.๑ วัตถุประสงค์รวบรัดในการยับยั้งการฝึกตนเอง คือ การวิพากษ์คนที่ที่ไม่เหมาะสม ของตัวเองในการหาพราม หรือจำกัดขอบเขต หรือยับยั้งไม่ให้ลูกฝึกตนเอง

๒.๒ ทัศนคติฐานสั่งกมในการยับยั้งการฝึกตนเอง คือ การวิพากษ์คนที่ที่ไม่เหมาะสม ของแม่มคนอื่น ๆ ในการหาพราม หรือจำกัดขอบเขต หรือยับยั้งไม่ให้ลูกฝึกตนเอง ซึ่งเป็นการแสดงทัศนคติของแม่เอง โดยให้มองว่าเป็นทัศนคติของแม่มคนอื่น (Projected Attitude)

๓. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ
 อยุ่ทางไปด้วยดี และแข่งขันกันตามมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่ใกล้เคียง ในที่นี้
 วัตถุประสงค์ที่มุ่งว่าปมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากความเพียรพยายามในการวาดภาพ เนื่องจากได้
 ดูภาพถ่ายเสีย (Graphic Expression) ที่เป็นสิ่งเร้าแล้ว สำหรับการศึกษาตามเสียที่พวก
 โจเซฟ อาร์อนสัน (Aronson)

๔. แบบการรับรู้ เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการคิดของบุคคล เป็นกระบวนการที่บุคคล
 ใจในการรับรู้ ลักษณะ และคุณสมบัติของสิ่งเร้า ในการศึกษารังนี้ ถือเอาการใหญ่เหตุผล
 วาดการดูรูปของภาพว่า ภาพ ๒ ภาพที่เลือกจาก ๓ ภาพ ไปด้วยกันหรือแยกกันใด เพราะ
 เหตุผลอะไร แม้วิธีการให้คะแนนออกเป็น ๓ แบบ คือ

๔.๑ การรับรู้แบบวิเคราะห์ หมายถึง การรับรู้โดยการมองเห็นส่วนย่อยของภาพ
 ที่กำหนดไว้ เป็นการพิจารณาจากลักษณะความเป็นจริงของสิ่งเร้า เช่น เมื่อให้นักเรียนดูภาพที่
 ประกอบด้วย ผู้หญิง วาน และรวง บั๊กเรียนบอกว่า "จานุกักรับรวมเพราะมีลวดลายเหมือนกัน"
 หรือ "เพราะบั๊กเรียนกะกลมเหมือนกัน" เป็นต้น

๔.๒ การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ หมายถึง การรับรู้ที่พยายามจัดความสัมพันธ์
 ลักษณะที่ว่ามี ถ้าเรามองถึงความสัมพันธ์กัน อาจจะเป็นแง่ของหน้าที่ เวลา และ/หรือสถานที่
 เช่น ในภาพที่ภาพคนให้ทานที่กล่าวข้างต้น "จานุกักรับรวมเพราะผู้หญิงใช้จานใส่อาหารรับประทาน"
 หรือ "ผู้หญิงกับรับรวมเพราะผู้หญิงใช้รวมกันแคต" เป็นต้น

๔.๓ การรับรู้แบบจำแนกประเภท หมายถึง การรับรู้ที่พยายามจัดรวมสิ่งเร้าเข้า
 เป็นประเภทเดียวกัน หากความรู้สึกรู้สึก หรือประสบการณ์ที่ได้รับมา โดยใบก้านนี้ถึงข้อเท็จจริงที่

ปรากฏในสิ่งเรานั้นเลย เช่น นักเรียนตอบว่า " जानकुกับรมเพราะเป็นของใจเหมือนกัน" หรือ "เพราะเป็นสิ่งไม่มีชีวิตเหมือนกัน" เป็นต้น (ปฐม นิคมานนท์, ๒๕๑๔ : ๖ - ๗)

๕. ลำดับการเกิด หมายถึง ลำดับการเกิดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น ๒ ลำดับ คือ

- ลูกหัวปี

- ลูกคนรอง ๆ

๖. ถิ่นที่อยู่ หมายถึง ที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ

- นครหลวง หมายถึง กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในนครหลวงกรุงเทพมหานคร

- ต่างจังหวัด หมายถึง กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๗. เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมาก และเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย หมายถึง เด็กที่แม่ลงคะแนนพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองมาก และน้อย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มคะแนนมาก และคะแนนน้อย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๕% ของจำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๘. เด็กกลุ่มที่แม่ับยั้งการฟังตนเองมาก และเด็กกลุ่มที่แม่ับยั้งการฟังตนเองน้อย หมายถึง เด็กที่แม่ลงคะแนนพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมาก และน้อย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มคะแนนมาก และกลุ่มคะแนนน้อย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗% ของจำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๙. เด็กกลุ่มที่แม่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิสูง และเด็กกลุ่มที่แม่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิต่ำ หมายถึง เด็กที่ได้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิสูง และต่ำ โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มคะแนนสูง และกลุ่มคะแนนต่ำ ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗% ของจำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๑๐. เด็กกลุ่มที่รับรู้แบบวิเคราะห์ หมายถึง เด็กที่ได้คะแนนการรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าคะแนนการรับรู้แบบจำแนกประเภท และคะแนนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์

๑๑. เด็กกลุ่มที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ หมายถึง เด็กที่ได้คะแนนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าคะแนนการรับรู้แบบวิเคราะห์ และคะแนนการรับรู้แบบจำแนกประเภท

๑๒. แม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองมาก และแม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย หมายถึง แม่ที่ลงคะแนนพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองมาก และน้อย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มคะแนนมาก

และคะแนนเฉลี่ย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗ % ของจำนวนแบป็นักดู ทั้งอย่างทั้งหมด

๑๓. แบป็นักดูที่ยังมีการพึ่งตนเองของลูกมาก และแบป็นักดูที่ยังมีการพึ่งตนเองของลูกน้อย หมายถึง แบป็นักดูที่ขณะนั้นพฤติกรรมจริงในการยังมีการพึ่งตนเองมาก และน้อย โดยใช้เวลาทำการแบป็นักดูคะแนน มาก และคะแนนน้อย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗ % ของจำนวนแบป็นักดูตัวอย่างทั้งหมด

ทฤษฎีเบื้องต้นของทวิแปรที่จะศึกษา

การฝึกให้ตนเอง และการยังมีการพึ่งตนเอง ฟูรอยด์ (Freud) กับเกอ. ๕

โกลาเพราะ มัลลิวาน กับอีริกสัน (Sullivan and Erickson) กล่าวถึงการพึ่งผู้อื่น (Dependency) ว่าแบป็นแรงขับพื้นฐาน (Basic Drive) ที่มีส่วนกับนามคุณลักษณะของเรา อย่างมาก สุนัขที่ยังแบป็นทารก และเด็กเล็กมีความจำเป็นต้องพึ่งผู้อื่น เพราะยังไขว่คว้าที่จะหลบ หลบของความต้องการของตนเองได้ เด็กจึงเรียกร้องการเรี่ยรวมที่จะพึ่งผู้อื่น โดยเฉพาะแบป็นแม่ เมื่อ วุฒิก้าวเข้าวัยเตาะแตะ เด็กก็ยังคงเรียกร้องที่จะพึ่งตนเอง พฤติกรรมการพึ่งผู้อื่นก็เคยแบป็นครั้ง มั้งเด็กจะคงแบป็นแม่ลงไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น การที่พ่อแม่จะแบป็นคนแบป็นเด็กที่แบป็นวัยเรี่ยรวม การพึ่งผู้อื่น ว่าเป็นการฝึกการเรี่ยรวมที่จะพึ่งตนเองนี้ เป็นระยะสำคัญด้วย ว่าคนที่สำคัญที่พ่อแม่จะ ต้องระวังระวัง ไปแบป็นเปลี่ยนแปลงโดยทันทีทันใด (McCandless, 1963 : 326 - 329)

แม็กแคนเลส (McCandless, 1963 : 326 - 329) แบนแนะแนวทางที่ควรแบป็นเปลี่ยนแปลง โกลา ๕ แนวปฏิบัติ ๕ ประการ ดังต่อไปนี้

- ๑. การตรวจรางวัลแบป็นที่เกยใจกับลูกในสมัยเมื่อยัง เป็นเด็กเล็กในวัยของ
- ๒. การลดการแสดงความรักด้วยการให้เด็กพึ่งพาตนเอง
- ๓. พ่อแม่ของ แบป็นเปลี่ยนแปลงการให้รางวัลเป็นลูกขอพึ่งพา ไม่แบป็นการให้รางวัลเมื่อเด็ก

แสดงการพึ่งตนเองได้ แต่ในขณะเดียวกันต้องสนใจความต้องการการพึ่งพาผู้อื่นของเค้าบ้าง อย่าง กอบเป็นกอบไป โกลาครอบเล่นโดยสิ้นเชิง

- ๔. ฝึกให้รู้จักคบหาเพื่อน รู้จักดูแลของการเล่นเพื่อน
- ๕. เมื่อเด็กเริ่มทำการทางร่างกายเพิ่มขึ้น ก็ทักษะเพิ่มขึ้น พ่อแม่ควรฝึกแบป็นแบป็นเปิด

โอกาสให้ลูกได้รู้จักเรี่ยรวมที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จด้วยตัวของตัวเอง ฝึกให้แบป็นความแบป็น สะดวกและความแบป็นแน่นอนในการคอยหวังพึ่งผู้อื่น

ถ้าพ่อแม่ปกครองยึดแนวทาง ๕ ในการเปลี่ยนแปลงลูกจากการคอยพึ่งผู้อื่นมาเป็นการรู้จักพึ่งตนเองแล้ว เท่ากับเปิดทางให้เด็กเรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองในกิจการทั้งหลายได้ด้วย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะก่อกระทำอย่างนุ่มนวลค่อยเป็นค่อยไป ไม่ให้เด็กเกิดปัญหาทางความรู้สึกรู้สึกความรัก ความอบอุ่น ถ้ากระทำไค่เช่นนี้เชื่อแน่ว่า พ่อแม่ปกครองสามารถจะฝึกให้ลูกพึ่งตนเองได้สำเร็จ การปฏิบัติต่อลูกด้วยวิถีทางเช่นกล่าวนี้นี้ จัดว่าเป็นการฝึกลูกให้มุ่งมั่นแสวงหาผลสัมฤทธิ์ (Achievement Orientation)

ช่วงระยะที่พ่อแม่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การตอบสนองความต้องการพึ่งผู้อื่นของลูกมาเป็นการฝึกให้ลูกรู้จักพึ่งตนเอง เป็นช่วงที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง (Conflict) เกิดจะมีพัฒนาการในการพึ่งตนเองได้ก็เพียงใดขึ้นอยู่กับสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ ลูก กล่าวคือความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นแบบพ่อแม่ใช้อำนาจ บังคับ ควบคุม หรือเป็นแบบปล่อยให้มืออิสระในตัวของตัวเอง สำหรับพ่อแม่ที่เสริมสร้างความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ให้ลูกมากขึ้นตามอายุ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังกังวลใจรับผิดชอบ เกี่ยวกับการตัดสินใจของลูกอยู่บ้าง และปกครองลูกด้วยเหตุผล พ่อแม่ลักษณะนี้สามารถจะปลูกฝังทั้งด้านความรับผิดชอบและการพึ่งตนเองให้บังเกิดขึ้นในตัวลูกได้สำเร็จคงาม ส่วนพ่อแม่ที่ใช้อำนาจสิทธิขาด (Authoritarian Parents) ปกครองลูกโดยวิธีห้ามปราม ไม่เปิดโอกาสให้ลูกรู้จักการพึ่งตนเอง ไม่ให้มืออิสระในตัวเดียวกับพ่อแม่อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งปล่อยให้ลูกตามสบาย (Laissez - Faire Parents) ยอมตามลูกทุกอย่าง พ่อแม่ ๒ ประเภทหลังนี้ไม่สามารถจะปลูกฝังลูกให้มีความรับผิดชอบ และเป็นตัวของตัวเองได้เลย (Mussen, Conger and Kagan, 1969 : 627)

ในสังคมไทย กวามสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นแบบพ่อแม่ใช้อำนาจสิทธิขาด ปกครองโดยวิธีห้ามปรามหรือยับยั้งการพึ่งตนเอง มากกว่าที่จะเป็นแบบพ่อแม่ปกครองลูกโดยให้เหตุผล และฝึกให้มีความเป็นอิสระในตัวเอง การที่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไทยมีลักษณะดังที่กล่าวนี้นี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเนื่องมาจากวัฒนธรรมกำหนดขอบเขตไว้ให้เด็กเคารพนับถือ และยำเกรงผู้มีอาวุโสกว่า โดยถือว่าผู้ใหญ่คือร่มโพธิ์ร่มไทร ต้องคอยปกป้องเป็นที่พึ่งของผู้น้อยตลอดไป

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ฮิลการ์ด (Hilgard, 1967 : 153) ให้ความสำคัญแก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า คือแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำการเพื่อบรรลุเป้าหมาย ด้วยมาตรฐานอันยอดเยี่ยม ส่วนแอทกินสัน (Atkinson, 1966 : 240 - 241) ให้ความสำคัญแก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้สึกว่า การกระทำของตนเองต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเอง หรือบุคคลอื่น โอบเทียบเคียงกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจเมื่อกระทำสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้

ถ้าพิจารณาหาสาเหตุเกี่ยวกับมาตรฐานของการกระทำแล้ว แต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสถานการณ์แตกต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูงจะเพียรพยายามให้บรรลุถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองไว้มักจะไม่มีความเพียรพยายามเลย และมีความรู้สึกเฉยเมยต่อผลสัมฤทธิ์มาตรฐานทั้งไว้ บุคคลทั้ง ๒ ประเภทนี้พวกแรกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าพวกหลัง (Secord and Backman, 1964 : 568)

แม็กเคลลันด์ (McClelland and Others, 1953 : 110 - 111) ผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้ความสำคัญแก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จจุดลงไปด้วยดี แข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง เมื่อมีอุปสรรคขัดขวางจะพยายามฟันฝ่า เมื่อประสบผลสำเร็จจะรู้สึกสบายใจและมีความวิหิงกังวล เมื่อประสบความล้มเหลว

จากการให้ความสำคัญแก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของท่านที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยขอคัดแนวของท่านเหล่านั้น โดยจะขอให้ความสำคัญแก่การวิจัยครั้งนี้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึงความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จจุดลงไปด้วยดี และแข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์พัฒนาขึ้นมาในตัวบุคคลได้ก็เพราะภาวะและเงื่อนไขทางสังคม (Social Condition) ที่ครอบคลุมตัวเด็กตั้งแต่ยังเล็ก ไปจนถึงการจูงใจให้เด็กใฝ่แสวงหาผลสัมฤทธิ์อย่างไรบ้าง ตัวอย่าง เช่น แม็กเคลลันด์ และ ฟรีดแมน (McClelland and Friedman) ศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับอายุและการยืนยันการพึ่งตนเองใน

วัฒนธรรมของชาวอเมริกันอินเดีย (American Indians) ๔ เท่า ผ่านทั้ง ๒ ปีให้เห็นจากผลการศึกษว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับการฝึกให้ดูสิ่งตนเอง ก่ออารมณ์หวังใ้ดูก็มีแรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง ควรจะฝึกดูให้รู้จักสิ่งตนเอง เป็นตัวของตัวเอง และฝึกให้ดูรู้จักกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้จะเป็นผลสำเร็จ ตั้งแต่ยุคยังเล็ก (Atkinson, 1966 : 453 - 454)

โครงสร้างของสังคมในวัฒนธรรมของไทยทำให้ผู้มีอายุต่ำกว่าสองขวบมีลักษณะชอบนอนตลอดเวลา การเลี้ยงดูก็ไม่ส่งเสริมความเป็นอิสระ เว้น ผู้ใหญ่จะเป็นผู้ตัดสินใจให้ ทบรอบกระวังไม่ให้คลาดสายตาเกือบตลอดเวลา การเลี้ยงดูในลักษณะนี้ความนับตนเองในบุคลิกภาพทางความเมืออิสระในตัวเอง ไม่ค่อยมีมันที่จะฝึกให้ดูรู้จักไม่หากความสำเร็จในชีวิตดังเช่นสังคมอเมริกัน (วีรบุรุษ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๓ : ๔๐ - ๔๑)

แบบการรับรู้ (Cognitive Styles) ออสเวล (Ausubel, 1968 : 170) ให้ความหมายของแบบการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ในการจัดระเบียบสิ่งเร้าหลาย ๆ ชนิดเข้าด้วยกัน แล้วตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามลักษณะของการจัดระเบียบนั้น ซึ่งเป็นการวางทางให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

แบบการรับรู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมองหลายประการ และเป็นสื่อกลางที่ทำให้เกิดการคิด การแก้ปัญหาของบุคคลแตกต่างกันออกไป (Suchman, n.d. : 1 - 5) ยิ่งกว่านั้น วอลลาช และ โกลเกน (Wallach and Kogan, 1956 : 105) ยังมีความเห็นว่าแบบการรับรู้เป็นตัวเชื่อมของบุคลิกภาพซึ่งเกี่ยวข้องไปถึงพฤติกรรมการปรับตัวหลายด้านอีกด้วย จากแนวความคิดนี้จึงได้แบ่งแบบการรับรู้ออกเป็น ๓ แบบ โดยอาศัยบุคลิกภาพและการรับรู้ต่อสิ่งเร้าซึ่งแตกต่างกันเป็นเกณฑ์ ดังนี้

๑. แบบวิเคราะห์เชิงบรรยาย (Descriptive Analytical Style) เป็นการรับรู้ที่พิจารณาข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสิ่งเร้า โดยพิจารณาถึงลักษณะปกติย่อยที่คล้ายกันทั้งทางกายภาพ เช่น ขนาด รูปร่าง และสี

๒. แบบโยงความสัมพันธ์ (Relational Style) เป็นการรับรู้ที่พยายามเชื่อมโยงสิ่งเร้าให้สัมพันธ์กัน อาจเป็นในแง่เวลา และ/หรือ สถานที่ วัตถุซึ่งเป็นสิ่งเร้าในแต่ละกลุ่มมีค่าที่ร่วมกันหรือสัมพันธ์กันแต่อย่างแยกอิสระจากกันไม่ได้

๓. แบบอ้างอิงแยกประเภท (Categorical Inferential Style) เป็นการรับรู้ที่พยายามจัดรวมสิ่งเร้าเข้าเป็นประเภทเดียวกัน โคอากัสัยประสพการณ์เดิม ไม่น่าหนึ่งถึงข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสิ่งเร้าเป็นเกณฑ์ในการวัดประเภท

แบบการรับรู้ที่ วอลลา และ เกเกน กล่าวถึงนี้ ถัดจากนี้หรือมีที่คล้ายกันเกี่ยวกับการรับรู้ของวิทกิน (Witkin) ถัดการรับรู้แบบวิเคราะห์เชิงบรรยายคล้ายคลึงกับการรับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field - Independence) ส่วนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์คล้ายคลึงกับการรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Field - Dependence) นั้นเอง (นาคเพ็ญ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๓ : ๕๕ - ๖๐)

การรับรู้แบบวิเคราะห์เชิงบรรยายมีลักษณะทางลบกับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ ส่วนการรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่สัมพันธ์กับการรับรู้แบบใด ๆ (Lee and Others, 1963:434)

โดยทั่วไปบุคคลจะใช้แบบการรับรู้ไม่ปริมาณที่แตกต่างกัน และมักจะค่อนข้างไปทางใดแบบใดแบบหนึ่งมากกว่าอีก ๒ แบบในบุคคลคนเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นการรับรู้ที่คนคนหนึ่งเคยใช้ครั้งหนึ่งแล้ว จะคงอยู่ในตัวบุคคลนั้น และมักมีแนวโน้มที่จะใช้การรับรู้แบบนั้นอยู่เสมอ (Ausubel, 1968 : 170)

การรับรู้แบบวิเคราะห์เชิงบรรยายและแบบโยงความสัมพันธ์ เป็นการรับรู้ที่มีบทบาทมากในการศึกษาวิจัยในสังคมอเมริกัน ปรากฏว่า การรับรู้แบบวิเคราะห์เป็นการรับรู้ของผู้มีอารมณ์มั่นคง มองสิ่งต่าง ๆ ด้วยสายตาเป็นกลาง (Objective) เป็นแบบการรับรู้ที่เป็นพื้นฐานของการคิดแก้ปัญหาแบบวิทยาศาสตร์ และเป็นการรับรู้ของบุรุษเพศเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์เป็นการรับรู้ที่สัมพันธ์กับอารมณ์อันอ่อนไหว แคงฉกและการมองสิ่งต่าง ๆ โดยติดตนเองเป็นใหญ่ (Subjective) เป็นการรับรู้ของสตรีเพศ (นาคเพ็ญ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๓ : ๕๕ - ๕๘) สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่สัมพันธ์กับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องไปถึงบุคลิกภาพมากนัก

การอบรมวัฒนธรรมให้บุคคลเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม มีอิทธิพลต่อแบบการรับรู้เพราะถ้าผู้มีความขัดแย้งไปเมื่อสมัยเด็กแล้ว อาจนำเอาการอบรมเลี้ยงดูที่ผิดกันไปในแต่ละครอบครัว

มาเป็นเครื่องทำนายการรับรู้ของบุคคลได้ ดังจะเห็นหลักฐานจากการศึกษาของ เกลวสัน (Price - Williams, 1969 : 161 - 179) วาชน ๒ เผ่าหนึ่งเลี้ยงลูกต่างกัน เผ่าเทมเน (Temne) เข้มงวดกับลูกมาก ลูกจะรับรู้แบบขั้นกับสภาพรอบข้าง ซึ่งคล้ายคลึงกับการรับรู้แบบ โยงความสัมพันธ์ ส่วนเผ่า เมนเด (Mende) เข้มงวดในการเลี้ยงลูกน้อยกว่า ลูกจะมีการรับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง ซึ่งคล้ายคลึงกับการรับรู้แบบวิเคราะหณ์เอง

เอกสาร และการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันคว่า

การฝึกให้เด็กพึ่งตนเอง การยับยั้งการพึ่งตนเอง กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เด็กที่มีการพึ่งตนเอง และมีความเป็นตัวของตัวเองมาก เป็นเด็กที่มีจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง การฝึกให้เด็กพึ่งตนเอง ควรจะเริ่มตั้งแต่เด็กยังเล็ก เมื่อพัฒนาการต่างก้ามนั้นมีทักษะพอเพียงแล้ว จากผลการศึกษายังมีอีกว่า เด็กระดับอนุบาลที่นอนอยู่กับกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ระบายสี ปั้นก๊อมนั้น อ่านหนังสือ และทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ใ้สำเร็จ จะเป็นเด็กที่มีความต้องการพึ่งผู้อื่นน้อย และไม่คอยขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ตรงกันข้ามกับเด็กที่ไม่ค่อยมีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ (Mussen, Conger & Kegan, 1969 : 347)

แอ็คเก็คตัน และฟริคแมน (Atkinson, 1966 : 453 - 454) ระบุว่าความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์กับอายุเมื่อเริ่มฝึกการพึ่งตนเอง และการยับยั้งการพึ่งตนเอง จากการศึกษาที่ชาวอเมริกันเขียน ๔ เผ่า โดยวิเคราะห์ว่าคติชนพื้นเมือง (Folk tales)

โรเซน (Rosen, 1961 : 574 - 585) รายงานผลการศึกษาของเขาว่า พ่อแม่ของเด็กที่ใฝ่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้เน้นการฝึกความต้องการผลสัมฤทธิ์ ขอบแรงเข้ม สนใจงานของลูก ตั้งเป้าประสงค์ไว้กับลูก ปล่อยให้ลูกมีความสามารถในการแก้ปัญหาของลูก พ่อแม่ของเด็กที่ใฝ่จะใ้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกเมื่อลูกทำ หรือแก้ไขไม่ได้ แต่ไม่เฉยเมื่อลูกทำไม่ได้ดี ถอดมา โรเซน (Rosen, 1962 : 623) ใช้แบบทดสอบ ที เอ ที (TAT) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของชาวอเมริกันกับชาวบราซิล ปรากฏว่าวัฒนธรรมที่แตกต่างกันทำให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กในแต่ละวัฒนธรรมแตกต่างกันไป วัฒนธรรมของชาวอเมริกันเน้น

ความเป็นอิสระ ความเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และม่การจูงใจเด็กให้เปรียบเทียบตนเองกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม มากกว่าวัฒนธรรมของชาวบริติช

วิเทอรัททอม (McClelland, 1961 : 349) มีความเห็นว่าลักษณะโครงสร้างของครอบครัวหรือกานินมที่ปรากฏในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จะเป็นตัวนำไปสู่ความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำ เขาศึกษาโดยวิธีสัมภาษณ์แม่ของเด็ก เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็ก ในบริติช ญี่ปุ่น และเยอรมัน ปรากฏว่าในบริติช และเยอรมัน ตัวแปรทั้งสองสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แก่หรับในญี่ปุ่น เมื่อบความสัมพันธ์

วิเทอรัททอม (Atkinson, 1966 : 453 - 478) ศึกษากวามสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์ กับการเรียนรู้การพึ่งตนเอง โดยศึกษากับเด็กอายุ ๕ ปี จำนวน ๒๕ คน กับแม่ของเด็กเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีฐานะทางสังคม เศรษฐกิจอยู่ในระดับชั้นกลาง (Middle - Class) ของรัฐทางตะวันตกในอเมริกา ปีที่ศึกษาคือปี ๑๙๕๒ ศึกษาด้วยวิธีสัมภาษณ์ถึงการฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง และการยับยั้งการพึ่งตนเองของเด็ก ส่วนการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก ได้ใช้แบบทดสอบที่ได้เด็กสร้างจินตนาการ (The Imaginative Measure of n Achievement) ผลจากการศึกษาปรากฏว่า

๑. เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่จะฝึกให้พึ่งตนเองเร็วกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๒. เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่จะมีการยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิเทอรัททอมตั้งข้อสังเกตจากผลการศึกษาของเขาว่า การเร่งฝึกให้ลูกพึ่งตนเองได้ตั้งแต่อายุน้อย ๆ จะลดการยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกในวัยหลัง เป็นการช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในตัวเด็กได้

เม็คเคลลันด์ กับกณะ (McClelland, 1955 : 389 - 396) ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของพ่อแม่ และหาความสัมพันธ์ต่อการฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีถือศาสนาต่างนิกาย คือ โปรเทสแตนท์ฝ่ายหนึ่ง กับคาทอลิกอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้ง ๒ กลุ่มอยู่ในรัฐคอนเนกทิคัต (Connecticut) ในสหรัฐอเมริกา ศึกษาโดยนำแบบสอบถามการฝึก ใหญ่ที่ตนเองของ วินเทอร์บัททอมไปสอบถามพ่อแม่ของเด็ก แต่จากการศึกษาทำให้ทราบว่า กลุ่ม โปรเทสแตนท์ที่ถูกให้ส่งตนเองได้ทั้งแก่อายุยังน้อยยิ่งกว่ากลุ่มคาทอลิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็ก โปรเทสแตนท์จึงมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กคาทอลิก

นอกจากแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์จะแตกต่างกันในกลุ่มที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน หรือกลุ่มที่มีถือ ศาสนาต่างกันดังกล่าวมาแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้แตกต่างกันในระหว่างกลุ่มเกี่ยวกับอีกมาก หนึ่ง (Babladellis, 1967 : 360 - 367) ได้ศึกษาวิจัย คำศัพท์การเกิด ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ และการยอมรับ (Birth Order, Need Achievement and Conformity) โดยศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมิชิแกน จำนวน ๒๑ คน เป็นหญิง ๓๐ คน ชาย ๓๑ คน กับอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักศึกษาในโอ๊คแลนด์ (Oakland) เป็นหญิง ๔๔ คน และชายจำนวน ๑๑๖ คน ในการศึกษาได้วัดแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มลูกหัวปี กับกลุ่มลูก ถิ่นรอง ๆ ลงไป แล้วใช้แบบทดสอบวัดความต้องการผลสัมฤทธิ์ ชื่อ Projective French Test of Insight ผลการศึกษาเมื่อวิเคราะห์รวมไม่แยกหญิงชายคือ ลูกหัวปีมีแนวโน้มว่า จะไปความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงกว่าลูกถิ่นรอง ๆ ลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ เมื่อแยกดูว่าวิเคราะห์หรือออกเป็นกลุ่มหญิงกับกลุ่มชายแล้ว พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไทรอโรมกรวีเล็ก คำศัพท์การเกิดดูเหมือนจะไม่มีผล ไม่มีความสำคัญต่อโลก ลูกคนโตและลูกคนเล็ก มีความต้องการผลสัมฤทธิ์ปาน ๆ กัน ยิ่งกว่านั้นในสังคมชั้นเดียวกับที่ ได้เป็นกรอมกรวีใหญ่ ลูกคน โตมีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงกว่าลูกคนเล็ก แต่ถ้าเป็นสังคมชั้นต่ำ ลูกคนเล็กมีความต้องการผล สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกคนโต (Secord and Backman, 1964 : 569)

จากผลงานวิจัยดังกล่าวถึง อาจสรุปได้ว่า การยอมรับเลี้ยงดูและการฝึกใหญ่ที่ตนเอง และการยอมรับการส่งตนเองสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการรับรู้ เล กเลน มอส์ และซีเค ได้ศึกษาแบบการรับรู้ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แบ่งการรับรู้ออกเป็น ๓ แบบดังกล่าวแล้วพบว่า การรับรู้แบบวิเคราะห์จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ ส่วนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์กับจะลดลง

เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชายกับหญิง ปรากฏว่า ชายรับรู้แบบวิเคราะห์ มากกว่าหญิง สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้แบบวิเคราะห์กับแบบโยงความสัมพันธ์จะสัมพันธ์ในทางลบ และการรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่สัมพันธ์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ (Lee, Kagan and Rabson, 1963 : 434)

ผลการศึกษานักเรียนไทยที่เกี่ยวกับการรับรู้ซึ่งอยู่ในข่ายที่จะศึกษาในครั้งแม่อีกดังนี้

กมล ภูประเสริฐ (กมล ภูประเสริฐ, ๒๕๑๓ : ๑ - ๔๖) ศึกษาแบบการรับรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในจังหวัดอุดรธานีศึกษาความแตกต่างของการใช้แบบการรับรู้แต่ละแบบของ เด็กหญิงกับเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุวัฒน์ เงินฉ่ำ (สุวัฒน์ เงินฉ่ำ, ๒๕๑๓ : ๑ - ๑๐๐) ศึกษาเกี่ยวกับเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๓ ในจังหวัดลำปาง ได้ผลจากการทดลองดังนี้ นักเรียนชั้นต่ำกว่าใช้การรับรู้แบบวิเคราะห์มากที่สุดขึ้นไปใช้การรับรู้แบบจำแนกประเภทและแบบโยงความสัมพันธ์ จาก นักเรียนหญิงรับรู้แบบวิเคราะห์มากกว่านักเรียนชาย ส่วนนักเรียนชายรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภท พบว่าการรับรู้ไม่แตกต่างกัน

ธงชัย ชิวปรีชา (ธงชัย ชิวปรีชา, ๒๕๑๓ : ๑ - ๘๖) ศึกษาแบบการรับรู้กับนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ พบว่า การรับรู้ทั้ง ๓ แบบใช้ความสัมพันธ์ทางลบซึ่งกันและกัน นักเรียนชายรับรู้แบบวิเคราะห์มากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนหญิงรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์มากกว่านักเรียนชาย ส่วนแบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างกัน

ปฐม นิกมานนท์ (ปฐม นิกมานนท์, ๒๕๑๔ : ๑๐๐) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ แบบการรับรู้ และการสร้างความคิดรวบยอด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และ ๕ พบว่า การรับรู้สัมพันธ์กับเพศและถิ่นที่อยู่ดังนี้ คือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เด็กในนครหลวงใช้การรับรู้แบบจำแนกประเภท กับแบบโยงความสัมพันธ์มากกว่า และใช้การรับรู้แบบวิเคราะห์น้อยกว่าเด็กต่างจังหวัด เด็กหญิงใช้การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์มากกว่าเด็กชาย ส่วนการรับรู้อีก ๒ แบบ ไม่แตกต่างกัน ผลไขระกอบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ สรุปได้ว่าเด็กในนครหลวงใช้การรับรู้แบบจำแนกประเภทมากกว่า และใช้การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์น้อยกว่าเด็กต่างจังหวัด

เด็กทั้ง ๒ กลุ่มใช้การรับรู้แบบวิเคราะห์ไม่แตกต่างกัน และไถ่ได้ว่า เด็กหญิงกับเด็กชายใช้การรับรู้ทั้ง ๓ แบบในปริมาณที่ไม่แตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างแบบการรับรู้แต่ละแบบเป็นความสัมพันธ์ทางลบ

ผลการศึกษาของเด็กไทยทางความแรงของใจไม่สัมพันธ์เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความแรงของใจไม่สัมพันธ์กับการฝึกแบบสอบสวน และความถนัดทางการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ จำนวน ๑๕๐ คน หญิง ๕๐ คน และชาย ๑๐๐ คน ผลปรากฏว่า

- นักเรียนหญิงมีความแรงของใจไม่สัมพันธ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑
- เมื่อทำใจถึงลำดับการเกิด นักเรียนที่ลำดับการเกิดต่างกันมีความแรงของใจไม่สัมพันธ์

ปาน ๆ กัน (อนันท์ จันทร์กวี, ๒๕๑๔ : ๑ - ๑๒๐)

ทางความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความแรงของใจไม่สัมพันธ์ มีผลงานวิจัยของ วิดกินส์ (Witkins, 1964 : 1327) ในการศึกษาอิทธิพลของขอบเขตการควบคุมการรับรู้ (Cognitive Control) ที่มีต่อความแรงของใจไม่สัมพันธ์ พบว่าความยืดหยุ่นในการควบคุมการรับรู้จะสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความถี่ของการผลสัมพันธ์

แกรนคอค และซินเคิลแดม (Crandall and Sinkeldam, 1964 : 1 - 22)

ทดสอบสมมุติฐานของวิทกิน (Witkin) เกี่ยวกับทัศนคติต่อการรู้: บุคคลไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Active independent Attitude VS. Passive Dependent Attitude) โดยวิธีประมาณค่าพฤติกรรมการพึ่งพาผู้อื่นกับพฤติกรรมด้านผลสัมพันธ์ด้วยวิธีสังเกต ได้ผลจากการศึกษาว่าพฤติกรรมด้านผลสัมพันธ์ด้านเดียวเท่านั้นที่สามารถจะทำนายคะแนนทั่วไพบ จากแบบทดสอบชนิดซ้อนภาพ (Embedded Figure Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดการรับรู้ที่เป็นข้อเขียนของ วิดกิน

จากผลงานของท่านทั้ง ๒ นี้ อาจสรุปได้ว่าการรับรู้แบบวิเคราะห์และแบบโยงความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับความแรงของใจไม่สัมพันธ์

การรับรู้การพึ่งตนเองและแบบการรับรู้ เมอร์คาโก (Mercado and Others, 1963 : 199 - 208) ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ระหว่างเด็กเม็กซิกันและเด็กอเมริกัน พบว่าเด็กอเมริกันจะเล็งคิดและรับรู้เกี่ยวกับนามธรรม ส่วนเด็กเม็กซิกันจะเล็งคิดและรับรู้เกี่ยวกับรูปธรรม

บากกว่า และเมื่อวิจัยเปรียบเทียบแผนการรับรู้ของนักศึกษาไทยกับนักศึกษาอเมริกันที่ศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกา ปี ๑๙๖๓ (Kosolsreth, N., 1963 : 89) ทำให้เห็นแนวโน้มของนักศึกษาวอเมริกันว่า เน้นการรับรู้แบบวิเคราะห์ ส่วนการศึกษาในสมัยก่อนของแต่ละของกลุ่มนั้นอาจเน้นการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ ซึ่งอาจจะเท่า ๆ กับการศึกษาของไทยในระดับมหาวิทยาลัยในปัจจุบันก็ได้

ผลการศึกษาของทั้ง ๒ ท่านนี้ พอจะช่วยยืนยันว่าการอบรมเลี้ยงดูของชุมชนวัฒนธรรมต่างกัน ทำให้เกิด และมีแผนการรับรู้ต่างกันได้

การรับรู้แบบวิเคราะห์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ตามแนวของ เกเกน กล่าวถึงกับการรับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง และแบบขึ้นกับสภาพรอบข้างก็กล่าวมาแล้ว ดังนั้นผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างและแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างก็จะกล่าวถึงต่อไปนี้

ที่จะหมายถึงการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ และแบบวิเคราะห์นั่นเอง

ผลงานวิจัยของวิทกิน ในระยะแรก ชี้ให้เห็นความแตกต่างของการเลือกแผนการรับรู้ว่าขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสำคัญ คือเพศหญิงรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าชาย

ต่อมาผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในปี ๑๙๖๒ ของ วิทกิน ทำให้ได้ทราบความจริงเพิ่มเติมว่า ชบวนการอบรมวัฒนธรรมให้คนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม (Socialization) ภายในกรอบวัยของเด็กที่รับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างนั้น แตกต่างกับของกรอบวัยของเด็กที่รับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Price - Williams, 1969 : 159)

แอกสัน (Price - Williams, 1969 : 161 - 179) ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการอบรมวัฒนธรรมให้คนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมของสถาบันครอบครัวที่แตกต่างกัน จะทำให้เด็กรับรู้ฝึกแยกแยะหรือไม่ จึงได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างในประเทศ เซียร์รา ลีโอน (Sierra Leone) ซึ่งอยู่ในแอฟริกาใต้ โดยศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อกระบวนการรับรู้ เครื่องมือที่ใช้วัดแผนการรับรู้ เป็นภาพ ๓ มิติ ที่ได้รับการสร้างขึ้นใหม่ เพื่อให้เหมาะที่จะใช้วัดการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง สมมติฐานที่ตั้งขึ้นสำหรับการศึกษารุ่นก่อนวัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดูว่าเป็นตัวการทำให้บุคคลมีพัฒนาการทางแผนการรับรู้แตกต่างกัน ผลที่ได้จากการศึกษา สรุปได้ดังนี้

๑. มีสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างปริมาณความเข้มงวดกวดขันให้ดูอยู่ในระเบียบวินัย กับการรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง

๒. เด็กที่แม่เข้มงวดสูงใช้การรับรู้แบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างพบว่าเด็กที่แม่เข้มงวดต่ำ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑

๓. แม่เทมเน (Temne) ซึ่งเลี้ยงดูลูกด้วยความเข้มงวดกวดขันมากกว่าแม่เมนเด (Mende) เด็กแม่เทมเนจะก้าวร้าวกว่าเด็กแม่เมนเด และเมื่อเปรียบเทียบเด็กชายของ
แม่ทั้ง ๒ ซึ่งเป็นเผ่าในที่อยู่ใกล้เคียงในรัฐเซียรา ลีโอน เกือบเด็กชายแม่เทมเนรับรู้
แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าเด็กชายแม่เมนเด และเมื่อเปรียบเทียบทั้ง ๒ เผ่าโดยไม่แยก
เพศ ปรากฏว่า เด็กแม่เทมเนรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าเด็กแม่เมนเด จึงสรุปได้ว่า
ความเข้มงวดในการอบรมเลี้ยงดู เป็นเหตุให้เด็กรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้างมากกว่าความไม่เข้ม
งวด

จากผลงานวิจัยในประเทศเซียรา ลีโอน แสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูด้วยความ
กวดขันเข้มงวดกวดขัน หรือโดยห้ามปรามลูก สัมพันธ์กับการรับรู้แบบวิเอราวด์ และแบบโยงความ
สัมพันธ์ของลูก

เหตุผลเบื้องหลังการตั้งสมมุติฐาน

๑. การฝึกให้พึ่งตนเองเป็นตัวแปรอิสระ

๑.๑ การยับยั้งการพึ่งตนเองเป็นตัวแปรตาม

ถึงไถ่ความมาแฉะทางทวนว่า เด็กจะพึ่งพาการพึ่งตนเองได้ก็ใช่ว่าใจ
อยู่กับสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่ และลูก ก็ขึ้นอยู่กับว่า พ่อแม่ไว้อำนาจกับควบคุม หรือเปิด
โอกาสให้ลูกมีอิสระเสรี สำหรับพ่อแม่ที่ฝึกให้ลูกมีความเป็นตัวของตัวเอง หรือหัดให้กระทำสิ่ง
ต่าง ๆ ไถ่เร็วมากขึ้นตามอายุ ในขณะที่เด็กก็ยังมีกังวลใจที่จะรับผิดชอบเกี่ยวกับการตัดสินใจ
มางอย่างของลูกอยู่บ้าง พ่อแม่เหล่านี้สามารถปลูกฝังทั้งความรับผิดชอบและการพึ่งตนเองได้กับลูกได้
ส่วนพ่อแม่ที่ไว้อำนาจเค็ดขาด ปกครองลูกเข้มงวดไม่เปิดโอกาสให้ลูกเรียนรู้การพึ่งตนเอง มีความ
เป็นตัวของตัวเอง พ่อแม่ประเภทนี้ไม่สามารถจะปลูกฝังลูกให้มีความรับผิดชอบ และรู้จักพึ่งตนเองได้เลย
(Mussen, Conger and Kagan, 1969 : 627) อนึ่งแมงนใดที่ฝึกลูกให้พึ่งตนเอง มีความ

เป็นตัวของตัวเอง และสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างแม่กับลูกอยู่ในลักษณะความเป็นประชาธิปไตย แต่ประเภทนี้จะยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกน้อย

ในทางตรงข้ามแม่ที่บังคับเข้มงวดหรือยับยั้งการพึ่งตนเองของลูก และปกครองลูกโดยใช้อำนาจ (Authoritarian) บางทีจะฝึกให้ลูกพึ่งตนเองไ้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

แม่ที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากนกว่าจะยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกน้อยกว่าแม่ที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง

น้อย

๑.๒ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรตาม

แม็กเกิลส์คีน และวีคแมน พบความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์ กับอายุในการยับยั้งการพึ่งตนเอง และการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองในวัฒนธรรมชาวอเมริกันวัยเรียน ๘ เฒ่า จากผลการศึกษานี้ทำให้ทราบว่า ถ้าพ่อแม่มุ่งหวังให้ลูกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง กว่าจะฝึกให้รู้จักพึ่งตนเอง เป็นตัวของตัวเองตั้งแต่ยังเล็ก และฝึกให้ลูกทำสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นผลสำเร็จ

(Atkinson, 1966 : 453 - 454) วินเทอร์มัททอม (Atkinson, 1966 : 453 - 478)

ก็พบความสัมพันธ์ในลักษณะเดียวกันคือ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่จะฝึกให้พึ่งตนเองได้มากกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษานี้จะเห็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานสำหรับการวิจัยครั้งนี้ว่า

"เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้พึ่งตนเองมากนกว่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้พึ่งตนเองน้อย"

๑.๓ แบบการรับรู้เป็นตัวแปรตาม

ผลงานวิจัยของ วิทกิน ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี ๑๙๖๒ ก็ได้เห็นว่าการรับรู้แบบอื่น และไว้มันกับสภาพรอบข้างมีอิทธิพลอยู่กับความแตกต่างระหว่างเพศเท่านั้น แต่ยังไม่เกี่ยวข้องไปถึงขอบเขตการอบรมวัฒนธรรมของคน เป็นหน่วยหนึ่งของสังคม (Socialization) ของแต่ละครอบครัวอีกด้วย เดวิดสันยีกแถววิทกินกับเพชรประการครั้งนี้ ก็ศึกษากลุ่มตัวอย่างในแอฟริกาใต้ เฒ่า ๒ เฒ่าที่เป็นเฒ่าใหญ่ที่สุดเลี้ยงลูกด้วยความเข้มงวดแตกต่างกัน เฒ่าเทมเน (Temne)

เข้มนวคควคคัันให้อยู่ในระ เมือวินัยมาก ลกจะรับรแบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง ส่วนเฝ้าเมเนเด (Mende) พอแมเข้มนวคควคคัันให้อยู่ในระ เมือวินัยมาก ลกจะรับรแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Price - Williams, 1969 : 161 - 179)

จากผลงำนวิจัยนี้พอจะ เป็นแนวทงชี้ให้เห็นว่ ถ้าแม่ยังการฟ้ตนเองมกลกจะรับรแบบขึ้นกับสภาพรอบข้างสูง หรือการรับรแบบโยงควมสัมพันธ์สูง แต่ในทงตรงกันขมถาแม่ยังการฟ้ตนเองนอยลกจะใช้การรับรแบบไม่ขึ้นกับสภาพรอบข้างสูง และ เนื่องจกสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๑.๑ ว่การฝึกให้ลูกฟ้ตนเองกับการยับยั้งการฟ้ตนเองนจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันขม ดังนั้นจึงอศัย เป็นแนวในการตั้งสมมุติฐานได้ว่

"เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองมกนจะรับรแบบวิ เคราะห้สูงกว่กลุ่มเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองนอย" และ

"เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองมกนจะรับรแบบโยงควมสัมพันธ์ต่ำกว่เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองนอย"

สำหรับการรับรแบบจาแนกประเภทคคว่าคงจะไม่สัมพันธ์กับการฝึกให้ลูกฟ้ตนเอง จึงตั้งสมมุติฐานว่

"เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองมกนจะรับรแบบจาแนกประเภทไม่แตกต่งจกกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟ้ตนเองนอย"

๒. การยับยั้งการฟ้ตนเอง เป็นตัวแปรอิสระ

๒.๑ การฝึกให้ฟ้ตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เพื่อใหผลทจะ ได้จกการทดสอบสมมุติฐานที่กล่าวถึงในข้อ ๑.๑ นั้นอนยังขึ้น จึงได้ตั้งสมมุติฐานสนับสนุนอีกข้อหนึ่งว่

"แม่ที่ยับยั้งการฟ้ตนเองของลูกมกนจะฝึกให้ลูกฟ้ตนเองนอยกว่แม่ที่ยับยั้งการฟ้ตนเองของลูกนอย"

๒.๒ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรตาม

พอแมที่คอยห้ามปราม หรือปล่อยให้ละเลยลก จะ เป็นเหตุให้ลูกฟ้ตนเองไม่ได้ เด็กไม่มีโอกาสได้ลองทำสิ่งต่ง ๆ ให้เป็นผลสำเร็จ จึงยอมศ้แรงจูงใจในคานผลสัมฤทธิ์

ไปด้วย กังปรากฏในงานวิจัยของ วินเทอร์ทอม (Atkinson, 1966 : 453 - 478) ที่
ก็มากับเด็กชายวัย ๘ ขวบ และแม่ของเด็กเหล่านี้ พบว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม้
ยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงอาศัย
แนวทางที่ไกวจากงานวิจัยของวินเทอร์ทอมตั้งสมมุติฐานว่า

"เด็กกลุ่มที่แม่ยับยั้งการพึ่งตนเองมากน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ยับยั้งการ
พึ่งตนเองน้อย"

๒.๓ แบบการรับรู้ เป็นตัวแปรตาม

จากเหตุผลที่กล่าวอ้างถึงในข้อ ๑.๓ เป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานได้
ดังนี้

"เด็กกลุ่มที่แม่ยับยั้งการพึ่งตนเองมาก น่าจะรับรู้แบบวิเอาระหัดต่ำกว่า และ
รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ยับยั้งการพึ่งตนเองน้อย ส่วนการรับรู้แบบจำแนกประ
เภท เด็กทั้ง ๒ กลุ่มน่าจะรับรู้ไม่แตกต่างกัน"

๓. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรอิสระ

๓.๑ การฝึกให้พึ่งตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เพื่อให้ผลที่จะได้จากการทดสอบสมมุติฐานที่กล่าวถึงในข้อ ๑.๓ แร่นอน
และหนักแน่นยิ่งขึ้น จึงตั้งสมมุติฐานเพิ่มเติมอีกข้อหนึ่ง ดังนี้

"แม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะมีการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ของ
เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ"

๓.๒ การยับยั้งการพึ่งตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เพื่อยืนยันผลที่จะได้จากการทดสอบสมมุติฐานที่กล่าวถึงในข้อ ๒.๓ ให้
แน่นนอนยิ่งขึ้น จึงตั้งสมมุติฐานเพิ่มเติมอีกข้อหนึ่งดังนี้

"แม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะมีการยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าแม่ของ
เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ"

๓.๓ แบบการรับรู้ เป็นตัวแปรตาม

โรสแมน (Rossman, 1966 : 2126 - 2131) ศึกษาการรับรู้แบบวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ จำนวน ๑๒ คน ประถมปีที่ ๒ จำนวน ๒๐ คน โดยใช้แบบทดสอบซ่อนรูป (Hidden Figures Test) แบบทดสอบของ วิทกิน (Watkin Embedded Figure Test) แบบทดสอบการสร้างความคิดรวบยอด (Conceptual Formation Test) และแบบทดสอบการสัมพันธ์คำ (Word Association Test) พบว่าการรับรู้แบบวิเคราะห์มีความสัมพันธ์กับความพร้อม และแรงจูงใจในการทำงานให้สำเร็จ นักเรียนที่รับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำ มักเป็นพวกที่มีอารมณ์รุนแรงมากกว่านักเรียนที่รับรู้แบบวิเคราะห์สูง นอกจากนี้ เฟลส์ (Fels) ยังพบว่า เด็กอายุระหว่าง ๔ - ๑๖ ปี กลุ่มที่รับรู้แบบวิเคราะห์มีความเชื่อมั่นในการทำงานที่ซับซ้อนน้อยกว่า และขณะเดียวกันจะมีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายมากกว่าด้วย ส่วนผู้ที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์เป็นผู้ไม่สู้จะมั่นใจในตัวเอง มีความทะเยอทะยานต่ำ แต่การศึกษาเกี่ยวกับเพศหญิงไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเหมือนเพศชาย สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่ปรากฏว่าสัมพันธ์อย่างไรกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Wallach and Kogan 1956 : 107)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นพอจะเป็นแนวทางให้ตั้งสมมุติฐานได้ดังนี้

"เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ"

"เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ"

"เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ"

๔. แบบการรับรู้ เป็นตัวแปรอิสระ

๔.๑ การฝึกให้ฟังตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เพื่อสนับสนุนผลที่จะได้จากการทดสอบสมมุติฐานที่กล่าวถึงในข้อ ๑.๓ ให้มั่นคงยิ่งขึ้น จึงตั้งสมมุติฐานเพิ่มเติมอีกข้อหนึ่งว่า

"แม่ของ เด็กที่รับรู้อยู่แบบวิเการะหน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของ เด็กที่รับรู้อยู่แบบโยง ความสัมพันธ์"

๔.๒ การยับยั้งการฟังตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เพื่อสัมพันธ์แนตที่จะไถ่จากการทดสอบสมรรถิภาที่กล่าวถึงในข้อ ๒.๓ ได้
แน่นอนยิ่งขึ้น จึงตั้งสมมติฐานเพิ่มเติมอีกประการหนึ่ง คือ

"แม่ของ เด็กที่รับรู้อยู่แบบวิเการะหน่าจะยับยั้งการฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของ เด็กที่รับรู้อยู่แบบโยงกว่าสัมพันธ์"

๔.๓ แรงจูงใจไป่สับกัทธิเป็นตัวแปรตาม

เพื่อสัมพันธ์แนตที่จะไถ่จากการทดสอบสมรรถิภาที่กล่าวถึงในข้อ ๓.๓ ไป่แนตัก
ยิ่งขึ้น จึงตั้งสมมติฐานเพิ่มเติมดังนี้

"เด็กที่รับรู้อยู่แบบวิเการะหน่าจะมีแรงจูงใจไป่สับกัทธิสูงกว่าเด็กที่รับรู้อยู่แบบโยงความสัมพันธ์"

๕. เพศเป็นตัวแปรอิสระ

๕.๑ การฝึกให้ฟังตนเอง และ การยับยั้งการฟังตนเอง เป็นตัวแปรตาม

เชิร์ช และคณะ (Sears and Others, 1957 : 406 - 407) ศึกษาเปรียบเทียบแม่ของ เด็กชาย ๕๑ คน กับแม่ของ เด็กหญิง ๕๓ คน กล่าวจะฝึกให้ลูกฟังตนเอง และ การยับยั้งการฟังตนเองแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า แม่ของ เด็กหญิงฝึกให้ลูกฟังตนเอง และ ยับยั้งการฟังตนเองเพียงบางคำเท่านั้น เหนือ เรื่องของการรับประกันอาหาร กล่าวเป็นระเบียบเรียบร้อย เน้นตน ทั้งนี้เพราะหวังจะได้ลูกหญิงมีลักษณะเป็นกุลสตรี แม่เมื่อคำถึงถึงคำอื่น ๆ โดยการฝึกให้ฟังตนเอง เรื่องการยับยั้งการฟังตนเองรวมทั้งทุกคำแล้ว จะไม่พบว่าแม่ฝึกหรือยับยั้งการฟังตนเองแตกต่างกันในระหว่างลูกหญิงกับลูกชาย เหตุที่ทำไมแม่ต่างก็อาจเนื่องมาจาก สังคมไป่ได้อำนาจการฟังตนเองในวัยเด็ก เป็นพฤติกรรมที่ควรระวังแตกต่างกันในระหว่างเพศ ดังเช่น พฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งสังคมมีผลกับเด็กชายแสดงอาการก้าวร้าวทางร่างกาย เช่น วกค้อย ตะกั โถยมากกว่าเด็กหญิง

ผู้วิจัยจึงอาศัยผลจากการศึกษาและข้อคิดเห็นของ เชียร์ เป็นแนวทางตั้งสมมุติฐาน ดังนี้
 "แม่ของเด็กหญิงน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย"
 "แม่ของเด็กหญิงน่าจะยับยั้งการฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย"

๕.๓ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรตาม

ในต่างประเทศงานวิจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลายชิ้นศึกษาเฉพาะในประเทศชาย
 ไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระหว่างเพศ

งานวิจัยที่ศึกษากับคนไทยคือการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (อนันต์ จันทร์แก้ว, ๒๕๑๔ :
 ๔๕ - ๔๘) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กหญิงสูงกว่าแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

อาศัยผลการศึกษาของ อนันต์ จันทร์แก้ว ตั้งสมมุติฐานทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใน
 ระหว่างเพศได้ว่า

"เด็กหญิงน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย"

๕.๔ แบบการรับรู้เป็นตัวแปรตาม

วิทกิน (Witkin) พบจากผลงานวิจัยของเขาเองว่า ชายรับรู้แบบไม่ขึ้น
 กับสภาพรอบข้าง ส่วนหญิงรับรู้แบบขึ้นกับสภาพรอบข้าง (Price - Williams, 1969 : 159)
 ผลการศึกษาที่กระทำกับเด็กไทยที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิทกิน คือชายรับรู้แบบวิเคราะหามาก
 กว่าหญิง หญิงรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์มากกว่าชาย และรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างกัน
 (ชงชัย ชิวปรีชา, ๒๕๑๓ : ๑ - ๘) แม้ว่าจะมีงานวิจัยบางชิ้นได้ผลแตกต่างจากข้างต้นบ้าง
 (ปฐม นิคมานนท์, ๒๕๑๔ : ๑๐๐, สุวัฒน์ เงินฉวี, ๒๕๑๓ : ๑ - ๑๐๐)
 แต่เมื่อคำนึงถึงแนวโน้มที่ได้จากการศึกษาส่วนมาก เป็นเกณฑ์แล้ว จึงตั้งสมมุติฐานสำหรับการวิจัย
 ครั้งนี้ว่า

"เด็กชายน่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง"

"เด็กชายน่าจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กหญิง"

"เด็กชายน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กหญิง"

๒. ลำดับการ เกิดเป็นแก้วแปรรูป

๒.๑ การฝึกให้ฟังตนเองและการยับยั้งการฟังตนเอง เป็นแก้วแปรรูปตาม

ลำดับการ เกิดเป็นดวงประภังค์สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เมอกรมเลี้ยงลูก ที่มีลำดับการ เกิดต่างกันผิดกันดกไป พ่อแม่รักเลี้ยงลูกหัวป้ออย่างขาดประสบการณ์ผิดกับการเลี้ยงลูกนรอง ๆ ลงมา แม่จะเฝ้าระวังระวังลูกหัวป้อโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นลูกคนเกี้ยว กอบกิดตามดูควางเกลื่อนไหวไม่ยอมให้กาคสาขาศา จักใ้กว่าเป็นแม่ประภังค์กตุนจนเกินไป (Overprotection) แม่จะมีเวลาอุทิศให้กับลูกคนแรกได้เต็มที่ ลูกจึงสามารถฟังพแม่ได้มาก การฝึกให้ลูกกระทำสิ่งต่าง ๆ ใ้เอง มีความเป็นอิสระในตัวเองจึงย่อมจะน้อย ในขณะที่เด็กจะจำกัดสิทธิและคอยควบคุมลูกมากกว่าจะปล่อยให้มีโอกาสเล่นเสรีกระทำสิ่งต่าง ๆ ใ้คั้งเด็กที่เป็นลูกนรอง ้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานเพื่อทดสอบความแตกต่างของการฝึกให้ฟังตนเอง และการยับยั้งการฟังตนเอง ระหว่างลูกหัวป้อกับเด็กที่เป็นลูกนรอง ว่า

"แม่ของลูกหัวป้อจะฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกนรอง ๆ "

"แม่ของลูกหัวป้อจะยับยั้งการฟังตนเองมากกว่าแม่ของลูกนรอง ๆ "

๒.๒ แรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์ เป็นแก้วแปรรูปตาม

จากการศึกษาของ แบบลัดลิส (Babladellis, 1967 : 360 - 367) พบว่าเด็กที่เป็นลูกคนหัวป้อมีแรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่เป็นลูกนรอง อย่างมีัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่จากการวิจัยของ เซกอร์ด และแบ็กแมน (Secord and Beckman, 1964 : 569) สรุปผลไ้ว่าสังกมระดับกลางที่เป็นกรอกรหัวเล็ก ๆ ลำดับการ เกิดไ้มีความสำคัญต่อแรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์ ลูกหัวป้อกับลูกนรอง ๆ ลงมาไ้มีความต้องการผลสัมฤทธิ์ไ้แตกต่างกัน ะถ้าในสังกมชั้นต่ำ ลูกนรองไ้มีแรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกคนโต

สำหรับการศึกษาที่กระทำกับเด็กโตบระดับชั้นประถมปีที่ ๗ ไม่พบความแตกต่างของแรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์ที่ระดับ .๐๕ ระหว่างลูกคนโต คนกลาง และคนเล็กห้อง (อนันต์ จันทร์แก้ว, ๒๕๑๔ : ๕๔) แต่การใ้เกยานี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งในต่างประเทศ คือ โรเจอร์ (Roger, 1969 : 255) ึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวนาโกะมีัยก็ไ้ไม่พบความชันันระหว่างแรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์กับลำดับการ เกิด ($r = -.038$ ถึง $.130$) เช่นกัน

ผู้วิจัยคิดว่าการศึกษาครั้งนี้มีค่าแก่ศึกษาดนระดับชั้นเองด้วย และไม่ได้คำนึงถึงขนาดของกรอบวิจัยตั้งแต่แรกทีเดียว และ แมตแอม เสนอไว้ ว่าจะมีการจ้างผู้เชี่ยวชาญไปช่วยแนวที่อนันต์ จันทระกวี เคยศึกษา เพราะขาดสื่อกลุ่มรวมไม่มีการแยกแยะ ระดับชั้น ไปด้วย ขนาดกรอบวิจัยเช่นกัน ดังนี้

"ลูกหัวนี้ น่าจะ รั้นแรงใจได้สั้นๆ ไม่แตกต่างจากลูกนรอง ๆ"

๖.๓ แบบการวิจัย เป็นตัวแปรตาม

เนื่องจากไม่พบผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบการวิจัยของผู้ที่มีอำนาจ เกิดแตกต่างกับ ผู้วิจัยจึงอาศัยแนวสันนิษฐานที่ว่า แบบก้นลูกนรอนี้มี กอปรภาพและวะยังมีปัจจัยการเร่งรัดของพ่อหรือหัวนี้มากกว่าเด็กที่เป็นลูกนรอง ความเร่งรัดนี้ถ้ามีมาก ลูกจะรับรูแบบโป่งกว่าสัมพันธ์ จากน้อย ลูกจะรับรูแบบวิเการะที่ ดังนั้นจึงถึงสมมติฐานสำหรับการวิจัยไว้ดังนี้

"ลูกหัวนี้ น่าจะ รั้นแรงใจได้สั้นกว่าลูกนรอง ๆ"

"ลูกหัวนี้ น่าจะ รั้นแรงใจได้สั้นกว่าลูกนรอง ๆ"

สำหรับการ รั้นแรงใจแบบจำแนกประเภท เหนือกว่าจะแตกต่างกัน ระหว่างลูกหัวนี้กับลูกนรอง ๆ

ดังต่อไปนี้ จึงถึงถึงสมมติฐานว่า

"ลูกหัวนี้ น่าจะ รั้นแรงใจแบบจำแนกประเภท ไม่แตกต่างกับลูกนรอง ๆ"

๗. ถิ่นที่อยู่เป็นตัวแปรอิสระ

๗.๑ การฝึกโยคะให้ตนเองเป็นตัวอย่าง

สภาพแวดล้อมในนครหลวงกับต่างจังหวัดต่างกัน ในบางด้านผู้คนที่นั่นแออัด ชีวิตของคนชนชั้นสูง ตรงเข่งชนชั้นเพื่อความสะดวก "บ้างก็โยคะให้ตัวเอง โดดเดี่ยวเพื่อให้อาหารรักษากว่ารถเมื่อลดลดนกลาน ทั่วไปโรงเรียน ส่วนสภาพในต่างจังหวัด ผู้คนไม่แออัดเท่าในนครหลวง ชีวิตก็ไปอย่างคนชนชั้นสูงเข่งชนชั้นเขาชีวิตความรกร้าง "บ้างก็ว่าโยคะให้ตัวเองจำเป็นต้องฝึกให้ตัวเอง เข่งชนชั้นเขาโยคะให้ตัวเอง ดังนั้นจึงถึงสมมติฐานว่า

แบบนครหลวงน่าจะฝึกโยคะให้ตัวเองมากกว่าแบบต่างจังหวัด"

๓.๒ การยับยั้งการพึ่งตนเอง เป็นตัวแปรตาม

ภาวะที่สังคมกำลังเปลี่ยนแปลง เช่นปัจจุบันนี้ อิทธิพลของความเจริญต่าง ๆ และสื่อมวลชนคงจะทำให้ทัศนคติด้านการอบรมเลี้ยงดูลูกของแม่ในนครหลวง เปลี่ยนแปลงไปจากสภาพที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

"แม่มองหวังให้เด็กแสดงความเคารพ เชื่อฟังผู้ใหญ่ด้วยการกระทำตามคำสั่งทุกอย่างของแม่ การซัดคำสั่งของผู้ใหญ่ นับเป็นการแสดงความไม่เชื่อฟัง (ละม้ายมาศ ศรีทัตต์ และ จรรยา สุวรรณทัต, ๒๕๑๐ : ๘๗ - ๘๘)

ทวยเหตุผลดังกล่าวจึง เป็นแนวทางให้ตั้งสมมุติฐาน ได้ว่า

"แม่ในนครหลวงน่าจะยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกน้อยกว่าแม่ในต่างจังหวัด"

๓.๓ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์เป็นตัวแปรตาม

ตามทางสันนิษฐานในข้อ ๓.๑ ว่าแม่ของเด็กในนครหลวงฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง ได้มากกว่าแม่ของเด็กต่างจังหวัด อนึ่ง เหตุผลในข้อ ๓.๒ จึงให้เห็นว่าเด็กที่แม่ฝึกให้พึ่งตนเองมาก น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่แม่ฝึกให้พึ่งตนเองน้อย ดังนั้นจึงอาจตั้งสมมุติฐานได้ว่า

"เด็กในนครหลวงน่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด"

๓.๔ แบบการรับรู้ เป็นตัวแปรตาม

สภาพแวดล้อมมีบทบาทสำคัญต่อขบวนการรับรู้ ทั้งนี้เพราะอุปกรณ์การสื่อสาร และสื่อทัศนวิสัย ตลอดจนความเจริญทางเทคนิควิทยาต่าง ๆ มีส่วนช่วยส่งเสริมให้เด็กในนครหลวง ได้พัฒนาการรับรู้แบบวิเคราะห์ ได้มากกว่าเด็กต่างจังหวัด ซึ่งขาดอุปกรณ์อันจำเป็นต่อการฝึกฝน การรับรู้แบบวิเคราะห์ จึงเป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานว่า

"เด็กในนครหลวงน่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด"

ส่วนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ มีทิศทางตรงกันข้ามกับการรับรู้แบบวิเคราะห์ จึงตั้งสมมุติฐานได้ว่า

"เด็กในนครหลวงน่าจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด"

สำหรับการรับรู้แบบจาแนกประเภทไม่ว่าจะแตกต่างกันระหว่าง เด็กในนครหลวงกับเด็กต่างจังหวัด ดังนั้นจึงตั้งสมมุติฐานได้ว่า

"เด็กในนครหลวงน่าจะ รักรูแบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างกับเด็กในต่างจังหวัด"

สมมุติฐานในการศึกษาคนกว๊าน

๑. เมื่อการฝึกให้ลูกฟังตนเองเป็นหัวแปรตาม

๑.๑ แม่ในนครหลวงน่าจะฝึกลูกให้ฟังตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด

๑.๒ แม่หญิงเด็กหญิงน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย

๑.๓ แม่ของลูกหัวปีน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ

๑.๔ แม่ของเด็กที่รักรูแบบวีเคราะห์น่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กที่รักรูแบบโยงความสัมพันธ์

๑.๕ แม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองของลูกมานาน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองของลูกน้อย

๑.๖ แม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะมีการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

๒. เมื่อการยับยั้งการฟังตนเองเป็นหัวแปรตาม

๒.๑ แม่ในนครหลวงน่าจะยับยั้งการฟังตนเองของลูกน้อยกว่าแม่ในต่างจังหวัด

๒.๒ แม่ของเด็กหญิงน่าจะยับยั้งการฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย

๒.๓ แม่ของลูกหัวปีน่าจะยับยั้งการฟังตนเองมากกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ

๒.๔ แม่ของเด็กที่รักรูแบบวีเคราะห์น่าจะยับยั้งการฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของเด็กที่รักรูแบบโยงความสัมพันธ์

๒.๕ แม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองมานาน่าจะยับยั้งการฟังตนเองของลูกน้อยกว่าแม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย

๒.๖ แม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะยับยั้งการฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

๓. เมื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นหัวแปรตาม

๓.๑ เด็กในนครหลวงน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด

- ๓.๒ เด็กหญิงน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย
- ๓.๓ ลูกหัวปี่น่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่าง จากลูกนกทอง ๆ
- ๓.๔ เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์น่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่รับรู้แบบ
โยงความสัมพันธ์
- ๓.๕ เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองจากน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่
แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย
- ๓.๖ เด็กกลุ่มที่แม่ยับยั้งการฟังตนเองมากน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าเด็ก
กลุ่มที่แม่ยับยั้งการฟังตนเองน้อย

๔. เนื้องการรับรู้เป็นค่าแปรตาม

๔.๑

- ๔.๑.๑ เด็กในนครหลวงน่าจะมีรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กในต่าง
จังหวัด
- ๔.๑.๒ เด็กในนครหลวงน่าจะมีรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็ก
ในต่างจังหวัด
- ๔.๑.๓ เด็กในนครหลวงน่าจะมีรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจาก
เด็กในต่างจังหวัด

๔.๒

- ๔.๒.๑ เด็กชายน่าจะมีรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง
- ๔.๒.๒ เด็กชายน่าจะมีรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กหญิง
- ๔.๒.๓ เด็กชายน่าจะมีรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กหญิง

๔.๓

- ๔.๓.๑ ลูกหัวปี่น่าจะมีรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำกว่าลูกนกทอง ๆ
- ๔.๓.๒ ลูกหัวปี่น่าจะมีรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าลูกนกทอง ๆ
- ๔.๓.๓ ลูกหัวปี่น่าจะมีรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากลูกนกทอง ๆ

๔.๔

- ๔.๔.๑ เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แม้วิเคราะห์สูงกว่า
เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย
- ๔.๔.๒ เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบโปรแกรมสัมพันธ์
ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย
- ๔.๔.๓ เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภท
ไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย

๔.๕

- ๔.๕.๑ เด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แม้วิเคราะห์
ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองน้อย
- ๔.๕.๒ เด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบโปรแกรมสัมพันธ์
สัมพันธ์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองน้อย
- ๔.๕.๓ เด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบจำแนก
ประเภทไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่แม่มีผลการฟังตนเองน้อย

๔.๖

- ๔.๖.๑ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูงกว่าจะรับรู้แม้วิเคราะห์สูงกว่า
เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำ
- ๔.๖.๒ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูงกว่าจะรับรู้แบบโปรแกรมสัมพันธ์
ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำ
- ๔.๖.๓ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูงกว่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภท
ไม่แตกต่างกับเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำ

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ๑ และแบ่งของนักเรียนแต่ละกรม ซึ่งมีถิ่นที่อยู่อยู่ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร และในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำหรับการถิ่นที่อยู่ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะถือว่าถิ่นที่อยู่ทั้ง ๒ แห่ง คือ นครหลวง และทางจังหวัดตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียน จำนวน ๗๕ คน และแม่ของนักเรียนทั้ง ๗๕ คนนั้น รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างแสดงไว้ในตาราง ๑

ตาราง ๑ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา แยกตามเพศ และถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	นักเรียน			แม่
	ชาย	หญิง	รวม	
นครหลวง	๒๔	๒๐	๔๔	๔๔
ทางจังหวัด	๑๓	๑๘	๓๑	๓๑
รวม	๓๗	๓๘	๗๕	๗๕

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้แบบสอบถาม ๑ ฉบับ และแบบทดสอบ ๒ ฉบับ ได้แก่

๑. แบบสอบถามวัดการฝึกให้ฟังตนเอง กับการยับยั้งการฟังตนเอง
๒. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๓. แบบทดสอบวัดแบบการรับรู้

รายละเอียดของแบบสอบถาม และแบบทดสอบแต่ละฉบับ จะได้แยกกล่าวที่ระดับ
ดังต่อไปนี้

๑. แบบสอบถามการฝึกให้ฟังตนเอง กับการยับยั้งการฟังตนเอง เป็นแบบสอบถาม
ที่ใช้สอบถามแม่ของนักเรียน ผู้วิจัย กับ มจรุส วีระกำแหง (มีสิทธิปริญญาโทสาขาจิตวิทยา
การศึกษา ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๕ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร) ร่วมกันดัดแปลง
จากแบบสอบถามของ วินเทอร์ทอนแฮม (Atkinson, 1966 : 453 - 478) เพื่อให้
เหมาะจะนำไปใช้สอบถามแม่ของเด็กไทย ในการสอบถามแม่จะถามถึงแนวการฝึกให้ลูกฟัง
ตนเอง ดังต่อไปนี้

๑. การฝึกให้ลูกรู้จักรักษาสีหน้าของตัวเอง
๒. การฝึกให้ลูกรู้จักอาบบริเวณใกล้เคียง
๓. การฝึกให้ลูกรู้จักเล่นนอกร้านตัวเอง
๔. การฝึกให้ลูกรู้จักของทำสิ่งใหม่ของตัวเอง
๕. การฝึกให้ลูกรู้จักกระฉับกระเฉงมีพลังกำลัง
๖. การฝึกให้ลูกรู้จักภูมิใจในความสามารถของตัวเอง
๗. การฝึกให้ลูกรู้จักมีส่วนร่วมในเรื่องที่พ่อแม่สนใจ
๘. การฝึกให้ลูกรู้จักของทำสิ่งยากตัวเอง
๙. การฝึกให้ลูกรู้จักรับประทานอาหารตัวเอง
๑๐. การฝึกให้ลูกรู้จักคบหาเพื่อนเอง
๑๑. การฝึกให้ลูกรู้จักดูแลรักษาสิ่งของของตัวเอง
๑๒. การฝึกให้ลูกรู้จักรวมกิจกรรมทางโรงเรียนโลก
๑๓. การฝึกให้ลูกรู้จักเขานอนตัวเอง

๑๔. การฝึกให้ลูกรู้จักแสวงหาสิ่งที่ตนเองสนใจ
๑๕. การฝึกให้ลูกรู้จักหาเงินเป็นค่าใช้จ่ายของตนเอง
๑๖. การฝึกให้ลูกรู้จักช่วยงานบ้านเป็นประจำ
๑๗. การฝึกให้ลูกรู้จักยอมรับความผิดของตัวเอง
๑๘. การฝึกให้ลูกรู้จักตัดสินใจด้วยตัวเอง
๑๙. การฝึกให้ลูกรู้จักแข่งขันกับเด็กอื่น
๒๐. การฝึกให้ลูกรู้จักนำเด็กคนอื่นได้

ส่วนทางด้านการยับยั้งการฟุ้งตนเอง จะถามถึงแนวการยับยั้งการฟุ้งตนเอง ดังนี้

ต่อไปนี้

๑. การที่แม่ไม่ให้ลูกต่อสู้กับเด็กอื่น
๒. การที่แม่ไม่ให้ลูกเล่นไกลบ้าน
๓. การที่แม่ไม่ให้ลูกส่งเสียงเอะอะในยาม
๔. การที่แม่ไม่ให้ลูกสองทำสิ่งใหม่
๕. การที่แม่ไม่ให้ลูกกระโดดโลดเต้นหรือวิ่ง
๖. การที่แม่ไม่ให้ลูกโอดวาค กุญแจ คอยเขื่อง
๗. การที่แม่ไม่ให้ลูกยุ่งเกี่ยวกับผู้ใหญ่ ให้มีความนับถือ
๘. การที่แม่ไม่ให้ลูกสองหาสิ่งที่คนอื่นหาได้ดีกว่า
๙. การที่แม่ไม่ให้ลูกทำเลอะเทอะเวลารับประทานอาหาร
๑๐. การที่แม่ไม่ให้ลูกหาตัวหนีเด็กอื่น
๑๑. การที่แม่ไม่ให้ลูกเล่นกับเด็กที่พ่อแม่ไม่เห็นชอบด้วย
๑๒. การที่แม่ไม่ให้ลูกกอดเสื้อผ้ากองไว้
๑๓. การที่แม่ไม่ให้ลูกลมเหลวในกิจการการเรียน
๑๔. การที่แม่ไม่ให้ลูกออกนอกบ้านเวลาค่ำคืน
๑๕. การที่แม่ไม่ให้ลูกคอยฟัง และรอฟังคำแนะนำของพ่อแม่

๑๖. การที่แม่ไม่ให้ลูกหาเงินโดยพ่อแม่ไม่เห็นชอบ
๑๗. การที่แม่ไม่ให้ลูกร้องไห้เมื่อต้องอยู่ลำพัง เพราะพ่อแม่ไม่อยู่ด้วย
๑๘. การที่แม่ไปให้ลูกตัดสินใจ เรื่องสำคัญด้วยตัวเอง
๑๙. การที่แม่ไปให้ลูกเถะเถะกักขวาง เวลาแม่ทำงาน
๒๐. การที่แม่ไม่ให้ลูกเอาชนะ เด็กอื่นในขณะ เล่น

๑.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม นา เอาแนวพฤติกรรมที่จะใช้สอบถามทั้งด้าน การฝึกให้พึ่งตนเอง และค่านการยับยั้งการพึ่งตนเอง มารวมเข้าด้วยกัน จัดเรียงพฤติกรรม ทั้ง ๔๐ ข้อ โดยวิธีสุ่ม (Random) พฤติกรรมแต่ละข้อเขียนเป็นข้อความสั้น ๆ บรรยายการ กระทำของแม่คนใดคนหนึ่งที่มีต่อลูกซึ่ง มีอายุเท่ากับลูกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ข้อความ ข้อหนึ่ง มีคำถาม ๒ คำถาม คำถามหนึ่ง ๆ มีคำตอบให้เลือก ๕ ตัวเลือก เมื่อเลือกคำตอบ ที่ตรงกับความเป็นจริงแล้ว ก็ให้กาเครื่องหมาย / ลงบนเส้นขวางหน้าคำถามข้อที่เลือก คำถามแรกของแต่ละข้อความใช้วัดพฤติกรรมจริงที่แม่แต่ละคนปฏิบัติต่อลูก ส่วนคำถามข้อสอง ของแต่ละข้อความใช้เพื่อวัดมาตรฐานสังคมในแต่ละด้าน ตัวอย่างคำถาม ได้แก่

ชวนชวนให้ลูกให้เชื่อฟังคำผู้ใหญ่ เช่น ไปให้เถียงผู้ใหญ่ไม่ว่าจะผิดหรือถูก

๑. ทานหา เช่นเดียวกับชวนชม เมื่อทานอยู่กับลูกหรือไม่

เกือบตลอดเวลา

บ่อย ๆ

บางครั้งบางครั้ง

นาน ๆ ครั้ง

เกือบจะไม่เคยทำเลย

๖. เมื่อแบ่งหน้าที่การอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำอะไร เช่นเดียวกับเราคนไทย
 ควรทำอย่างนี้
 ควรทำ
 ไม่แน่ใจ
 ไม่ควรทำ
 ไม่ควรทำอย่างนี้

วิชาใดที่ถูกเล่นกับเด็กที่ไม่รู้จัก ก็คือเด็กที่พ่อแม่ไม่ชอบ

๗. ท่านทำอะไรเกี่ยวกับวิชา วิชาที่ท่านอยู่กับลูกหรือไม่ว่าง
 ปรึกษาคณะเวลา
 บ่อย ๆ
 บางครั้งบางคราว
 นาน ๆ ครั้ง
 เกือบจะไม่เคยทำเลย

๘. เมื่อแบ่งหน้าที่การอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำอะไร เช่นเดียวกับวิชาใหม่
 ควรทำอย่างนี้
 ควรทำ
 ไม่แน่ใจ
 ไม่ควรทำ
 ไม่ควรทำอย่างนี้

แบบสอบถามชุดนี้ใช้วัดการฝึกให้พึ่งตนเองกับจัดการเรียนยังการเรียนเอง ด้วยรายละเอียด
 ดังต่อไปนี้

๑.๑.๑ การจัดการฝึกให้พึ่งตนเอง แบ่งเป็น ๒ จาก ๕ ดังนี้

มาตราวัดพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเอง

๐	๑	๒	๓	๔
เกือบตลอดเวลา	บ่อย ๆ	บางครั้งบางคราว	นาน ๆ ครั้ง	เกือบจะไม่เคยทำเลย

๑.๓.๒ มาตราส่วนประมาณค่ามาตรฐานสังคม

ผู้ตอบที่ประมาณค่าคำตอบระดับต่าง ๆ จะได้คะแนนดังนี้

มาตราวัดมาตรฐานสังคมในการพึ่งตนเอง

๔	๓	๒	๑	๐
ควรทำอย่างยิ่ง	ควรทำ	ไม่แน่ใจ	ไม่ควรทำ	ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

มาตราวัดมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง

๐	๑	๒	๓	๔
ควรทำอย่างยิ่ง	ควรทำ	ไม่แน่ใจ	ไม่ควรทำ	ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

ผู้ที่ได้คะแนนจากการประมาณค่าคำตอบประเภท ๑.๓.๑ สูงสำหรับพฤติกรรมจริงในการฝึกให้พึ่งตนเอง แสดงว่ามีทัศนคติตอบหาของตัว เองว่า ควรฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมาก และสำหรับพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเอง แสดงว่ามีทัศนคติตอบหาของตัว เองว่า ควรยับยั้งการพึ่งตนเองน้อย ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำจะตรงกันข้าม

ผู้ที่ได้คะแนนจากการประมาณค่าคำตอบประเภท ๑.๓.๒ สูงสำหรับมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง แสดงว่ามีทัศนคติตอบหาของแม่คนอื่น ๆ ว่าควรฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมาก และสำหรับมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง แสดงว่ามีทัศนคติตอบหาของแม่คนอื่น ๆ ว่าควรยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกน้อย ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำจะตรงกันข้าม

๑.๔ การทดลองใช้ นำแบบสอบถามชุดนี้ จำนวน ๔๐ ชุดความถี่มี ๔๐ ชุดคำถามไปลองใช้สอบถามแม่ของนักเรียนระดับชั้นประถมปีที่ ๑ และแม่ของนักเรียนในระดับอนุบาล ทั้งในนครหลวงกรุงเทพฯ และในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๒๔ คน นำคำตอบของแม่ทั้ง ๒๔ คน ตรวจสอบและแจกนับให้คะแนน คะแนนของแต่ละคนจะมี ๔ ประเภท คือ

- คะแนนพฤติกรรมจริงในการฝึกให้พึ่งตนเอง
- คะแนนมาตรฐานสังคมในการฝึกให้พึ่งตนเอง
- คะแนนพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเอง
- คะแนนมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง

นำผลที่ได้จากการทดสอบเฉพาะคะแนนพฤติกรรมจริงมาหาค่าสถิติต่อไปนี้
ค่าอำนาจจำแนก วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยแยกคะแนนแต่ละประเภท
 ออกเป็นกลุ่มสูง ๒๗% และกลุ่มต่ำ ๒๗% หากจำนวนความถี่ของแต่ละข้อที่ได้คะแนนเหนือ
 คะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อ คิดความถี่เป็นร้อยละ นำค่าร้อยละของกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ของแต่ละ
 ข้อไปเปิดตาราง หาค่าอำนาจจำแนก (Garrett, 1966 : 366 - 367) ใ้ค่าอำนาจ
 จำแนกนี้ในการพิจารณาคัดเลือกข้อสอบถามไว้สำหรับเก็บข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า โดยถือ
 เกณฑ์การคัดเลือก ๒ ประการ คือ แต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนกเป็นบวกและมีค่าอำนาจจำแนก
 ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป

ผลจากการทดลองใช้แบบสอบถาม คัดเลือกข้อสอบถามไว้ ๒๔ ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก
 ตั้งแต่ .๒๐ ถึง .๗๐

ค่าความเชื่อมั่น หาค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้โดยวิธี
 "Split - half" (Garrett, 1966 : 143) ได้ค่าดังแสดงไว้ในตาราง ๒

ตาราง ๒ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแม่

แบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt})
วัดพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเอง	.๗๘๘
วัดมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง	.๗๖๒
วัดพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง	.๘๒๘
วัดมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเอง	.๘๒๘

๒-แบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบชนิดเส้น
 (Graphic Expression) ซึ่ง อะรอนสัน (Atkinson, 1966 : 249 - 250)
 สร้างขึ้นเพื่อให้สามารถวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของเด็กเล็ก แบบทดสอบ ทีเอที (TAT) ซึ่ง

แม็คเคลล์สัน และคณะ ไขว้กันแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์นั้น ไปอาจน่าเข้าใจทดสอบเด็กเล็ก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑) ได้ เนื่องจากเด็กเล็กยังไม่สามารถ เขียนหรือเล่า เรื่องตามจินตนาการได้ ต่อเนื่องกัน อีกประการหนึ่งแบบทดสอบนี้เกี่ยวข้องกับภาษาซึ่งทำให้ยากต่อการทำให้การวัด เป็นมาตรฐานในทุกวัฒนธรรมได้ (Cultural free) แม็คเคลล์สัน (Atkinson, 1966 : 306 - 321) พบว่า เมื่อเด็กเริ่มมีอายุตั้งแต่ ๕ ขวบ เป็นต้นไป แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ จะมีความแตกต่างกันมากพอที่จะใช้แบบทดสอบชนิด เส้นวัดได้

๒.๑ ลักษณะของแบบทดสอบ แบบทดสอบชุดนี้ประกอบด้วยภาพซึ่งจะใช้เป็น สิ่งเร้า จำนวน ๒ ภาพ แต่ละภาพเป็นลายเส้นหลาย ๆ ชนิด (Abstract Design) เขียน ลงในกระดาษเนื้อที่ขนาด ๘" x ๘" โปรดดูภาพประกอบหน้า ๔๕ และหน้า ๔๖

๒.๒ การดำเนินการสอบ ดำเนินการสอบพร้อมกันทั้งชั้น ทดสอบภาพ ในหน้า ๔๕ ก่อนจึงทดสอบภาพในหน้า ๔๖ ต่อเนื่องกันไป เมื่อเริ่มสอบผู้ดำเนินการสอบ แจกของที่บรรจุภาพให้นักเรียนแต่ละคนดูลายเส้นในภาพ ๒ นาที ต่อจากนั้นเก็บภาพคืน แล้วจึงแจกกระดาษมาตรฐานขนาด ๘ ²/_๒" x ๑๑" ให้เวลา ๑๕ นาที สำหรับวาดตามภาพ ที่เป็นสิ่งเร้า หรือวาดตามจินตนาการของนักเรียนเองให้ใกล้เคียงกับภาพที่เป็นสิ่งเร้า ตาม ที่เห็นสมควร ให้ได้ภาพที่ดีที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ ก่อนจะแจกภาพผู้ดำเนินการสอบชี้แจง ให้นักเรียนทราบชัดก่อนแล้ววาระจะให้ทำอย่างไรบ้าง

๒.๓ เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน พิจารณาจากลายเส้นที่นักเรียนวาดใน แต่ละภาพ คะแนนรวมทั้ง ๒ ภาพ คือ คะแนนที่ได้จากการวัดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของนักเรียน แต่ละคน เกณฑ์ในการตรวจใช้เกณฑ์ของ อะรอนสัน (Atkinson, 1966 : 252 - 257) ดังต่อไปนี้

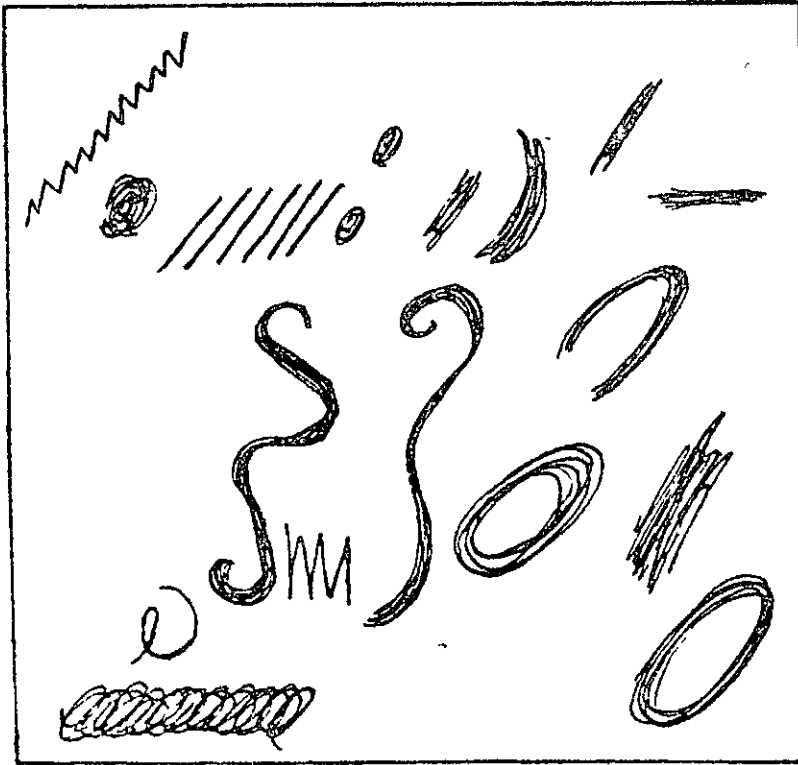
การตรวจให้คะแนนแบ่ง เกณฑ์ออกเป็น ๔ ประเภท ดังนี้

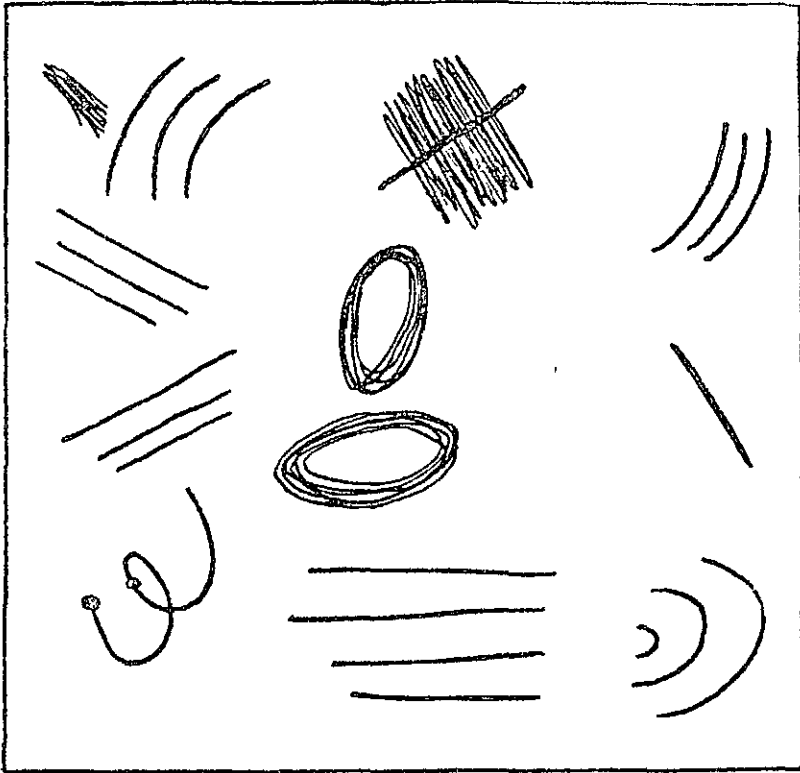
๒.๓.๑ เส้นที่กระจ่างชัดกับเส้นสับสน (Discreteness vs.

Fuzziness)

๑ก. เส้นแต่ละเส้นที่เขียนไว้เพียงเส้นเดียว ไม่เป็นกลุ่ม ให้

คะแนน + ๑

๑ข. เส้นแต่ละเส้นที่สัมผัสกันเขียนซ้อนกัน ไม่เป็นกลุ่ม ให้คะแนน

- ๑

ตัวอย่าง

/ หรือ — หรือ \ หรือ ~ หรือ (เป็นต้น = + ๑

~~////~~ หรือ ~~====~~ หรือ ~~\\~~ หรือ ~~~~~ หรือ ~~(~~ เป็นต้น = - ๑

๒ก. แต่ละกลุ่มของเส้น ๑ก. ที่ขนานกัน (๓ เส้นเป็นอย่างน้อย)

ให้คะแนน + ๑

๒ข. แต่ละกลุ่มของเส้น ๑ข. ที่ขนานกัน (๓ เส้นเป็นอย่างน้อย)

ให้คะแนน - ๑

ตัวอย่าง

//// หรือ ===== หรือ (((หรือ))) = + ๑ แต่ ((หรือ // = + ๒
(๒ เส้น เข้าลักษณะ ๑ก.)

~~////~~ หรือ ~~=====~~ หรือ ~~(((~~ หรือ ~~)))~~ = - ๑ แต่ ~~((~~ หรือ ~~//~~ = - ๒
(๒ เส้น เข้าลักษณะ ๑ข.)

ข้อสังเกต : ในการพิจารณาว่าเส้นเป็นเส้นเดี่ยวเข้าลักษณะ ๑ก. หรือเป็นเส้นที่สัมผัสเข้าลักษณะ ๑ข. ให้ตัดสินจากการสังเกตว่านักเรียนเขียนเส้นหลาย ๆ เส้นต่อเนื่องกันไปโดยไม่ยกคินสอเลย หรือเขียนโดยยกคินสอทุกครั้งที่จะเขียนเส้นใหม่ ดังตัวอย่าง

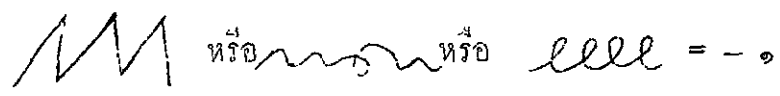
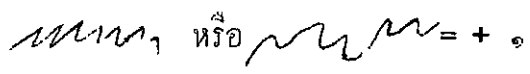
//// = + ๑ และ ~~////~~ = - ๑

๓ก. แต่ละเส้นที่เป็นคลื่น (อย่างน้อย ๒ ยอด) ความยาวตลอด

เส้น ยาวกว่า ๓ เท่าของความสูงของยอดที่สูงที่สุด และเส้นไขว้กันให้คะแนน + ๑

๓ขี แต่ละเส้นที่เป็นคลื่น (อย่างน้อย ๒ ยอด) ความยาวตลอดเส้น เท่ากับหรือสั้นกว่า ๓ เท่า ของความสูงของยอดที่สูงที่สุด หรือเส้นซ้อนทับกัน ๗ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ให้คะแนน - ๑

ตัวอย่าง

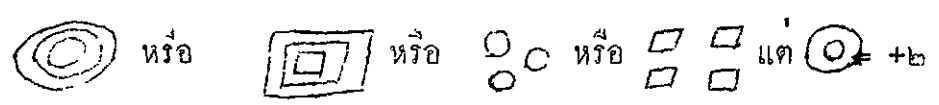
๔. รูปทรงเรขาคณิตหรือรูปที่ใกล้เคียงกับรูปทรงเรขาคณิต แต่ละรูปให้คะแนน + ๑ รูปทรงเรขาคณิตนี้หมายถึงวงกลม สี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน สี่เหลี่ยมคางหมู รูปสามเหลี่ยม เป็นต้น ไม้ไคร้รวมเส้นที่ติดกัน เช่น X หรือ #

ตัวอย่าง

๕. รูปในลักษณะ ๔ ถ้าเขียนเป็นกลุ่มเดียวกัน (ไม่น้อยกว่า ๓ รูป) ให้คะแนน + ๑

ตัวอย่าง

(วงกลม ๒ วงซ้อนกันจัดเข้าลักษณะ ๔)

๒ก. เส้นรอบวงห่อหุ้มกัน ให้คะแนน + ๑

๒ข. เส้นรอบวงที่เขียนซ้อนกันเต็มจุดศูนย์กลาง ให้คะแนน - ๑

ตัวอย่าง

๓ก. จุดจุดเดี่ยว ให้คะแนน + ๑

๓ข. จุดจุดเดี่ยวที่เขียนซ้อนทับกัน ให้คะแนน - ๑

ตัวอย่าง

๔ก. จุดในลักษณะ ๓ก. ที่เขียนเป็นกลุ่มตั้งแต่ ๒ จุดขึ้นไป ให้

คะแนนกลุ่มละ + ๑

๔ข. จุดที่อยู่ในลักษณะ ๓ข. ถ้าเขียนเข้ากลุ่มเดียวกันตั้งแต่

๒ จุดขึ้นไป ให้คะแนน - ๑

ข้อสังเกตทั่วไป การตัดสินว่าเส้น หรือรูป เขียนรวมเป็นกลุ่มหรือไม่ ตัดสินจากการดูว่ากลุ่มนี้ประกอบด้วยเส้นหรือรูปตั้งแต่ ๑ จำนวนขึ้นไปขนานกัน อยู่ในพื้นระนาบเดียวกัน และมีขนาดรูปร่างคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้

แต่ละกลุ่มให้คะแนน + ๑ แต่เส้นต่อไปนี้ไปจัดเป็นกลุ่ม

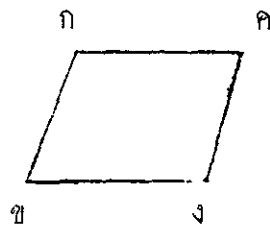

แต่ละเส้นให้คะแนนแยกกันเส้นละ + ๑

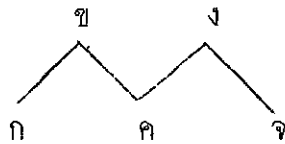
สำหรับนักเรียนแต่ละคน คะแนนประเภท ๒.๓.๑ ได้จากผลรวมของคะแนนทั้งหมด
ที่ได้จากเส้นทึบที่เข้าเกณฑ์ ทั้ง ๔ ข้อ

๒.๓.๒ เส้นทะแยง (Diagonal Configurations)

เส้นทะแยงแต่ละเส้น (ไม่ว่าจะเป็นเส้นในลักษณะ ๑ก. หรือ ๑ข. ก็ตาม) คือ เส้น
ที่ทาบระหว่าง ๑๕° ถึง ๗๕° กับแนวระกับ เส้นทะแยงเป็นส่วนหนึ่งของรูปใดรูปหนึ่ง ไม่
คิดคะแนนให้ เช่น

เส้น กข และ คง ไม่คิดคะแนน เพราะเป็นส่วนหนึ่งของรูปสี่เหลี่ยมด้านขนาน ด้วย
เหตุผลทำนองเดียวกัน เส้น กข ขค กง และ จง ไม่คิดคะแนน ถึงรูปข้างล่างนี้

วิธีคิดคะแนน ให้คะแนนกลุ่มเส้นที่ทะแยงไปทางเดียวกัน กลุ่มละ + ๑ ไม่ใช่ให้
คะแนนแต่ละเส้นเป็น + ๑ ดังตัวอย่าง

$$/ = + ๑ \quad // = + ๑ \quad \text{และ} \quad \backslash \backslash \backslash \backslash = + ๑ \quad \text{แต่}$$

$$\backslash \backslash \backslash = + ๒ \quad \text{เพราะนับเข้าลักษณะเส้นทะแยง ๒ ประเภท}$$

๒.๓.๓ เส้นทึบปร่างเป็นตัวเอส (S - Shaped Lines)

เส้นที่มี ๒ ยอด และมีทิศทางตรงกันข้าม ดังตัวอย่าง

ถ้ารูปคลื่น เป็นส่วนหนึ่งของรูปอื่น ไม่คิดคะแนนเป็นรูปคลื่น แต่ให้คะแนนตามเกณฑ์ในข้อ ๒.๓.๑ ตั้งแต่ ๑ก. ถึง ๔.

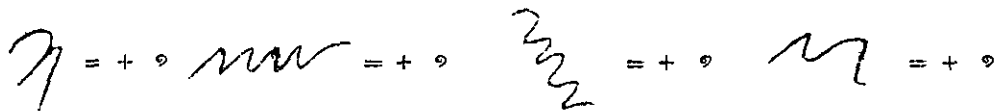
ดังนั้น

ข้อสังเกต เส้นแต่ละเส้นที่เป็นรูปคลื่น ให้คะแนนเส้นละ + ๑ ซึ่งต่างจากเกณฑ์การให้คะแนน ของข้อ ๒.๓.๒

๒.๓.๔ เส้นที่เป็นคลื่น (Multiwave Lines)

เส้นที่เป็นคลื่นทุกเส้น ประกอบด้วย ๒ ยอดขึ้นไป ทุกยอดอยู่ในทิศทางเดียวกัน ให้คะแนนเส้นละ + ๑ ตัวอย่าง

ถ้าเส้นที่เป็นคลื่นเป็นส่วนหนึ่งของรูปอื่น จะไม่คิดคะแนนตามเกณฑ์ ข้อ ๒.๓.๔ แต่ให้คะแนนตามเกณฑ์ ข้อ ๒.๓.๑ ตั้งแต่ ข้อ ๑ก. ถึง ๔

ข้อสังเกต เส้นทุกเส้นพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ ข้อ ๒.๓.๑ และให้คะแนนตามเกณฑ์ ข้อ ๒.๓.๒ หรือ ๒.๓.๓ หรือ ๒.๓.๔ ดังนั้นจึงให้คะแนน ๒ ประเภทในแต่ละเส้น หรืออาจให้เพียงประเภทเดียว ไม่มีเส้นใดเลยที่ให้คะแนนได้ถึง ๓ ประเภท ทั้งนี้เพราะแต่ละเส้นพิจารณาให้คะแนนตามเกณฑ์ ข้อ ๒.๓.๒ หรือ ๒.๓.๓ หรือ ๒.๓.๔ ได้เพียงเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง เพียง เกณฑ์เดียว เท่านั้น

หมายเหตุ เกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจให้คะแนนแรงงใจไม่สัมพันธ์ตามแนวของ อะรอนสัน ยังมีอีกเกณฑ์หนึ่ง คือ วัดเนื้อที่ว่างจากขอบล่างซึ่งนักเรียนไปได้ใช้วาคภาพ โดยถือเอา - ๒ เท่าของจำนวนเส้นตีเมตรที่วัดได้เป็นคะแนน เกณฑ์ไปได้ใช้ในการตรวจให้คะแนนในการทดสอบกับเด็กในระดับชั้นประถมปีที่ ๑ สำหรับการศึกษาครั้งนี้ ก็เพราะว่าผลการศึกษาวิจัยของ แม็คเคลล์สัน (Atkinson, 1966 : 308) พบว่าเกณฑ์การวัดเนื้อที่ว่างที่ไม่ได้ใช้วาคนี้ ใช้ได้กับเด็ก เกรต ๓ ซึ่งบ่งอายุราว ๕ ปี ส่วนเด็กที่ระดับชั้นเรียนต่ำกว่าไม่ใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน ทั้งนี้เพราะเด็กเล็กมักไม่คำนึงว่า ส่วนใดเป็นขอบล่างของกระดาษ และมักจะจับกระดาษพลิกใช้ด้านต่าง ๆ เป็นขอบล่างได้หลายด้าน

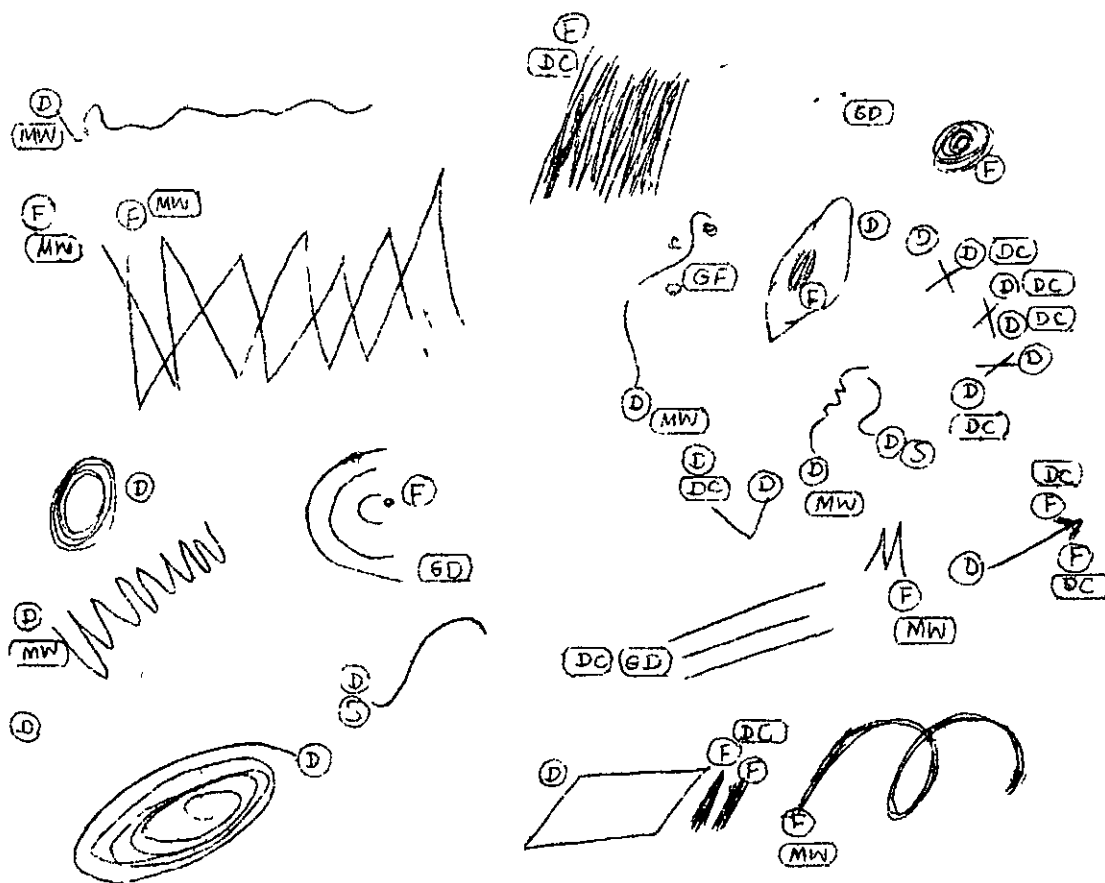
ตัวอย่างการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดแรงงใจไม่สัมพันธ์

อะรอนสัน (Atkinson, 1966 : 819 - 830) ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ทั้ง ๔ ดังกล่าวข้างต้น โดยให้

(D)	แทน	Discrete
(F)	แทน	Fuzzy
(GD)	แทน	Group Discrete
(GF)	แทน	Group Fuzzy
(DC)	แทน	Diagonal Configuration
(S)	แทน	S - Shaped
(MW)	แทน	Multiwave

ทั้งตัวอย่างการให้คะแนนต่อไปนี้

ตัวอย่างวิธีตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ชนิดเส้น

๒.๔ คุณภาพของแบบทดสอบ โดยไม่มีการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบชนิดเส้นกับแบบทดสอบแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ชนิด ทีเอที อะรอนสัน (Atkinson, 1966 - 252) ทดลองใช้แบบทดสอบชนิดเส้นนี้ กับกลุ่มนักศึกษาชายซึ่งกำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัย จำนวน ๑๘๖ คน แบ่งกลุ่มในการทดสอบออกเป็น ๕ กลุ่ม เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ที่วัดได้จากแบบทดสอบ ชนิด ทีเอที กับ คะแนนที่วัดได้จากแบบทดสอบชนิดเส้น โดยถือคะแนนจากแบบทดสอบชนิดเส้นเป็นตัวเกณฑ์ (Criteria) อะรอนสัน แบ่งขั้นของการวัดแบบทดสอบชนิดเส้นออกเป็น ๕ ขั้นด้วยกันคือ

- ๑. เส้นที่กระจัดจางชัดกับเส้นสับสน (Discreteness - Fuzziness) ใช้ D - F เป็นอักษรย่อ
- ๒. เส้นทะแยง (Diagonal Configurations) ใช้ DC เป็นอักษรย่อ
- ๓. เส้นที่มีรูปร่างเป็นตัวเอส (S - Shaped Lines) ใช้ S เป็นอักษรย่อ
- ๔. เส้นที่เป็นคลื่น (Multiwave Lines) ใช้ MW เป็นอักษรย่อ

จากการทดลองสอบ ๑๖ รอบสั้น พบความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีทั้ง ๕ ของแบบทดสอบชนิดเส้น กับคะแนนแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ที่วัดได้จากแบบทดสอบชนิดที่เอที ดังตาราง ๓

ตาราง ๓ สหสัมพันธ์ระหว่างดัชนีการวัดของแบบทดสอบชนิดเส้น กับคะแนนแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ที่วัดได้จากแบบทดสอบชนิดที่เอที

กลุ่มที่	จำนวนคน	แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ชนิดที่เอที				TQS ของคะแนนดัชนี
		D - F	DC	S	MW	
๑	๒๒	.๕๕*	-.๑๕	.๑๓	-.๓๑	.๕๑*
๒	๑๘	.๕๑*	.๖๖**	.๐๖	.๐๘	.๓๘*
๓	๒๖	.๒๗	.๕๓ ^x	.๒๓	.๕๗*	.๖๒**
๔	๕๑	.๓๓**	.๓๗*	.๒๕*	-.๓๘*	.๓๗**
๕	๓๕	.๓๔**	.๖๘*	.๑๘*	-.๐๑	.๓๖**

TQS แทนคะแนนควอไทล์ทั้งหมด (Total Quartile Score)

- * $p < .๐๕$
- ** $p < .๐๑$

๒.๕ การทดลองใช้ แบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดสั้น ไปทดลอง
ใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ทั้งในนครหลวงกรุงเทพฯ และในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
จำนวน ๖๐ คน ตรวจและแจกใบให้คะแนนกระดาษที่ได้จากการทดสอบนักเรียน ผู้ที่ใฝ่คะแนน
สูงแสดงว่า ผู้ใฝ่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ส่วนผู้ที่ใฝ่คะแนนต่ำ แสดงว่าผู้ใฝ่แรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ต่ำ นำผลจากการทดลองมาหาค่าสถิติ ๒ ชนิด คือ

๑. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการตรวจให้คะแนนครั้งที่ ๑ กับครั้งที่
๒ ได้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจ (Scoring reliability) = .๘๗ สำหรับ
การวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์จากคะแนนการตรวจครั้งที่ ๒

๒. (นำคะแนนที่ได้จากการตรวจครั้งที่ ๒ ซึ่งห่างจากการตรวจครั้งแรก
๔ สัปดาห์ มาหา) ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบแบ่งครั้ง ปรากฏจากการทดลอง
ได้ ค่าความเชื่อมั่น = .๘๕๓

๓. แบบทดสอบวัดแบบการรับรู้ แบบทดสอบชนิดนี้คือสติปัญญาโท สาขาจิตพล แห่ง
วิทยาลัยวิชาการศึกษา จำนวน ๔ คน ได้ร่วมกันสร้างขึ้น (กมล ภูประเสริฐ, ๒๕๑๓ ;
จำรัส นองมาก, ๒๕๑๓ ; ธงชัย ชิวปรีชา, ๒๕๑๓ ; สุวัฒน์ เงินบัว, ๒๕๑๓)
โดยอาศัยแนวคิดจากแบบทดสอบวัดการรับรู้ของ ลี, เคแกน และ แรบบสัน (Lee, Kagan
and Rabson, 1963 : 433) แบบทดสอบชนิดนี้ มีประสิทธิภาพตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา

๓.๑ ลักษณะของแบบทดสอบ แบบทดสอบชนิดนี้มี ๓๐ ข้อ แต่ละข้อเป็น
ลายภาพเส้นขาวดำ ๓ ภาพ เขียนลงในกระดาษสี่ขาว ขนาด ๔ x ๖ นิ้ว

๓.๒ การดำเนินการสอบ ดำเนินการสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
เป็นรายบุคคล ไม่จำกัดเวลา ให้นักเรียนดูภาพทีละข้อ แล้วให้เลือกว่าสองภาพไหนเข้าคู่กัน
หรือไปด้วยกันได้ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบว่า เหตุใดจึงเลือกเช่นนั้น บันทึกคำตอบของ
นักเรียนไว้ในกระดาษคำตอบ

๓.๓ เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน พิจารณาเหตุผลที่นักเรียนใช้ในการ
เลือกจับคู่ภาพ ๒ ภาพ ว่าเขาเกณฑ์การรับรู้แบบใดใน ๓ แบบ จำนวนข้อของการรับรู้แต่ละ

แบบ คือคะแนนที่แสดงถึงการรับรู้ในแบบนั้น ๆ คะแนนที่โคจะชี้ให้เห็นแบบหรือนิสัยการรับรู้ของแต่ละคน ถ้าใครมีคะแนนการรับรู้แบบใดโดยมาก แสดงว่าคนนั้นมีนิสัยการรับรู้แบบนั้นมาก

สำหรับเกณฑ์ในการพิจารณาว่าการใช้เหตุผลแบบใด จะจัดอยู่ในแบบการรับรู้ประเภทใดนั้น ใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ (Suchman, n.d. : 1 - 7 ; กมล ภูประเสริฐ, ๒๕๑๓ : ๑๓ - ๑๔ ; จารัส นองมาก, ๒๕๑๓ : ๑๗ - ๑๘ ; ทรงชัย ขิ่วปรีชา, ๒๕๑๓ : ๑๕ - ๑๖ ; สุวัฒน์ เงินดำ, ๒๕๑๓ : ๒๘ - ๓๑)

๓.๓.๑ การรับรู้แบบวิเคราะห์ โคแก่การใช้เหตุผลในการจัดกลุ่มต่าง ๆ โดยอาศัยข้อเท็จจริง ที่ปรากฏในภาพตามเกณฑ์ต่อไปนี้

- ความคล้ายคลึงทางกายภาพ เช่น สีเหมือนกัน ขนาดเท่ากัน รูปร่าง เงาม ลวดลายเหมือนกัน เป็นต้น
- การแสดงอาการเหมือนกัน เช่น กำลังเดิน กำลังนั่ง เป็นต้น
- การมีหรือไม่มีสิ่งที่เหมือนกัน เช่น ถือกะเป่า ซาหอย ไปหนึ่งข้างเหมือนกัน เป็นต้น
- การแบ่งกลุ่มตามเพศหรืออายุ เช่น ผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก เป็นต้น
- บอกลักษณะโครงสร้างทางกายภาพเหมือนกัน เช่น ทำด้วยไม้ ทำด้วยแก้ว เป็นต้น

๓.๓.๒ การรับรู้แบบจำแนกประเภท โคแก่การใช้เหตุผลในการจัดกลุ่มสิ่งต่าง ๆ โดยอาศัยการอ้างอิงถึงคุณสมบัติที่รวมกัน ซึ่งอาศัยความรู้หรือประสบการณ์ เขาช่วยโคแก่

- การรวมกลุ่มโดยคำนึงถึงคุณลักษณะ ชั้น ตำแหน่ง เช่น นักธุรกิจ นักท่องเที่ยว คนป่วย ซาตกร เป็นต้น
- การรวมกลุ่มโดยการตีค่าทางสุนทรียภาพ หรือทางคุณธรรม เช่น สวย น่าเกลียด คนดี คนเลว เป็นต้น
- การรวมกลุ่มโดยแบ่งการกระทำ การใจหรือ อุดมการณ์ที่เหมือนกัน เช่น ใช้กรอมเบลง ใช้สำหรับแข่งขัน ใช้ชาคน เป็นต้น

- การให้ชื่อรวมของวัตถุที่เบียดเข้าด้วยกัน เช่น มนุษย์ สัตว์ ไร่แปลง
งานพาหนะ อารูธ เครื่องใช้ อาหาร แออร์บิเจอร์ เป็นต้น

๓.๓.๓ การรับรูปแบบโดยความสัมพันธ์ โค้ดแก่การใช้เหตุผลในการ
จัดกลุ่มสิ่งต่าง ๆ โดยอาศัยความสัมพันธ์ที่สิ่งเหล่านั้นมีต่อกัน ได้แก่

- การสร้างเรื่องราวให้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวข้องกัน เช่น ผู้หญิงใจ
รักกันแต่ เขาสาชายคนนั้น เป็นต้น

- แสดงการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มต่าง ๆ เช่น ก็กว่าสิ่งนั้น
แตกต่างไปจากสิ่งนี้ คนนี้เก่งกว่าวัยมรดยกว่าคนนั้น เป็นต้น

- การรวมสิ่งที่เห็นแก่ที่รวมกัน หรือองค์ประกอบร่วมกัน เช่น ไม้เท้า
วุกขุตรี เกล็ดไข่มุกเชื่อมกันสีกับโต๊ะ แจกันวางไวบนโต๊ะ เป็นต้น

- การเกี่ยวข้องกันภายใต้เงื่อนไขอันหนึ่ง เช่น เกล็ดเกาะ
แหวะเนื้อโครงกระดูกอย่างนี้ ถ้าสุนัขป่วยแล้วของมันจะไปคาบเอา เป็นต้น

๓.๔ กฎเกณฑ์ของแบบทดสอบ คณะผู้สร้างแบบทดสอบ ได้นำแบบทดสอบไป
ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ๖ ระดับต่าง ๆ คือ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (จรัส บองมาก,
๒๕๑๓ : ๑๘ - ๑๙) ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (กมล ภูประเสริฐ, ๒๕๑๓ : ๑๘ - ๑๕)
ระดับมัธยมศึกษาตอนแรก (สุวัฒน์ เงินน้ำ, ๒๕๑๓ : ๓๑ - ๓๖) และระดับปริญญาตรี
วิชาการศึกษาศาสตร์ (ธงชัย ชิวปรีชา, ๒๕๑๓ : ๑๖ - ๑๗) แล้วทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับ
ความน่าเชื่อถือและความเชื่อมั่นของการใช้แบบทดสอบในแต่ละระดับชั้น ผลของการหาคุณภาพของ
แบบทดสอบ แสดงไว้ในตาราง ๕

ตาราง ๔ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบการรับรู้ ซึ่งทดลองกับนักเรียนในระดับต่าง ๆ

ระดับชั้น	ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย	ค่าความเชื่อมั่น (r_{tt})			
		แบบวิเคราะห์	แบบจำแนกประเภท	แบบโยงความสัมพันธ์	เฉลี่ยทั้งหมด
ประถมต้น	.๗๔	.๗๒	.๘๒	.๗๖	.๗๓
ประถมปลาย	.๖๔	.๘๓	.๕๑	.๗๐	.๗๕
มัธยมศึกษาต้น	.๗๐	.๗๑	.๘๑	.๗๐	.๘๘
ประกาศนียบัตร	.๕๒	.๗๗	.๗๖	.๘๘	.๗๐

เทคนิคและขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้แล้ว นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามลำดับชั้น ดังต่อไปนี้

๑. เปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ได้แก่

- ถิ่นที่อยู่ (แม่ในนครหลวง - แม่ในต่างจังหวัด)
- เพศ (แม่ของเด็กหญิง - แม่ของเด็กชาย)
- ลำดับการเกิด (แม่ของลูกหัวปี - แม่ของลูกคนรอง ๆ)
- แบบการรับรู้ (แม่ของเด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์ - แม่ของเด็กที่รับรู้แบบ

โยงความสัมพันธ์)

- การย้ำอ้างการฟังตนเอง (แม่ย้ำยังมาก - แม่ย้ำยังน้อย)
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูง - แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์

ต่ำ)

๓. เปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานซึ่งมีใ้ในการปฏิบัติงานประเภท

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ได้แก่

- ถิ่นที่อยู่ (แม่ในนครหลวง - แม่ในต่างจังหวัด)
- เพศ (แม่หญิง - แม่ชาย)
- ลำดับการเกิด (ลูกหัวปี - ของลูกคนรอง ๆ)
- แบบการรับรู้อ (แม่ขอแลกที่รับรู้อแบบวิเคราะห์ - แม่ขอแลกที่รับรู้อแบบ

โยงความลับ)

- การฝึกให้สังเกตเอง (แม่ฝึกภาค - แม่ฝึกผล)
- แรงจูงใจใ้สังเกต (แม่ขอแลกที่ใ้สังเกตสูง - แม่ขอแลกที่ใ้สังเกตต่ำ)

๓. เปรียบเทียบแรงจูงใ้สังเกต

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ได้แก่

- ถิ่นที่อยู่ (เด็กในนครหลวง - เด็กในต่างจังหวัด)
- เพศ (เด็กหญิง - เด็กชาย)
- ลำดับการเกิด (ลูกหัวปี - ลูกคนรอง ๆ)
- แบบการรับรู้อ (เด็กที่รับรู้อแบบวิเคราะห์ - เด็กที่รับรู้อแบบโยงความลับ)
- การฝึกให้สังเกตเอง (เด็กที่แม่ฝึกภาค - เด็กที่แม่ฝึกผล)
- การยอมรับและการพึ่งพาตนเอง (เด็กที่ยอมรับใ้สังเกตมาก - เด็กที่ยอมรับใ้สังเกตน้อย)

๔. เปรียบเทียบแบบการรับรู้อ

- ๔.๑ เปรียบเทียบการรับรู้อแบบวิเคราะห์
- ๔.๒ เปรียบเทียบการรับรู้อแบบโยงความลับ
- ๔.๓ เปรียบเทียบการรับรู้อแบบจำแนกประเภท

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเปรียบเทียบ ได้แก่

- ถิ่นที่อยู่ (เด็กในนครหลวง - เด็กในต่างจังหวัด)
- เพศ (เด็กชาย - เด็กหญิง)
- ลำดับการเกิด (ลูกหัวปี - ลูกคนรอง ๆ)

- การฝึกให้ฟังตนเอง (เด็กที่แม่ฝึกมาก - เด็กที่แม่ฝึกน้อย)
- การยับยั้งการฟังตนเอง (เด็กที่แม่ยับยั้งมาก - เด็กที่แม่ยับยั้งน้อย)
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (เด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูง - เด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ)

ในการแบ่งกลุ่มการฝึกให้ฟังตนเอง การยับยั้งการฟังตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบการรับรู้ ถือเกณฑ์การแบ่งดังนี้

- เด็กที่แม่ฝึกมากและเด็กที่แม่ฝึกน้อย คือ เด็กที่แม่ลงคะแนนพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากและน้อย โดยแบ่งกลุ่มคะแนนมากและกลุ่มคะแนนน้อย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗ % ของจำนวนเด็กทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

- เด็กที่แม่ยับยั้งมากและเด็กที่แม่ยับยั้งน้อย คือ เด็กที่แม่ลงคะแนนพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมากและน้อย โดยแบ่งกลุ่มคะแนนมากและกลุ่มคะแนนน้อย ออกเป็นกลุ่มละ ๒๗ % ของจำนวนเด็กทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

- เด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูง และเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ คือ เด็กที่ได้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ โดยแบ่งกลุ่มคะแนนสูงและต่ำออกเป็นกลุ่มละ ๒๗ % ของจำนวนเด็กทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

- เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะหฺ์ คือ เด็กที่ได้คะแนนรับรู้แบบวิเคราะหฺ์สูงกว่าคะแนนรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ และคะแนนรับรู้แบบจำแนกประเภท

- เด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ คือ เด็กที่ได้คะแนนรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าคะแนนรับรู้แบบวิเคราะหฺ์ และคะแนนรับรู้แบบจำแนกประเภท

๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

- พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเอง
- มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง
- พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง
- มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเอง
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- การรับรู้แบบวิเคราะหฺ์

- การรับรู้อำนาจของความสัมพันธ์
- การรับรู้แบบจำแนกประเภท

ทดสอบความสัมพันธ์ โดยตั้งระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ระดับ .๐๕

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยใช้สูตร (Gulldford, 1950 : 44).

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สามารถได้จาก

สูตร (Ferguson, 1966 : 67)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๓. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split - half)

ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 143)

$$r_{\frac{1}{2}} = \frac{I}{II} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2}}$ แทน $\frac{I}{II}$	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ
$\Sigma X, \Sigma Y$ แทน	ผลรวมของคะแนนข้อและข้อคตามลำดับ
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$ แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อกับข้อคตามลำดับ
ΣXY แทน	ผลคูณของคะแนนข้อกับข้อค
N แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายเป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (Gulliksen, 1967 : 63)

$$r_{1I} = \frac{2r_{\frac{1}{2}} \frac{I}{II}}{1 + r_{\frac{1}{2}} \frac{I}{II}}$$

เมื่อ r_{1I} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2}} \frac{I}{II}$ แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

๔. การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยแยกคะแนนเป็นกลุ่มสูง ๒๗% และกลุ่มต่ำ ๒๗% แล้วหาความถี่ของแต่ละข้อที่ใดคะแนนเหนือคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อ แปลงความถี่เป็นร้อยละ นำค่าความถี่ร้อยละของกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ไปเปิดตารางค่าอำนาจจำแนก (Garrett, 1966 : 366 - 367)

๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคัวแปร โดยใช้สูตร (Garrett, 1958 : 43)

$$r = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนน X กับ Y
$\Sigma X, \Sigma Y$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน X และคะแนน Y
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๖. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t - test คำนวณจากสูตร (Winer, 1962 : 28 - 29)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}\right)}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ
	S_1^2, S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนจากกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

บทที่ ๓

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
x	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
t	แทน	t - statistic

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์ตัวแปรทั้ง ๔ คือ การฝึกให้ฟังตนเอง การขยับยั้ง การฟังตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบการรับรู้ ทั้งในฐานะที่เป็นตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการยืนยันผลการศึกษาให้แน่นอนยิ่งขึ้น

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายได้แบ่งออกเป็นตอน ๆ ดังนี้

๑. การเปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสัมถมิในการฝึกให้ฟังตนเองของแมกลุ่มต่าง ๆ
๒. การเปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสัมถมิในการขยับยั้งการฟังตนเองของแมกลุ่มต่าง ๆ
๓. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กกลุ่มต่าง ๆ
๔. การเปรียบเทียบแบบการรับรู้ของเด็กกลุ่มต่าง ๆ
๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๑. พฤติกรรมจริง และมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง การศึกษาในข้อนี้ เป็นการทดสอบสมมติฐาน ข้อ ๑.๑ ถึงข้อ ๑.๒

๑.๑ เปรียบเทียบแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด สมมติฐานข้อ ๑.๑ ตั้งไว้ว่า "แม่ในนครหลวงน่าจะฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด" ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงในตาราง ๕

ตาราง ๕ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ในนครหลวง กับแม่ในต่างจังหวัด

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ในนครหลวง	๔๔	๖.๔๘	๓๔.๘๑	๒.๐๑๐*	๔.๒๘	๓๘.๕๓	๑.๕๘๓
แม่ในต่างจังหวัด	๓๘	๗.๕๘	๓๑.๖๘		๔.๔๔	๓๗.๘๓	

*
p < .05

ผลจากตาราง ๕ เขียนเป็นแผนผังโดยถือว่าค่าที่อยู่บนเส้นตรงเดียวกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าที่ไม่อยู่บนเส้นตรงเดียวกัน แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ หรือ .๐๑ อันนี้เครื่องหมาย > หรือ < ที่กันระหว่างคู่ที่แตกต่างกัน หมายความว่ามากกว่าหรือน้อยกว่า ตามลำดับ

พฤติกรรมจริง : แม่ในนครหลวง > แม่ในต่างจังหวัด

มาตรฐานสังคม : แม่ในนครหลวง แม่ในต่างจังหวัด

จะเห็นได้ว่าในเรื่องการฝึกให้ลูกฟังตนเอง แม่ในนครหลวงมีพฤติกรรมจริง แตกต่างกับแม่ในต่างจังหวัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.010, p < .05$) แต่มาตรฐานสังคมไม่แตกต่างกัน แสดงว่า แม่ในนครหลวงมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด แต่มาตรฐานสังคมในเรื่องนี้ไม่แตกต่างกับแม่ในต่างจังหวัด ผลจึงสนับสนุนสมมติฐานเฉพาะพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเอง

๑.๒ เปรียบเทียบแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย สมมติฐานขอ ๑.๒ ตั้งไว้ว่า "แม่ของเด็กหญิงน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเอง ไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย" ผลการทดสอบสมมติฐาน ปรากฏในตาราง ๒

ตาราง ๒ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ของเด็กหญิง	๓๘	๗.๕๓	๓๕.๓๔	๑.๐๒๑	๕.๕๕	๓๘.๗๖	๐.๑๘๖
แม่ของเด็กชาย	๕๑	๖.๘๔	๓๒.๖๘		๕.๓๑	๓๘.๕๕	

ผลจากตาราง ๒ แสดงด้วยแผนผัง ใคดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของเด็กหญิง แม่ของเด็กชาย

มาตรฐานสังคม : แม่ของเด็กหญิง แม่ของเด็กชาย

จะเห็นว่า ในการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของเด็กหญิงฝึกให้ลูกรู้จักตนเอง ไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลการทดสอบปรากฏในตาราง ๗

ตาราง ๗ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้รู้จักตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้รู้จักตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	แม่ของเด็กหญิง	๑๘	๗.๕๖	๓๒.๗๒	๐.๘๒๗	๔.๕๓	๔๓.๗๒	๘.๔๐๗**
	แม่ของเด็กชาย	๑๗	๗.๗๐	๓๐.๕๘		๔.๑๗	๕๖.๑๒	
นครหลวง	แม่ของเด็กหญิง	๒๐	๗.๑๘	๓๕.๘๐	๐.๘๒๘	๔.๖๒	๓๘.๓๐	๕.๕๑๖**
	แม่ของเด็กชาย	๒๔	๕.๘๘	๓๘.๑๗		๔.๓๘	๒๖.๗๘	

** $p < .01$

ค่าสถิติในตาราง ๗ แสดงด้วยแผนผังไคดังนี้

<p><u>กลุ่มต่างจังหวัด</u> <u>กลุ่มนครหลวง</u></p>	<p>พฤติกรรมจริง :</p>	$\left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ของ เด็กหญิง} \quad \text{แม่ของ เด็กชาย} \\ \text{แม่ของ เด็กหญิง} \quad \text{แม่ของ เด็กชาย} \end{array} \right.$
<p><u>กลุ่มต่างจังหวัด</u> <u>กลุ่มนครหลวง</u></p>	<p>มาตรฐานสังคม :</p>	$\left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ของ เด็กหญิง} < \text{แม่ของ เด็กชาย} \\ \text{แม่ของ เด็กหญิง} > \text{แม่ของ เด็กชาย} \end{array} \right.$

จะเห็นว่า ในกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มนครหลวง แม่ของเด็กหญิงมีพฤติกรรมจริงไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย แต่ตั้งมาตรฐานสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ กล่าวคือแม่ของเด็กหญิงในต่างจังหวัดมีมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของเด็กชาย ($t = -8.407, p < .01$) กลับกันกับแม่ของเด็กหญิงในนครหลวงซึ่งมีมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กชาย ($t = 5.516, p < .01$)

ในการทดสอบสมมติฐานข้อ ๑.๒ นี้ เมื่อทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่จะได้ผลสนับสนุนสมมติฐาน แต่ถาทดสอบแยกตามถิ่นที่อยู่แล้ว ผลการทดสอบก็ยังงสนับสนุนสมมติฐานเฉพาะพฤติกรรมจริง ส่วนมาตรฐานสังคมกลับโดยขัดแย้งกับสมมติฐาน

๑.๓ เปรียบเทียบแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ สมมติฐานข้อ ๑.๓ ตั้งไว้ว่า "แม่ของลูกหัวปีน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ" ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงไว้ในตาราง ๘

ตาราง ๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ของลูกหัวปี	๓๘	๒.๘๑	๓๑.๘๗	* -๑.๒๖๓	๑๐.๕๗	๓๗.๗๑	-๑.๐๐๒๒
แม่ของลูกคนรอง ๆ	๘๕	๗.๒๘	๓๘.๒๒		๗.๑๕	๓๘.๗๓	

* $p < .05$

ค่าสถิติในตาราง ๘ แสดงเป็นแผนผังไค์ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของลูกหัวบี < แม่ของลูกคนรอง ๆ

มาตรฐานสังคม : แม่ของลูกหัวบี แม่ของลูกคนรอง ๆ

จะเห็นว่า ในการทดสอบโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏว่า แม่ของลูกหัวบีมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองแตกต่างกับแม่ของลูกคนรอง ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.667, p < .05$) โดยแม่ของลูกหัวบีฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ แต่แม่ทั้ง ๒ กลุ่ม มีมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างกัน สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลการทดสอบปรากฏในตาราง ๘

ตาราง ๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของลูกหัวบีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	แม่ของลูกหัวบี	๑๗	๗.๘๖	๒๘.๗๖	-๑.๘๗๘	๑๘.๖๐	๓๗.๑๑	-๐.๓๕๘
	แม่ของลูกคนรอง ๆ	๑๘	๗.๐๘	๓๓.๕๐		๑๒.๗๕	๓๘.๗๘	
นครหลวง	แม่ของลูกหัวบี	๑๗	๘.๘๘	๓๘.๑๗	-๐.๕๘๐	๘.๐๘	๓๘.๒๘	-๑.๕๘๐
	แม่ของลูกคนรอง ๆ	๒๗	๗.๓๘	๓๕.๓๗		๘.๒๘	๔๐.๓๗	

ค่าสถิติในตาราง ๘ แสดงด้วยแผนผังไค์ดังนี้

กลุ่มค่างจังหวัด
กลุ่มนครหลวง

พฤติกรรมจริง : { แม่ของลูกหัวบี แม่ของลูกกนรอง ๆ
 { แม่ของลูกหัวบี แม่ของลูกกนรอง ๆ

กลุ่มค่างจังหวัด
กลุ่มนครหลวง

มาตรฐานสังคม : { แม่ของลูกหัวบี แม่ของลูกกนรอง ๆ
 { แม่ของลูกหัวบี แม่ของลูกกนรอง ๆ

จะเห็นว่า เมื่อแยกเป็นกลุ่มค่างจังหวัดกับกลุ่มนครหลวงแล้ว แม่ของลูกหัวบี ฝึกให้ลูกฟังตนเองไปแตกต่างจากแม่ของลูกกนรอง ๆ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม สรุปผลจากการทดสอบสมมติฐาน ข้อ ๑.๓ ได้ว่า พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองของกลุ่มรวม ซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่สนับสนุนสมมติฐาน

๑.๔ เปรียบเทียบแม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยง ความสัมพันธ์ สมมติฐานข้อ ๑.๔ ตั้งไว้ว่า "แม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์น่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์"

ในการทดสอบสมมติฐานตอนนี้ จะแยกกลุ่มเปรียบเทียบเฉพาะแม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์ กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์เพียง ๒ กลุ่ม ทั้งนี้เพราะจำนวนแม่ของ เด็กที่รับแบบจำแนกประเภทไม่มากพอที่จะแยกเป็นอีกกลุ่มหนึ่งใด

ผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏในตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ ค่าเฉลี่ย และค่า t ของคะแนนการฝึกให้ลูกฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มแม่ของ เด็กที่รับ แบบ	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
วิเคราะห์	๒๔	๓๑.๕๓	๓๔.๒๕		๔.๓๐	๓๕.๕๐	
โยงความสัมพันธ์	๕๓	๒.๓๔	๓๒.๕๒	๐.๓๐๘	๔.๕๕	๓๘.๔๓	๐.๕๖๐

คำสถิติในตาราง ๑๐ แสดงควยแผนผังได้ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของ เด็กที่รับรูแบบวิเคราะห์   แม่ของ เด็กที่รับรูแบบโยงสัมพันธ์
 มาตรฐานสังคัม : แม่ของ เด็กที่รับรูแบบวิเคราะห์   แม่ของ เด็กที่รับรูแบบโยงสัมพันธ์

จะเห็นได้ว่า แม่ของ เด็กที่รับรูแบบวิเคราะห์ให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของ เด็กที่รับรูแบบโยงความสัมพันธ์ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคัม

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลการทดสอบ ปรากฏในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของ เด็กที่รับรูแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับรูแบบโยงความสัมพันธ์ แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบ ระหว่างกลุ่มแม่ ของ เด็กที่รับรู แบบ	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคัม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่าง จังหวัด	วิเคราะห์	๕	๘.๘๓	๓๑.๖๐	-๐.๐๒๔	๓.๗๘	๓๘.๕๐	๐.๘๘๕
	โยงความสัมพันธ์	๓๐	๗.๕๒	๓๑.๗๐		๕.๕๖	๓๗.๗๓	
นคร หลวง	วิเคราะห์	๑๘	๗.๘๑	๓๔.๘๕	๐.๒๐๘	๕.๕๒	๓๘.๕๒	๐.๐๖๗
	โยงความสัมพันธ์	๒๓	๕.๓๑	๓๔.๕๒		๕.๒๑	๓๘.๕๓	

คำสถิติในตาราง ๑๑ แสดงควยแผนผังได้แสดงในหน้าต่อไป

กลุมทางจังหวัด
กลุมนครหลวง

พฤติกรรมจริง : { แม่ของเด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงสัมพันธ์
แม่ของเด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงสัมพันธ์

กลุมทางจังหวัด
กลุมนครหลวง

มาตรฐานสังคม : { แม่ของเด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงสัมพันธ์
แม่ของเด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงสัมพันธ์

จะเห็นได้ว่าผลการทดสอบสมมติฐานโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏผลในทานองเดียวกับเมื่อทดสอบโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ทั้งนี้เพราะแม่ของเด็กที่รับแบบวิเคราะห์ ฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ดังนั้นจึงไม่อาจยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้

๑.๕ เปรียบเทียบแม่ที่ยังการฟังตนเองมากกับแม่ที่ยังการฟังตนเองน้อย
 สมมติฐานข้อ ๑.๕ ตั้งไว้ว่า "แม่ที่ยังการฟังตนเองของลูกมากน่าจะฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ที่ยังการฟังตนเองของลูกน้อย" ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงไว้ในตาราง

๑๒

ตาราง ๑๒ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ที่ยังการฟังตนเองมากกับแม่ที่ยังการฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ที่ยังน้อย	๒๑	๖.๓๕	๒๘.๕๐	**	๓,๖๓	๓๗.๐๕	**
แม่ที่ยังมาก	๒๑	๕.๕๘	๓๘.๗๓	-๕.๑๘๘	๕.๓๘	๕๑.๓๘	-๓.๕๗๕

**
 $p < .01$

ค่าสถิติในตาราง ๑๒ แสดงกายแผนผังได้ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม้มันยังน้อย < แม้มันยังมาก

มาตรฐานสังคม : แม้มันยังน้อย < แม้มันยังมาก

จะเห็นได้ว่าจากการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม้มันยังลูกน้อยฝึกให้ลูกฟังตนเอง แตกต่างจากแม้มันยังลูกมาก ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -5.148, p < .01$ และ $t = -3.479, p < .01$) คือ แม้มันยังลูกน้อยฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม้มันยังลูกมาก ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ แสดงผลในตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม้มันยังการฟังตนเองมาก กับแม้มันยังการฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ค่าง จังหวัด	แม้มันยังน้อย	๘	๒.๘๘	๓๕.๘๘	-๕.๒๕๖**	๖.๑๒	๒๕.๓๓	-๖.๓๘๕**
	แม้มันยังมาก	๘	๒.๗๕	๔๒.๘๘		๒.๘๐	๓๘.๗๘	
นคร หลวง	แม้มันยังน้อย	๑๒	๑๗.๘๖	๒๘.๐๘	-๐.๑๘๘	๑๕.๓๑	๒๘.๕๒	-๐.๓๒๗
	แม้มันยังมาก	๑๒	๑๘.๐๓	๓๐.๕๐		๑๘.๗๘	๒๘.๕๐	

** $p < .01$

ค่าสถิติในตาราง ๑๓ แสดงด้วยแผนผังไค์ดังนี้

<u>กลุ่มต่างจังหวัด</u> <u>กลุ่มนครหลวง</u>	พฤติกรรมจริง :	$\left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ที่ยังน้อย} < \text{แม่ที่ยังมาก} \\ \text{แม่ที่ยังน้อย} \quad \text{แม่ที่ยังมาก} \end{array} \right.$
--	----------------	---

<u>กลุ่มต่างจังหวัด</u> <u>กลุ่มนครหลวง</u>	มาตรฐานสังคม :	$\left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ที่ยังน้อย} < \text{แม่ที่ยังมาก} \\ \text{แม่ที่ยังน้อย} \quad \text{แม่ที่ยังมาก} \end{array} \right.$
--	----------------	---

จะเห็นได้ว่าผลการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ในกลุ่มต่างจังหวัด แม่ที่ยังการพึ่งตนเองของลูกน้อยเด็กใหญ่พึ่งตนเองแตกต่างจากแม่ที่ยังการพึ่งตนเองของลูกมาก ทั้งในพฤติกรรมจริง และมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -5.256$, $p < .01$ และ $t = -6.395$, $p < .01$) คือแม่ที่ยังลูกน้อยเด็กใหญ่พึ่งตนเองน้อยกว่าแม่ที่ยังลูกมาก ทั้งในพฤติกรรมจริง และมาตรฐานสังคม ผลการทดสอบนี้จึงสอดคล้องกับผลการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ซึ่งเป็นผลที่ขัดแย้งกับสมมติฐาน สำหรับในกลุ่มนครหลวงผลการทดสอบไม่สนับสนุนสมมติฐาน ทั้งนี้เพราะแม่ที่ยังลูกมากเด็กใหญ่พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากแม่ที่ยังลูกน้อย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๑.๖ เปรียบเทียบแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ สมมติฐานข้อ ๑.๖ ตั้งไว้ว่า "แม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงน่าจะเด็กใหญ่พึ่งตนเองมากกว่าแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ" ผลแสดงในตาราง

๑๔

ค่าสถิติในตาราง ๑๔ แสดงด้วยแผนผังไค์ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูง > แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

มาตรฐานสังคม : แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูง > แม่ของเด็กที่ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ตาราง ๑๔ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มแม่ของเด็ก	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ใฝ่สัมฤทธิ์สูง	๒๑	๓.๓๘	๓๖.๘๑	๑.๙๘๙*	๓.๘๘	๔๑.๑๘	๒.๓๑๖*
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ	๒๑	๖.๓๖	๓๒.๘๘		๓.๘๗	๓๘.๓๘	

*

$$p < .05$$

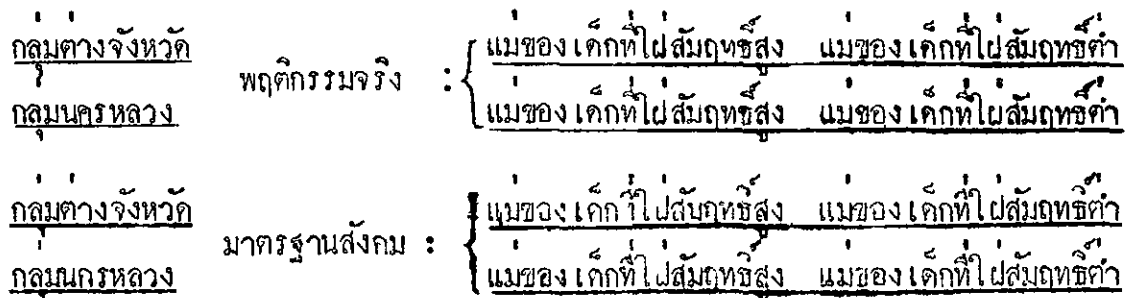
จะเห็นว่า การทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ฝึกให้ลูกฟังตนเองแตกต่างจากแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.989$, $p < .05$ และ $t = 2.316$, $p < .05$) คือแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ แสดงผลไว้ในตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการฝึกให้ลูกฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยแยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่ของเด็กที่	N	การฝึกให้ฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ไม่สัมฤทธิ์สูง	๕	๗.๕๐	๓๒.๐๐	๐.๐๓๐	๓.๕๕	๓๗.๕๕	๐
	ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ	๕	๗.๗๕	๓๑.๕๕		๕.๐๑	๓๗.๕๕	
นครหลวง	ไม่สัมฤทธิ์สูง	๑๒	๑๗.๑๕	๒๗.๖๖	๐.๓๕๕	๑๘.๓๕	๓๐.๓๓	๐.๑๕๓๑
	ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ	๑๒	๑๕.๕๕	๒๕.๐๐		๑๗.๕๗	๒๘.๕๑	

ค่าสถิติในตาราง ๑๕ แสดงด้วยแผนผังไคดังนี้

จะเห็นว่า เมื่อทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า ในกลุ่มต่างจังหวัดกับในกลุมนครหลวงได้ผลเช่นเดียวกัน คือ แม่ของเด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูงฝึกให้ลูกฟังตนเอง ไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

ค่าสถิติในตาราง ๑๔ และ ๑๕ แสดงให้เห็นว่า ผลการทดสอบโดยไม่แยกดินที่อยู่
 สัมพันธ์สมมุติฐาน แต่ทดสอบโดยแยกตามดินที่อยู่แล้ว ไม่อาจยอมรับสมมุติฐานทั้งในกลุ่ม
 ทางจังหวัดและนครหลวงได้

๒. พฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง การศึกษาในข้อนี้
 เป็นการทดสอบสมมุติฐาน ข้อ ๒.๑ ถึง ข้อ ๒.๒

๒.๑ เปรียบเทียบแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด สมมุติฐานข้อ ๒.๑
 ตั้งไว้ว่า "แม่ในนครหลวงน่าจะยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าแม่ในต่างจังหวัด" ผลการทดสอบ
 สมมุติฐาน แสดงไว้ในตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่
 ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยับยั้งการพึ่งตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ในนครหลวง	๔๘	๘.๒๑	๒๓.๓๘	-๑.๐๕๕	๕.๕๑	๑๘.๐๘	-๐.๓๒๘
แม่ในต่างจังหวัด	๓๕	๘.๗๓	๒๕.๕๔		๖.๘๐	๑๘.๕๑	

ผลจากตาราง ๑๖ แสดงด้วยแผนผังไคกำลังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ในนครหลวง แม่ในต่างจังหวัด

มาตรฐานสังคม : แม่ในนครหลวง แม่ในต่างจังหวัด

จะเห็นว่า แม่ในนครหลวงยังมีัยังการพืงตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ในต่างจังหวัด ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ผลจึงไปอาจยอมรับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ได้

๒.๒ เปรียบเทียบแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย สมมุติฐานข้อ ๒ ๒ ตั้งไว้ว่า "แม่ของเด็กหญิงน่าจะยังมีัยังการพืงตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย" ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยังมีัยังการพืงตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย โดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยังมีัยังการพืงตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ของเด็กหญิง	๓๘	๘.๘๑	๒๒.๒๓	*	๖.๓๓	๑๖.๘๒	*
แม่ของเด็กชาย	๔๑	๘.๖๗	๒๒.๒๘	-๒.๐๓๖	๕.๖๔	๑๘.๔๘	-๑.๘๒๐

* $p < .05$

ผลจากตาราง ๑๗ แสดงกายแผนผัง โคนดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของเด็กหญิง > แม่ของเด็กชาย

มาตรฐานสังคม : แม่ของเด็กหญิง > แม่ของเด็กชาย

(คะแนนค่าหมายถึงยังมีัยังการพืงมากกว่า)

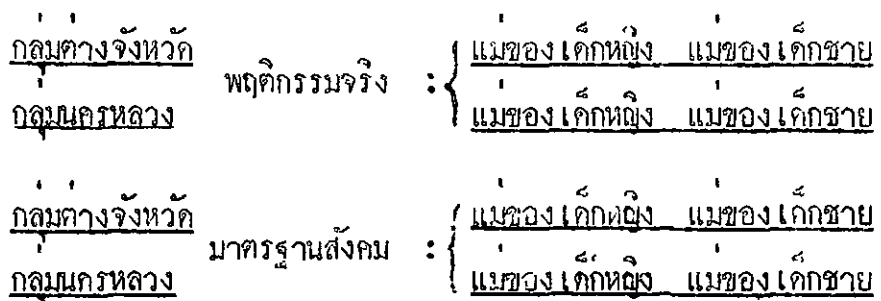
จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของ เด็กหญิง ยับยั้งการฟังตนเอง ของลูกแตกต่างจากแม่ของเด็กชาย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -2.036, p < .05$ และ $t = -1.820, p < .05$)

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยับยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง แม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชาย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยับยั้งการฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	แม่ของเด็กหญิง	๑๘	๕.๖๘	๒๓.๐๕	-๑.๕๕๑	๓.๐๓	๑๖.๕๘	-๑.๕๒๗
	แม่ของเด็กชาย	๑๗	๕.๓๘	๒๘.๑๗		๖.๓๒	๒๐.๑๗	
นครหลวง	แม่ของเด็กหญิง	๒๐	๘.๑๘	๒๑.๕๐	-๑.๘๐๗	๖.๖๓	๑๖.๕๐	-๑.๑๗๕
	แม่ของเด็กชาย	๒๔	๘.๑๐	๒๔.๘๕		๕.๑๕	๑๕.๐๐	

ค่าสถิติในตาราง ๑๘ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ กลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มนครหลวง ได้ผลเช่นเดียวกัน คือ แม่ของเด็กหญิงยังมีการพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

ผลจากการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ ชัดแย้งกับสมมติฐาน แต่ทดสอบโดยแยกกลุ่มตามถิ่นที่อยู่แล้ว ผลของกลุ่มนครหลวงและกลุ่มต่างจังหวัด สนับสนุนสมมติฐาน

๒.๓ เปรียบเทียบแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ สมมติฐานข้อ ๒.๓ ตั้งไว้ว่า "แม่ของลูกหัวปีน่าจะยังการพึ่งตนเองมากกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ" ผลการทดสอบ แสดงไว้ในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยังการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของลูกหัวปี กับแม่ของลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยังการพึ่งตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ของลูกหัวปี	๓๔	๔.๕๑	๒๕.๖๗	๑.๑๕๔	๕.๔๔	๑๘.๐๘	๑.๐๑๕
แม่ของลูกคนรอง ๆ	๔๕	๔.๕๐	๒๓.๓๓		๖.๕๒	๑๗.๖๒	

ค่าสถิติในตาราง ๑๘ แสดงเป็นแผนผังได้ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของลูกหัวปี แม่ของลูกคนรอง ๆ

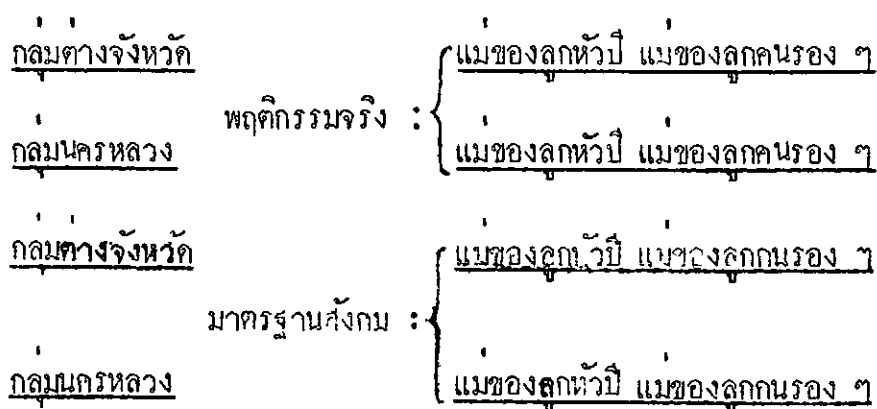
มาตรฐานสังคม : แม่ของลูกหัวปี แม่ของลูกคนรอง ๆ

จะเห็นได้ว่า การทดสอบโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏว่า แม่ของลูกหัวปียังมีัยังการฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏผลในตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยังมีัยังการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยังมีัยังการฟังตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	แม่ของลูกหัวปี	๑๗	๕.๖๖	๒๔.๐๐	๑.๕๗๗	๖.๖๕	๑๕.๕๗	๐.๘๐๕
	แม่ของลูกคนรอง ๆ	๑๘	๕.๕๘	๒๓.๒๒		๖.๕๖	๑๗.๖๑	
นครหลวง	แม่ของลูกหัวปี	๑๗	๘.๘๒	๒๓.๓๕	-๐.๐๕๗	๕.๒๕	๑๘.๗๐	๐.๕๘๓
	แม่ของลูกคนรอง ๆ	๒๗	๗.๕๗	๒๓.๕๐		๖.๓๕	๑๗.๖๒	

ค่าสถิติในตาราง ๒๐ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

จะเห็นได้ว่า เมื่อแยกกลุ่มตามถิ่นที่อยู่เป็นกลุ่มต่างจังหวัดกับกลุ่มนครหลวง แม่ของลูกหัวปีก็ยังมีการพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

สรุปผลในตาราง ๑๗ และตาราง ๑๘ ได้ว่า การทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่และไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ก็ไม่พบความแตกต่างในการยับยั้งการพึ่งตนเองของแม่ทั้ง ๒ กลุ่ม จึงไม่อาจยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้

๒.๔ เปรียบเทียบแม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยง
ความสัมพันธ์ สมมติฐานขอ ๒.๔ ตั้งไว้ว่า "แม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์น่าจะยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์"

ในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ จะแยกกลุ่มเปรียบเทียบเฉพาะแม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์เพียง ๒ กลุ่ม ทั้งนี้เพราะจำนวนแม่ของ เด็กที่รับแบบจาแนกประเภทไม่มากพอที่จะแยกเป็นอีกกลุ่มหนึ่งได้

ผลจากการทดสอบสมมติฐานปรากฏในตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑ ค่าเฉลี่ย และค่า t ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ของ เด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์กับแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม แม่ของ เด็กที่รับแบบ		การยับยั้งการพึ่งตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
วิเคราะห์	๒๔	๘.๖๕	๒๔.๕๐	๐.๐๕๓	๖.๒๓	๑๘.๐๐	๐.๘๓๒
โยงความสัมพันธ์	๕๓	๘.๗๒	๒๒.๐๘		๖.๗๘	๑๗.๕๒	

ค่าสถิติในตาราง ๒๑ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของเด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ

มาตรฐานสังคม : แม่ของเด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์ แม่ของเด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ

จะเห็นว่า แม่ของเด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์ยังการพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่าง
จากแม่ของเด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม
สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยังการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง
แม่ของเด็กที่รับรูปแบบวิเคราะห์กับแม่ของเด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ
แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบ ระหว่างกลุ่มแม่ ของเด็กที่รับ แบบ	N	การยังการพึ่งตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่าง จังหวัด	วิเคราะห์ โยงความสัมพันธ	๕ ๓๐	๑๐.๕๘ ๕.๕๘	๓๐.๐๐ ๒๔.๘๐	๑.๐๓๕	๘.๓๖ ๗.๒๕	๒๑.๕๐ ๑๗.๓๓	๑.๐๒๕
นคร หลวง	วิเคราะห์ โยงความสัมพันธ	๑๕ ๒๓	๕.๑๖ ๗.๗๓	๒๓.๐๕ ๒๓.๘๒	-๐.๒๕๗	๕.๖๖ ๖.๒๑	๑๘.๓๖ ๑๗.๗๘	๐.๓๑๖

ค่าสถิติในตาราง ๒๒ แสดงด้วยแผนผังไค์ดังนี้

<p>กลุ่มทางจังหวัด กลมนครหลวง</p>	<p>พฤติกรรมจริง</p>	<p>⋮</p>	<p>{</p> <p>แม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของ เด็กที่รับแบบ โยงสัมพันธ์</p> <p>แม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของ เด็กที่รับแบบ โยงสัมพันธ์</p> <p>}</p>
<p>กลุ่มทางจังหวัด กลมนครหลวง</p>	<p>ภา วรรณาแห่งกม</p>	<p>⋮</p>	<p>{</p> <p>แม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของ เด็กที่รับแบบ โยงสัมพันธ์</p> <p>แม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์ แม่ของ เด็กที่รับแบบ โยงสัมพันธ์</p> <p>}</p>

จะเห็นได้ว่าผลการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏผลสอดคล้องกับเมื่อทดสอบโดย
ไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ทั้งนี้เพราะแม่ของ เด็กที่รับแบบวิเคราะห์ยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกไม่
แตกต่างจากแม่ของ เด็กที่รับแบบโยงความสัมพันธ์ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม
ดังนั้นจึงไม่อาจยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้

๒.๕ เปรียบเทียบแม่ที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกับแม่ที่ฝึกให้พึ่งตนเองน้อย

สมมติฐานข้อ ๒.๕ ตั้งไว้ว่า "แม่ที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากน่าจะยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกน้อยกว่า
แม่ที่ฝึกให้พึ่งตนเองน้อย" ผลการทดสอบแสดงไว้ในตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง
แม่ที่ฝึกให้ ลูกพึ่งตนเองมากกับแม่ที่ฝึกให้ ลูกพึ่งตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยับยั้งการพึ่งตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
แม่ฝึกมาก	๒๑	๗.๘๑	๑๘.๐๘	-๘.๘๘๓ **	๗.๗๓	๑๘.๗๑	-๒.๒๒๘ **
แม่ฝึกน้อย	๒๑	๘.๑๓	๒๕.๐๘		๕.๒๕	๑๘.๓๓	

**

p < .01

ค่าสถิติในตาราง ๒๓ แสดงด้วยแผนผังไค์ดังนี้

พฤติกรรมจริง : แม่เฝ้ามาก > แม่เฝ้าน้อย | มาตรฐานสังคม : แม่เฝ้ามาก > แม่เฝ้าน้อย

จะเห็นว่าจากการทดสอบโดยไค์แยกกันที่อยู่ แม่ที่เฝ้าลูกมากยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกแตกต่างจากแม่ที่เฝ้าน้อยทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -4.443, p < .01$ และ $t = -2.264, p < .01$) คือแม่ที่เฝ้าลูกมากยับยั้งการพึ่งตนเองมากกว่าแม่ที่เฝ้าน้อย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

สำหรับการทดสอบโดยแยกความถี่ที่อยู่ แสดงผลในตาราง ๒๔

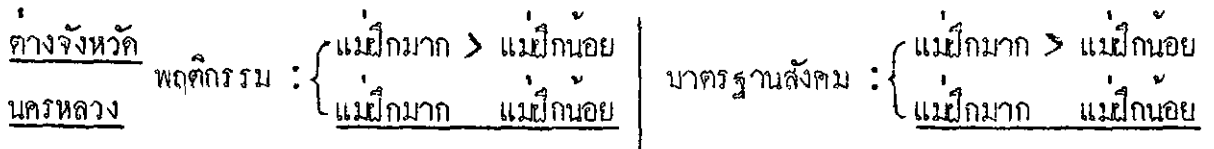
ตาราง ๒๔ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ที่เฝ้าให้ลูกพึ่งตนเองมากกับแม่ที่เฝ้าให้ลูกพึ่งตนเองน้อย โดยแยกความถี่ที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	การยับยั้งการพึ่งตนเอง					
			พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
			S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	แม่เฝ้ามาก	๕	๗.๘๗	๑๖.๕๕	**	๘.๕๕	๑๕.๐๐	*
	แม่เฝ้าน้อย	๕	๘.๒๕	๓๒.๘๘	-๔.๓๒๖	๕.๙๓	๒๒.๓๓	
นครหลวง	แม่เฝ้ามาก	๑๒	๑๑.๕๘	๑๕.๒๕	-๐.๓๐๖	๑๐.๖๓	๑๕.๕๘	-๐.๐๘๐
	แม่เฝ้าน้อย	๑๒	๑๓.๘๓	๑๘.๘๑		๙.๗๙	๑๓.๗๕	

** p < .01

* p < .05

ค่าสถิติในตาราง ๒๔ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

จะเห็นว่าผลการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ในกลุ่มนครหลวง แม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเอง มากมายยิ่งการฟังตนเองของลูกแตกต่างจากแม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -4.326, p < .01$) ในด้านพฤติกรรมจริง และแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -2.113, p < .05$) ในการตั้งมาตรฐานสังคม แสดงว่าแม่ที่ฝึกลูกมากมายยิ่งลูกทั้งในพฤติกรรมจริง และมาตรฐานสังคม มากกว่าแม่ที่ฝึกน้อย ผลการทดสอบในกลุ่มนครหลวงและกลุ่มรวมซึ่งไม่แยก ถิ่นที่อยู่ เป็นผลที่ขัดแย้งกับสมมติฐาน ส่วนในกลุ่มนครหลวงผลการทดสอบไม่อาจยอมรับสมมติฐานได้ ทั้งนี้เพราะแม่ที่ฝึกลูกมากมายยิ่งลูกไม่แตกต่างจากแม่ที่ฝึกลูกน้อย ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐาน สังคม

๒.๖ เปรียบเทียบแม่ของ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของ เด็กที่มีแรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ สมมติฐานข้อ ๒.๖ ตั้งไว้ว่า "แม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง น่าจะ ยับยั้งการฟังตนเองของลูกน้อยกว่าแม่ของเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ" ผลการทดสอบปรากฏ ในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยับยั้งการฟังตนเอง เปรียบเทียบระหว่างแม่ ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่ของ เด็กที่	N	การยับยั้งการฟังตนเอง					
		พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม		
		S	$\bar{X}$	t	S	$\bar{X}$	t
ใฝ่สัมฤทธิ์สูง	๒๑	๗.๗๕	๒๒.๖๐	-๐.๒๕๒	๖.๕๒	๑๗.๗๖	๐.๕๕๕
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ	๒๑	๖.๕๐	๒๓.๑๕		๓.๙๕	๑๗.๐๐	

คำสั่งคดีในตาราง ๒๕ แสดงด้วยแผนผังไต่คั่งนี้

พฤติกรรมจริง : แม่ของเด็กที่ไฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่ของเด็กที่ไฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
 มาตรฐานสังคม : แม่ของเด็กที่ไฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่ของเด็กที่ไฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

จะเห็นได้ว่า การทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์สูงยังมี
 การพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริง
 และมาตรฐานสังคม

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ แสดงผลไว้ในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนการยืนยันการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบระหว่าง
 แม่ของเด็กกลุ่มที่ไฝ่แรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กกลุ่มที่ไฝ่แรงจูงใจไฝ่สัมฤทธิ์
 ต่ำ โดยแยกตามถิ่นที่อยู่

ค่าสถิติในตาราง ๒๒ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

$$\begin{array}{l} \text{ต่างจังหวัด} \\ \text{นครหลวง} \end{array} \text{ พฤติกรรมจริง} : \left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง} \quad \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ} \\ \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง} \quad \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ} \end{array} \right.$$

$$\begin{array}{l} \text{ต่างจังหวัด} \\ \text{นครหลวง} \end{array} \text{ มาตรฐานสังคม} : \left\{ \begin{array}{l} \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง} < \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ} \\ \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง} \quad \text{แม่ของ เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ} \end{array} \right.$$

จะเห็นว่า ในการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า ในกลุ่มต่างจังหวัด แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ เฉพาะในพฤติกรรมจริง ส่วนในการตั้งมาตรฐานสังคม แม่ของเด็กไม่สัมฤทธิ์สูงยับยั้งลูกแตกต่างจากแม่ของเด็กไม่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.901, p < .05$) กล่าวคือแม่ของเด็กไม่สัมฤทธิ์สูงตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้ง ไขว่คว้าน้อยกว่าแม่ของเด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ สำหรับในกลุ่มนครหลวง ผลปรากฏว่า แม่ของเด็กไม่สัมฤทธิ์สูงยับยั้งลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กไม่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

การทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่กับการทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่ พบว่าไม่มีกลุ่มใดเลยที่ได้ผลสนับสนุนสมมุติฐาน ยกเว้นแต่เมื่อทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองภายในกลุ่มต่างจังหวัดเพียงกลุ่มเดียว เท่านั้นที่ได้ผลสนับสนุนสมมุติฐาน

๓. แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ การศึกษาในข้อนี้เป็นการทดสอบสมมุติฐาน ข้อ ๓.๑ ถึง ข้อ ๓.๖

๓.๑ เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด สมมุติฐานข้อ ๓.๑ ตั้งไว้ว่า "เด็กในนครหลวงน่าจะมีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด" ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงไว้ในตาราง ๒๓

ตาราง ๒๗ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
เด็กในนครหลวง	๔๘	๑๖.๕๓	๒๔.๘๘	๑.๘๓๑
เด็กในต่างจังหวัด	๓๕	๑๘.๖๖	๑๙.๗๔	

ผลจากตาราง ๒๗ แสดงด้วยแผนผัง โค้งนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กในนครหลวง เด็กในต่างจังหวัด

จะเห็นได้ว่า เด็กในนครหลวงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กในต่างจังหวัด ผลการทดสอบจึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ได้

๓.๒ เปรียบเทียบเด็กหญิงกับเด็กชาย สมมติฐานข้อ ๓.๖ กล่าวว่า "เด็กหญิงน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย" ผลการทดสอบปรากฏในตาราง ๒๘

ตาราง ๒๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย โดยไม่แยกต้นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
เด็กหญิง	๓๘	๒๕.๓๖	๒๖.๑๘	๑.๐๘๖
เด็กชาย	๔๑	๒๑.๑๖	๑๓.๖๖	

ผลจากการวาง ๒๘ แสดงทาบแผนผังไค์ดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กหญิง เด็กชาย

จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบโดยไม่แยกตามชั้นที่อยู่ เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กชาย

สำหรับการทดสอบโดยแยกตามชั้นที่อยู่ ผลแสดงไว้ในตาราง ๒๘

ตาราง ๒๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย โดยแยกตามชั้นที่อยู่

ชั้นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
			S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	เด็กหญิง	๑๘	๒๒.๕๕	๓๐.๐๐	๐.๐๘๒
	เด็กชาย	๑๗	๑๓.๓๖	๑๘.๕๗	
นครหลวง	เด็กหญิง	๒๐	๑๖.๘๕	๓๐.๒๐	๑.๑๐๘
	เด็กชาย	๒๔	๑๓.๕๗	๒๒.๑๖๘	

*
p < .05

ผลจากการวาง ๒๘ แสดงทาบแผนผังไค์ดังนี้

ต่างจังหวัด
นครหลวง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กหญิง เด็กชาย
เด็กหญิง > เด็กชาย

จะเห็นได้ว่าเมื่อแยกการทดสอบตามถิ่นที่อยู่ผลปรากฏว่า ในกลุ่มทางจังหวัด เก๊กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันจากเก๊กชาย ส่วนในกลุ่มนครหลวง เก๊กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างจากเก๊กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.704, p < .05$) คือ เก๊กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเก๊กชาย

ผลการทดสอบสมมุติฐานข้อนี้พบว่า เมื่อทดสอบรวมไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ผลไม่สามารถยอมรับสมมุติฐาน แต่ทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่แล้ว ผลในกลุ่มนครหลวงสนับสนุนสมมุติฐาน ส่วนกลุ่มทางจังหวัดผลไม่สนับสนุน เช่นเดียวกับกลุ่มรวมทั้งไม่แยกถิ่นที่อยู่

๓.๓ เปรียบเทียบลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ สมมุติฐานข้อ ๓.๓ ตั้งไว้ว่า

"ลูกหัวปีน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ" ผลการทดสอบปรากฏในตาราง

๓๐

ตาราง ๓๐ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
ลูกหัวปี	๓๘	๑๘.๕๓	๒๒.๒๓	-๐.๘๖๕
ลูกคนรอง ๆ	๔๕	๑๖.๓๐	๒๓.๘๖	

ค่าสถิติในตาราง ๓๐ แสดงด้วยแผนผัง ใคดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : ลูกหัวปี ลูกคนรอง ๆ

แสดงว่า ลูกหัวปีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ ผลการทดสอบจึงสนับสนุนสมมุติฐาน ส่วนการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๓๑

ตาราง ๓๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์กับเด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ โดยไม่แยกกันที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
วิเคราะห์	๒๔	๒๓.๕๕	๓๐.๑๖	๒.๔๘๐ **
โยงความสัมพันธ์	๕๓	๑๑.๒๗	๑๖.๗๔	

**
p < .01

ค่าสถิติในตาราง ๓๖ แสดงด้วยแผนผังโคดดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์ > เด็กที่รับรู้แบบโยงสัมพันธ์

จะเห็นว่า ในการทดสอบโดยไข้แยกกันที่อยู่ เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างจากเด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (t = 2.480, p < .01) คือ เด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๓๗

ตาราง ๓๓) ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กที่
 รับผิดชอบวิเคราะหกับเด็กที่รับผิดชอบโยงความสัมพันธ แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
			S	$\bar{X}$	t
ทางจังหวัด	วิเคราะห์	๔	๑๒.๕๑	๓๖.๒๐	๓.๕๕๘**
	โยงสัมพันธ	๓๐	๑๐.๗๖	๒๓.๕๐	
นครหลวง	วิเคราะห์	๑๕	๑๕.๕๑	๒๘.๕๗	๐.๘๒๘
	โยงสัมพันธ	๒๓	๑๔.๒๘	๒๔.๖๖	

**
 $p < .01$

ค่าสถิติในตาราง ๓๓ แสดงด้วยแผนผังไคดังนี้

ทางจังหวัด   เด็กที่รับผิดชอบวิเคราะห์ > เด็กที่รับผิดชอบโยงสัมพันธ
 นครหลวง   เด็กที่รับผิดชอบวิเคราะห์   เด็กที่รับผิดชอบโยงสัมพันธ

จะเห็นได้ว่า เมื่อทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า ในกลุ่มนครหลวง เด็กที่รับผิดชอบ
 วิเคราะห์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่รับผิดชอบโยงความสัมพันธ ส่วนในกลุ่มทางจังหวัด
 เด็กที่รับผิดชอบวิเคราะห์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างจากเด็กที่รับผิดชอบโยงความสัมพันธอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.558, p < .01$) คือเด็กที่รับผิดชอบวิเคราะห์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 สูงกว่าเด็กที่รับผิดชอบโยงความสัมพันธ

สรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อนี้ได้ว่า เมื่อทดสอบรวมกลุ่มโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่จะได้
 ผลสนับสนุนสมมุติฐาน และหากแยกกลุ่มตามถิ่นที่อยู่แล้ว ผลการทดสอบสนับสนุนสมมุติฐานเฉพาะ
 ในกลุ่มทางจังหวัดเพียงกลุ่มเดียว ส่วนผลของกลุ่มนครหลวงไม่สนับสนุนสมมุติฐาน

๓.๕ เปรียบเทียบเด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกับเด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย
 สมมุติฐานขอ ๓.๕ ตั้งไว้ว่า "เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากน่าจะมีความตั้งใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า
 เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย" ผลการทดสอบแสดงไว้ในตาราง ๓๔

ตาราง ๓๔ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่ม
 ที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อยโดยใบแยกดินที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่แม่	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
ฝึกมาก	๒๑	๒๑.๕๕	๒๘.๕๐	๑.๕๕๓
ฝึกน้อย	๒๑	๑๕.๗๕	๑๘.๗๑	

กาสถิติในตาราง ๓๔ แสดงด้วยแผนผังโคคังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กที่แม่ฝึกมาก เด็กที่แม่ฝึกน้อย

จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบโดยใบแยกดินที่อยู่ เด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากมีความตั้งใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย

สำหรับการทดสอบโดยแยกดินที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๓๕

ตาราง ๓๕ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่แม่	N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
			S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ฝึกมาก	๕	๓๐.๕๒	๒๖.๘๘	๐.๗๒๐
	ฝึกน้อย	๕	๑๕.๖๕	๑๘.๑๑	
นครหลวง	ฝึกมาก	๑๖	๑๗.๓๘	๒๐.๕๘	๐.๘๒๕
	ฝึกน้อย	๑๖	๑๖.๕๘	๑๗.๕๘	

ค่าสถิติในตาราง ๓๕ แสดงแผนผังไค์ดังนี้

$$\begin{matrix} \text{ต่างจังหวัด} \\ \text{นครหลวง} \end{matrix} \text{ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์} : \left(\begin{matrix} \text{เด็กที่แม่ฝึกมาก} & \text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย} \\ \text{เด็กที่แม่ฝึกมาก} & \text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย} \end{matrix} \right)$$

ผลการทดสอบโดยแยกกลุ่มตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า ทั้งในนครหลวงและในต่างจังหวัด บรูจจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมาก ไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย ผลการทดสอบจึงไม่สามารถยอมรับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งเมื่อทดสอบรวมกลุ่มไม่แยกตามถิ่นที่อยู่และ เมื่อแยกเป็นกลุ่มนครหลวงกับต่างจังหวัด

๓.๖ เปรียบเทียบเด็กที่แม่ยังฟังตนเองมากกับเด็กที่แม่ยังฟังตนเองน้อย สมมุติฐานข้อ ๓.๖ ตั้งไว้ว่า 'เด็กกลุ่มที่แม่ยังฟังตนเองมากน่าจะบรูจจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ยังฟังตนเองน้อย' ผลการทดสอบสมมุติฐาน แสดงไว้ใน

ตาราง ๓๖

ตาราง ๓๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กที่แม่
ยับยั้งการฟังตนเองมากกับ เด็กที่แม่ยับยั้งการฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่	N	แรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		S	$\bar{X}$	t
ยับยั้งน้อย	๒๑	๑๐.๗๘	๒๐.๐๐	-๑.๑๗๘
ยับยั้งมาก	๒๑	๑๗.๒๘	๒๕.๒๓	

ค่าสถิติในตาราง ๓๖ แสดงควยแผนผังได้ดังนี้

แรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เด็กที่แม่ยับยั้งน้อย   เด็กที่แม่ยับยั้งมาก

จะเห็นได้ว่าเมื่อทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏว่าเด็กที่แม่ยับยั้งการฟังตนเอง
มากมีแรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจาก เด็กที่แม่ยับยั้งการฟังตนเองน้อย สำหรับการทดสอบโดย
แยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๓๗

ตาราง ๓๗ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์ เปรียบเทียบระหว่างเด็กที่แม่
ยับยั้งการฟังตนเองมากกับ เด็กที่แม่ยับยั้งการฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่	N	แรงงใจใจใฝ่สัมฤทธิ์		
			S	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ยับยั้งน้อย	๕	๑๔.๐๘	๒๓.๕๕	๐.๘๗๑
	ยับยั้งมาก	๕	๑๐.๕๐	๑๗.๗๗	
นครหลวง	ยับยั้งน้อย	๑๒	๑๐.๓๓	๑๓.๒๕	-๑.๖๓๗
	ยับยั้งมาก	๑๒	๒๓.๕๐	๒๕.๓๓	

ค่าสถิติในตาราง ๓๗ แสดงควยแผนผัง ได้ดังนี้

ทางจังหวัด
นครหลวง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ :

$$\left\{ \begin{array}{l} \text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก} \quad \text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย} \\ \text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก} \quad \text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย} \end{array} \right.$$

แสดงว่าในการทดสอบโดยแยกทดสอบทั้งในกลุ่มนครหลวงและในกลุ่มต่างจังหวัด ผลการทดสอบไม่สนับสนุนสมมุติฐานเช่นเดียวกับการทดสอบในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ กล่าวคือ เด็กที่แม่เลี้ยงการพึ่งตนเองมากมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่เลี้ยงการพึ่งตนเองน้อย

๔. แบบการรับรู้ การศึกษาในข้อนี้เป็นการทดสอบสมมุติฐานข้อ ๔.๑ ถึงข้อ ๔.๖

๔.๑ เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด สมมุติฐานข้อ ๔.๑

ถึงไว้ว่า

๔.๑.๑ "เด็กในนครหลวงน่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กในต่างจังหวัด"

๔.๑.๒ "เด็กในนครหลวงน่าจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กใน

ต่างจังหวัด"

๔.๑.๓ "เด็กในนครหลวงน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็ก

ในต่างจังหวัด" ผลการทดสอบสมมุติฐานแสดงไว้ในตาราง ๓๘

ตาราง ๓๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด

เปรียบเทียบระหว่าง	N	แบบการรับรู้					
		วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
เด็กในนครหลวง	๔๔	๑๒.๘๘	**	๑๓.๘๘	**	๓.๒๗	
เด็กในต่างจังหวัด	๓๕	๖.๐๕	๒.๕๕๑	๒๐.๕๘	-๒.๕๕๐	๓.๐๑	๐.๑๕๗

**
p < .01

ค่าสถิติในตาราง ๓๘ แสดงกายแผนผังใ้ค้งนี้

วิเคราะห์	:	เด็กในนครหลวง > เด็กในต่างจังหวัด
โยงความสัมพันธ์	:	เด็กในนครหลวง < เด็กในต่างจังหวัด
จำแนกประเภท	:	<u>เด็กในนครหลวง</u> <u>เด็กในต่างจังหวัด</u>

จะเห็นได้ว่า เด็กในนครหลวงรับรู้แบบวิเคราะห์และแบบโยงความสัมพันธ์ แตกต่างจากเด็กในต่างจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = 2.991$, $p < .01$ และ $t = -2.990$, $p < .01$) แสดงว่าเด็กในนครหลวงรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่า แต่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด สำหรับแบบจำแนกประเภท เด็กในนครหลวงรับรู้แบบนี้ไม่แตกต่างจากเด็กในต่างจังหวัด ผลการทดสอบจึงสนับสนุนสมมติฐานในข้อ ๔.๑ ทุกประการ

๔.๒ เปรียบเทียบเด็กชายกับเด็กหญิง สมมติฐานข้อ ๔.๒ กิ่งไว้ว่า

๔.๒.๑ "เด็กชายจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง"

๔.๒.๒ "เด็กชายจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กหญิง"

๔.๒.๓ "เด็กชายจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กหญิง"

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงไว้ในตาราง ๓๙

ตาราง ๓๙ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่าง กลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
		วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
เด็กชาย	๔๑	๑๒.๖๐	๒.๙๙*	๑๖.๖๘	๐.๕๐๐	๒.๗๓	
เด็กหญิง	๓๘	๖.๘๕		๑๖.๘๖		๓.๗๑	๑.๒๘๕

**

$p < .01$

ค่าสถิติในตาราง ๓๕ แสดงแผนผังไค์ดังนี้

วิเคราะห์ : ค.ช. > ค.ญ. | โยงสัมพันธ์ : ค.ช. ค.ญ. | จำแนก : จ.ช. ค.ญ.

จะเห็นได้ว่าในกลุ่มรวมซึ่ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่ เด็กชายมัธยมวิเคราะห์แตกต่างจากเด็กหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.473, p < .01$) ก็คือเด็กชายมัธยมวิเคราะห์สูงกว่า เด็กหญิง ส่วนแผนการรับรู้อีก ๒ แบบ ปรากฏว่า เด็กชายมัธยมโยงความสัมพันธ์แบบ จำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กหญิง สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่และลงไว้ใน ตาราง ๔๐

ตาราง ๔๐ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กชายกับ เด็กหญิง แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
			วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
			$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	เด็กชาย	๑๗	๘.๒๕	๑.๕๒๕	๑๘.๒๕	-๑.๓๒๕	๒.๗๒	-๑.๖๒๕
	เด็กหญิง	๑๘	๓.๕๕		๒๒.๓๓		๓.๖๖	
นครหลวง	เด็กชาย	๒๕	๑๕.๖๖	๑.๕๐๖*	๑๘.๕๕	๐.๕๖๑	๒.๘๗	-๐.๗๒๖
	เด็กหญิง	๒๐	๕.๕๕		๑๓.๐๐		๓.๗๕	

* $p < .05$

ค่าสถิติในตาราง ๔๐ แสดงแผนผังไค์ดังนี้

ต่างจังหวัด วิเคราะห์ : $\left\{ \begin{array}{l} \text{ค.ช. ค.ญ.} \\ \text{ค.ช. > ค.ญ.} \end{array} \right.$ | โยงสัมพันธ์ : $\left\{ \begin{array}{l} \text{ค.ช. ค.ญ.} \\ \text{ค.ช. ค.ญ.} \end{array} \right.$ | จำแนก : $\left\{ \begin{array}{l} \text{ค.ช. ค.ญ.} \\ \text{ค.ช. ค.ญ.} \end{array} \right.$

จะเห็นว่า ในกลุ่มนครหลวง เด็กชายรับรูแบบวีเกราะแตกต่างจากเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.906, p < .05$) คือเด็กชายรับรูแบบวีเกราะสูงกว่าเด็กหญิง ส่วนแบบการรับรู้อื่น ๆ ปรากฏว่าเด็กชายรับรูแบบทั้ง ๒ นี้ ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง สำหรับในกลุ่มต่างจังหวัด เด็กชายรับรูแบบ ทั้ง ๓ ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง

สรุปได้ว่า ผลการทดสอบโดยไมแยกถิ่นที่อยู่ใกล้เคียงกับกลุ่มนครหลวง เมื่อแยกกลุ่มการทดสอบตามถิ่นที่อยู่ ผลนี้สนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๔.๒.๑ และข้อ ๔.๒.๓ แต่ไม่สนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๔.๒.๒ สำหรับกลุ่มต่างจังหวัด ผลการทดสอบสนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๔.๒.๓ เพียงข้อเดียวเท่านั้น

๔.๓ เปรียบเทียบลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ สมมุติฐานข้อ ๔.๓ ทั้ง ๓ ข้อ

๔.๓.๑ ลูกหัวปีน่าจะรับรู้แบบวีเกราะต่ำกว่าลูกคนรอง ๆ

๔.๓.๒ ลูกหัวปีน่าจะรับรู้แบบโยงสัมพันธ์สูงกว่าลูกคนรอง ๆ

๔.๓.๓ ลูกหัวปีน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ

ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏในตาราง ๔๑

ตาราง ๔๑ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ โดยไมแยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
		วีเกราะ		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ลูกหัวปี	๓๘	๒.๓๘	๒.๖๓๒*	๒๐.๑๘	๒.๕๖๓*	๓.๓๒	
ลูกคนรอง ๆ	๔๕	๑๒.๔๘		๑๘.๒๘		๓.๑๑	๐.๒๖๘

**

$p < .01$

ค่าสถิติในการวาง ๔๑ แสดงด้วยแผนผังโล่ดังนี้

วิเคราะห์ : ลูกหัวปี < ลูกคนรอง ๆ | โยงสัมพันธ์ : ลูกหัวปี > ลูกคนรอง ๆ | จำนวน : ลูกหัวปี ลูกคนรอง ๆ

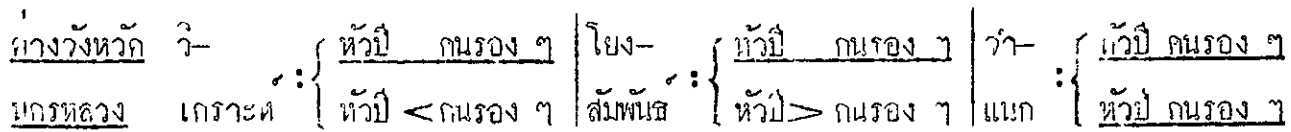
จะเห็นว่า ลูกหัวปีรับรู้แบบวิเคราะห์และแบบโยงความสับสนั้นแตกต่างจากลูกคนรอง ๆ อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -2.632, p < .01$ และ $t = 2.567, p < .01$) ก็คือ ลูกหัวปีรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำกว่าลูกคนรอง ๆ และลูกหัวปีรับรู้แบบโยงความสับสนั้นสูงกว่าลูกคนรอง ๆ สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภท ลูกหัวปีรับรู้ไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ ส่วนผลการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่แสดงไว้ในตาราง ๔๖

ตาราง ๔๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ โดยโยงเวกถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
			วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
			$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ลูกหัวปี	๑๗	๕.๕๘	-๐.๐๗๖	๖๐.๖๕	-๐.๑๗๕	๓.๘๗	๐.๗๖๐
	ลูกคนรอง ๆ	๑๘	๖.๑๖		๖๐.๗๗		๓.๘๗	
นครหลวง	ลูกหัวปี	๑๗	๖.๘๖	**	๖๐.๐๐	**	๓.๑๗	-๐.๑๖๗
	ลูกคนรอง ๆ	๒๗	๑๖.๗๐	๓.๖๖๘	๕.๕๖	๓.๖๗๘	๓.๓๓	

**
p < .01

ภาษิตีในตาราง ๘๒ แสดงด้วยแผนผังไดดังนี้

จะเห็นว่า ในกลุ่มภรรยาโยงกนรองเกี่ยวข้องกับกลุ่มราชซึ่งไม่แยกกัน อยู่ คือลูกห้วย รับรู้แบบวิเคราะห์และแบบโยงกนสัมพันธ์แตกต่างจากลูกกนรอง ๗ อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($t = -3.228, p < .01$ และ $t = 3.278, p < .01$) คือ ลูกห้วยรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำกว่าและรับรู้แบบโยงกนสัมพันธ์สูงกว่าลูกกนรอง ๗ สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภท ลูกห้วยรับรู้ไม่แตกต่างจากลูกกนรอง ๗ ส่วนในกลุ่มทางจังหวัด ลูกห้วยรับรู้ทั้ง ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากลูกกนรอง ๗

สรุปผลการทดสอบไควา เมื่อทดสอบโดยไม่แยกกันที่อยู่ ผลสัมบูรณ์สูงทุกประการ เมื่อแยกตามถิ่นที่อยู่แล้ว กลุ่มภรรยาโยงกนสัมพันธ์สัมพันธ์สูงทุกประการ แต่ในกลุ่มทางจังหวัดปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างทางที่ตั้งไว้ในสำมะโนข้อ ๔.๓.๑ และ ๔.๓.๒

๔.๔ เปรียบเทียบเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่ากับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย สำมะโนข้อ ๔.๔ ตั้งไว้ว่า

๔.๔.๑ "เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย"

๔.๔.๒ "เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบโยงกนสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย"

๔.๔.๓ "เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย"

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงไว้ในตาราง ๘๓

ตาราง ๘๓ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่มที่แม่
ฝึกให้ฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่แม่	N	แบบการรับรู้					
		วิเคราะห์		योगสัมพัทธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ฝึกมาก	๒๑	๑๐.๐๐	-๐.๐๓๐	๑๕.๕๓	-๐.๒๓๕	๘.๑๕	** L.๐๓๐
ฝึกน้อย	๒๑	๑๐.๐๕		๑๓.๓๖		๘.๐๕	

**
p < .01

คำสถิติในตาราง ๘๓ เขียนแผนผังไค้งนี้

- วิเคราะห์ : $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก} - \text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}{\dots}$
- योगสัมพัทธ์ : $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก} - \text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}{\dots}$
- จำแนก : เด็กที่แม่ฝึกมาก > เด็กที่แม่ฝึกน้อย

ผลการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า เด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากรับรู้แบบ
จำแนกประเภทแตกต่างจากเด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อยอย่างมีนัยสำคัญเชิงทางสถิติ (t = 2.070,
p < .01) แสดงว่าเด็กที่แม่ฝึกมากรับรู้แบบจำแนกประเภทสูงกว่าเด็กที่แม่ฝึกน้อย สำหรับ
แบบการรับรู้อีก ๒ แบบ ผลจากการทดสอบไม่พบความแตกต่างระหว่างเด็กที่แม่ฝึกมากกับเด็ก
ที่แม่ฝึกน้อย ฉะนั้นผลการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ แสดงไว้ในตาราง ๘๔

ตาราง ๔๔ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่
ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่ากับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบ ระหว่างกลุ่ม ที่แม่	N	แบบการรับรู้					
			วิเคราะห์		โยงส์พันซ์		จำแนกประเภท	
			$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ฝึกมาก	๕	๖.๘๘	๐.๖๐๖	๑๕.๖๖	๐.๖๗๕	๓.๓๓	๐.๘๘๕
	ฝึกน้อย	๕	๖.๑๑		๖๑.๖๖		๖.๖๖	
นครหลวง	ฝึกมาก	๑๖	๕.๕๑	๐.๖๖๖	๘.๕๐	๐.๐๕๖	๘.๐๘	๑.๗๐๕
	ฝึกน้อย	๑๖	๑๖.๕๑		๘.๖๕		๑.๓๓	

ค่าสถิติในตาราง ๔๔ แสดงแผนผังใต้งี้

ต่างจังหวัด	วิเคราะห์	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$
	โยงส์พันซ์	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$
	จำแนก	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$
นครหลวง	วิเคราะห์	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$
	โยงส์พันซ์	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$
	จำแนก	: $\frac{\text{เด็กที่แม่ฝึกมาก}}{\text{เด็กที่แม่ฝึกน้อย}}$

จะเห็นว่า เมื่อทดสอบโดยยกตัวอย่าง เด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่ารับรู้อย่าง ๓ แบบ
ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย ทั้งในกลุ่ม นครหลวงและกลุ่มต่างจังหวัด

สรุปได้ว่า การทดสอบสมมุติฐานข้อ ๔.๔ นี้ ผลปรากฏว่า ถ้าทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่
แล้วไม่มีผลขอใดเลยที่สนับสนุนสมมุติฐาน สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ทั้งกลุ่มนครหลวง

กับกลุ่มต่างจังหวัดโคตสับสนุนสมมุติฐาน ข้อ ๔.๔,๓ เพียงข้อเดียวเท่านั้น

๔.๕ เปรียบเทียบเด็กที่แม่เลี้ยงยังการฟังตนเองมากกับเด็กที่แม่เลี้ยงยังการฟังตนเอง

น้อย สมมุติฐานข้อ ๔.๕ ตั้งไว้ว่า

๔.๕.๑ "เด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองมากน่าจะรับรู้แบบวิเคราะห์
ต่ำกว่าเด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองน้อย"

๔.๕.๒ "เด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองมากน่าจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
สูงกว่าเด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองน้อย"

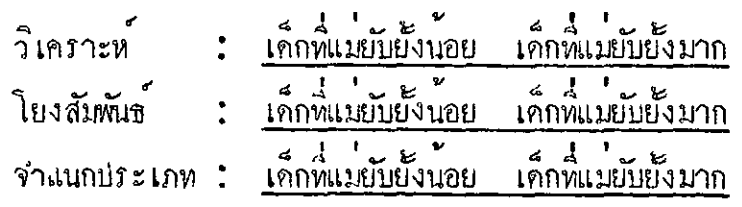
๔.๕.๓ "เด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองมากน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภท
ไม่แตกต่างกับเด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองน้อย"

ผลการทดสอบสมมุติฐานปรากฏในตาราง ๔๕

ตาราง ๔๕ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยัง
การฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มแม่เลี้ยงยังการฟังตนเองน้อย โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่	N	แบบการรับรู้					
		วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
เลี้ยงน้อย	๒๑	๘.๓๘		๑๗.๕๗		๓.๐๐	
เลี้ยงมาก	๒๑	๑๐.๐๘	-๐.๒๕๒	๑๕.๘๐	๐.๕๕๑	๓.๗๑	-๐.๗๓๘

ค่าสถิติในตาราง ๔๕ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

แสดงว่า เด็กที่แม่เลี้ยงการฟังตนเองมากกว่ารับทั้ง ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่เลี้ยงการฟังตนเองน้อยในการทดสอบโดยไม่แยกต้นที่อยู่ ส่วนการทดสอบโดยแยกตามต้นที่อยู่ ผลปรากฏในตาราง ๘๖

ตาราง ๘๖ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่เลี้ยงการฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่เลี้ยงการฟังตนเองน้อย แยกตามต้นที่อยู่

ต้นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแม่	N	แบบการรับรู้					
			วิเคราะห์		โยงสัมพันธ		จำแนกประเภท	
			$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	น้อย	๕	๘.๐๐		๑๘.๕๕		๓.๕๕	
	มาก	๕	๕.๓๓	๐.๕๘๓	๑๕.๒๒	๐.๑๕๓	๕.๒๒	๐.๕๘๐
นครหลวง	น้อย	๑๒	๘.๒๕		๑๑.๑๖		๒.๐๘	
	มาก	๑๒	๘.๘๓	๐.๑๓๕	๑๐.๘๓	๐.๐๓๐	๑.๘๓	๐.๒๖๖

ค่าสถิติในตาราง ๘๖ แสดงด้วยแผนผังได้ดังนี้

ต่างจังหวัด	$\left\{ \begin{array}{l} \text{วิเคราะห์} \\ \text{โยงสัมพันธ} \\ \text{จำแนกประเภท} \end{array} \right.$	วิเคราะห์	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$
		โยงสัมพันธ	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$
		จำแนกประเภท	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$
นครหลวง	$\left\{ \begin{array}{l} \text{วิเคราะห์} \\ \text{โยงสัมพันธ} \\ \text{จำแนกประเภท} \end{array} \right.$	วิเคราะห์	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$
		โยงสัมพันธ	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$
		จำแนกประเภท	:	$\frac{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย}}{\text{เด็กที่แม่เลี้ยงมาก}}$

จะเห็นได้ว่า เมื่อทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ เด็กที่แม่มียังการพึ่งตนเองปรากฏจึง ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่มียังการพึ่งตนเองน้อย ทั้งในกลุ่มนครหลวงและกลุ่มทางจังหวัด สรุปได้ว่า ผลการทดสอบทั้ง เมื่อแยกถิ่นที่อยู่ และ เมื่อไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ทางก็ ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อ ๔.๕

๔.๖ เปรียบเทียบเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูง กับเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ สมมติฐานข้อ ๔.๖ ตั้งไว้ว่า

๔.๖.๑ "เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แม่วิเคราะห์สูงกว่ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ"

๔.๖.๒ "เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แม่โยงกวางสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ"

๔.๖.๓ "เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงน่าจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ"

ผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏในการาง ๔๗

ตาราง ๔๗ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงกับเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยไม่แยกถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
		วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
		$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ไม่สัมฤทธิ์สูง	๒๑	๑๒.๕๖	*	๑๓.๕๐		๓.๕๗	
ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ	๒๑	๖.๕๕	๑.๗๕๓	๑๕.๕๐	-๑.๕๖๖*	๒.๕๐	๐.๕๕๗

*

p < .05

ทาสถิติในตาราง ๔๗ แสดงเป็นแผนผังใจดังนี้

- วิเคราะห์ : เด็กที่ไม่สันทัดสูง > เด็กที่ไม่สันทัดต่ำ
- โยงสัมพันธ์ : เด็กที่ไม่สันทัดสูง < เด็กที่ไม่สันทัดต่ำ
- จำแนกประเภท : เด็กที่ไม่สันทัดสูง   เด็กที่ไม่สันทัดต่ำ

จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดสูงรับรูปแบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดต่ำ แต่รับรูปแบบวิเคราะห์และแบบโยงความสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.793$, $p < .05$ และ $t = -1.966$, $p < .05$) คือ เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดสูงรับรูปแบบวิเคราะห์สูงกว่าและรับแบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดต่ำ ส่วนการทดสอบแยกตามถิ่นที่อยู่ปรากฏผลในตาราง ๔๘

ตาราง ๔๘ ค่าเฉลี่ยและค่า t ของคะแนนแบบการรับรู้ เปรียบเทียบระหว่างเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดสูงกับเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สันทัดต่ำ แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	N	แบบการรับรู้					
			วิเคราะห์		โยงสัมพันธ์		จำแนกประเภท	
			$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t	$\bar{X}$	t
ต่างจังหวัด	ไม่สันทัดสูง	๕	๘.๕๕	๑.๘๖๑	๑๓.๕๕	๑.๓๘๘*	๓.๖๖	๐.๓๖๕
	ไม่สันทัดต่ำ	๕	๖.๕๕		๖๐.๕๕		๖.๖๖	
นครหลวง	ไม่สันทัดสูง	๑๖	๑๖.๐๘	๐.๖๐๘	๘.๖๖	๐.๓๑๕	๑.๓๘	๐.๕๕๐
	ไม่สันทัดต่ำ	๑๖	๕.๖๕		๕.๕๖		๓.๓๓	

*
p < .05

ค่าสถิติในตาราง ๘๘ แสดงแผนผังไค้ดังนี้

<u>ต่างจังหวัด</u>	{	วิเคราะห์	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง</u> <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>
		โยงสัมพันธ์	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง < เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>
		จำแนก	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง</u> <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>
<u>นครหลวง</u>	{	วิเคราะห์	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง</u> <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>
		โยงสัมพันธ์	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง</u> <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>
		จำแนก	: <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง</u> <u>เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ</u>

การทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลในกลุ่มต่างจังหวัดปรากฏว่า เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูง รั้บบน วิเคราะห์และแบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจาก เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่รั้บบนแบบโยงความสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.788, p < .05$) คือ เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูง รั้บบนแบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ สำหรับในกลุ่มนครหลวง เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูง รั้บบน วิเคราะห์ แบบโยงความสัมพันธ์ และแบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจาก เด็กที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่ำ

สรุปได้ว่า การทดสอบโดยไข้แยกถิ่นที่อยู่ได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานที่กึ่งไว้ทั้ง ๓ ข้อ และ เมื่อทดสอบแยกตามถิ่นที่อยู่ กลุ่มต่างจังหวัดได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๔.๖.๖ และ ข้อ ๔.๖.๓ ส่วนกลุ่มนครหลวงได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๔.๖.๓ เพียงข้อเดียว นอกจากนี้ผลไม่สนับสนุนสมมุติฐาน

๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ นี้ เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ละคู่ต่อไปนี้เป็นผลการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยจะแยกผลการศึกษาก่อเป็น ๓ ตอน คือ

๕.๑ ผลการศึกษานี้ กลุ่มรวมซึ่งไข้แยกถิ่นที่อยู่

๕.๒ ผลการศึกษาใน กลุ่มต่างจังหวัด

๕.๓ ผลการศึกษาใน กลุ่มนครหลวง

๕.๑ ผลการศึกษาใน กลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่

ตาราง ๔๕ กาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่

ตัวแปร	การฝึกให้ฟังตนเอง, การยับยั้งการฟังตนเอง				แบบการรับรู้			
	พฤติกรรม		มาตรฐาน		แรงจูงใจ ไม่สับสน	วิเคราะห์ โยง-	จำนวน ศัพท์	จำนวน ประเภท
	จริง (๑)	สังคม (๒)	จริง (๓)	สังคม (๔)				
(๑)	.๗๕**	-.๕๖**	-.๒๕**	.๒๒**	.๐๖	-.๑๐	.๒๖*	
(๒)		-.๘๒**	-.๓๗**	.๑๕	.๐๗	.๑๖	.๒๑*	
(๓)			.๗๒**	-.๑๒	.๐๓	.๐๑	-.๑๐	
(๔)				.๐๑	.๑๓	-.๑๐	-.๐๕	
(๕)					.๓๒**	-.๓๐**	-.๐๗	
(๖)						-.๕๕**	-.๒๐*	
(๗)							-.๑๓	
(๘)								

** p < .01

* p < .05

กาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่แสดงในตาราง ๔๕ อธิบายไถ่ดังนี้

๑. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมนในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (r = .75, p < .01) แสดงว่าพฤติกรรมจริงในการฝึกมาก การ

ตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกก็มาก และถ้าพฤติกรรมจริงน้อย การตั้งมาตรฐานสังคมก็น้อยตามไปด้วย

๒. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .72, p < .01$) แสดงว่าพฤติกรรมจริงในการยับยั้งมาก การตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งก็มาก และถ้าพฤติกรรมจริงน้อย การตั้งมาตรฐานสังคมก็น้อยตามไปด้วย

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง ปรากฏผลว่า

๓.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับการยับยั้งการฟังตนเอง ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.56, p < .01$ และ $r = -.29, p < .01$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองมาก (คะแนนสูง) การยับยั้งการฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าวพฤติกรรมจริงในการฝึกน้อย (คะแนนต่ำ) การยับยั้งทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานก็น้อย (คะแนนสูง) ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในตาราง ๑๒ และ ๒๓

๓.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับการยับยั้งการฟังตนเอง ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.42, p < .01$ และ $r = -.37, p < .01$) แสดงว่า ตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกมาก (คะแนนสูง) การยับยั้งการฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าวตั้งมาตรฐานในการฝึกน้อย (คะแนนต่ำ) การยับยั้งการฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็น้อยตาม (คะแนนสูง)

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ลูกฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏผลดังนี้

๔.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .22, p < .01$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการฝึกมาก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และถ้าวพฤติกรรมจริงในการฝึกน้อยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็ต่ำ

- ๔.๒ มาตรฐานสัมถึในการฝึกให้ฟั่งตนเองไ้ห้บ ันธกับแ แรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ
- ๕. ความสัมพันธ์ระหว่งการฝึกให้ฟั่งตนเองกับแบบการรับรู้ ปรากฏว่า

๕.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟั่งตนเองสัมพันธ์ทางบวกกับแบบจำแนกประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .22, p < .05$) สำหรับแม่วิเคราะห์กับแบบโยงความสัมพันธ์ ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมจริงในการฝึก แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการฝึกมาก จะรับรู้แบบจำแนกประเภทสูง ถ้าพฤติกรรมจริงในการฝึกน้อย ก็จะได้รับรู้แบบจำแนกประเภทต่ำ

๕.๒ มาตรฐานสัมถึในการฝึกให้ลูกฟั่งตนเองสั้บเห็นว่ทางบวกกับแบบจำแนกประเภท อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .21, p < .01$) สำหรับแม่วิเคราะห์และแบบโยงความสัมพันธ์ ไม่สัมพันธ์กับมาตรฐานสัมถึในการฝึก แสดงว่า มาตรฐานสัมถึในการฝึกมาก จะรับรู้แบบจำแนกประเภทสูง และถามาตรฐานในการฝึกน้อยก็ได้รับรู้แบบจำแนกประเภทต่ำ

- ๖. ความสัมพันธ์ระหว่งการยับยั้งการฟั่งตนเองกับแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ ผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

๖.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟั่งตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ

๖.๒ มาตรฐานสัมถึในการยับยั้งการฟั่งตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ

- ๗. ความสัมพันธ์ระหว่งการยับยั้งการฟั่งตนเองกับแบบการรับรู้

๗.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟั่งตนเอง ไร้สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง

๓ แบบ

๗.๒ มาตรฐานสัมถึในการยับยั้งการฟั่งตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง

๓ แบบ

- ๘. ความสัมพันธ์ระหว่งแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิกับแบบการรับรู้ ปรากฏว่า

๘.๑ แรงจูงใจใ้สั้ฤทธิสัมพันธ์ทางบวกกับแม่วิเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .32, p < .01$) แสดงว่า แรงจูงใจใ้สั้ฤทธิสูง ก็รับรู้แม่วิเคราะห์สูง และถาแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิต่ำก็รับรู้แม่วิเคราะห์ต่ำตามไปก้วย

๘.๒ แรงจูงใจใ้สั้ฤทธิสัมพันธ์ทางลบกับแบบโยงความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.30, p < .01$) แสดงว่า แรงจูงใจใ้สั้ฤทธิสูง จะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์

สัมพันธ์ค่า และถ้าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง

๔.๓ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สัมพันธ์กับแบบจาแนกประเภท ผลในข้อ ๔ นี้สนับสนุน

ผลการทดสอบในตาราง ๔๗

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ ปรากฏผลว่า

๕.๑ แบบวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางลบกับแบบโยงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.94, p < .01$) แสดงว่า รับรู้แบบวิเคราะห์สูง จะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำ และถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำ จะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง

๕.๒ แบบวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางลบกับแบบจาแนกประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.20, p < .05$) แสดงว่า รับรู้แบบวิเคราะห์สูง จะรับรู้แบบจาแนกประเภทต่ำ และถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำ จะรับรู้แบบจาแนกประเภทสูง

๕.๓ แบบโยงความสัมพันธ์ไม่สัมพันธ์กับแบบจาแนกประเภท

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ภายในกลุ่มนครหลวงกับกลุ่มต่างจังหวัด จึงทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ภายในกลุ่มทั้งสองที่ละกลุ่ม เพื่อศึกษาว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ จะอยู่ในลักษณะเดียวกันหรือแตกต่างจากเมื่อวิเคราะห์รวมไม่แยกตามถิ่นที่อยู่

๕.๒ ผลการศึกษาในนครหลวง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตาราง ๕๐ อธิบายไต่ดังนี้

๑. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมในการฝึกให้พึ่งตนเองสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .71, p < .01$) แสดงว่าพฤติกรรมจริงในการฝึกให้พึ่งตนเองมาก การตั้งมาตรฐานสังคมในใจก็ยิ่งมาก และถ้าพฤติกรรมจริงน้อย การตั้งมาตรฐานสังคมก็น้อยตาม

๒. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานในการยับยั้งการพึ่งตนเองสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .73, p < .01$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการยับยั้งมาก (คะแนนต่ำ) การตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าพฤติกรรมจริงน้อย (คะแนนสูง) การตั้งมาตรฐานสังคมก็น้อยตาม (คะแนนสูง)

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง ปรากฏผลว่า

ตาราง ๕๐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มนครหลวง

ตัวแปร	การฝึกให้ฟังตนเอง การยับยั้งการฟังตนเอง				แบบการรับรู้			
	พฤติกรรม มาตรฐาน		พฤติกรรม มาตรฐาน		แรงจูงใจ ไม่สัมฤทธิ์	วิเคราะห์ โยง- สัมพันธ์	จำแนก ประเภท	
	จริง (๑)	สังคม (๒)	จริง (๓)	สังคม (๔)				
(๑)		.๗๑**	-.๓๕**	-.๑๓	.๒๒	.๐๒	.๐๒	.๒๗*
(๒)			-.๑๘	-.๒๑	.๑๖	-.๐๘	-.๐๗	.๒๖*
(๓)				.๓๓**	-.๒๘*	.๐๒	.๐๒	.๐๑
(๔)					-.๑๘	.๑๐	-.๑๑	.๐๘
(๕)						.๑๖	-.๑๑	-.๑๘
(๖)							-.๘๓**	-.๑๗
(๗)								-.๑๘
(๘)								

** p < .01

* p < .05

๓.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.35, p < .01$) แสดงว่าพฤติกรรมจริงในการฝึกมาก (คะแนนสูง) พฤติกรรมจริงในการยับยั้งก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าพฤติกรรมจริงในการ

ฝึกน้อย (คะแนนต่ำ) พฤติกรรมจริงในการยับยั้งก็น้อยตาม (คะแนนสูง)

๓.๒ พฤติกรรมจริงในการฝึกไม่สัมพันธ์กับมาตรฐานสังคมในการยับยั้ง

๓.๓ มาตรฐานสังคมในการฝึกไม่สัมพันธ์กับการยับยั้งการฟังตนเอง ทั้งใน
พฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏผลดังนี้

๔.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๔.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ปรากฏว่า

๕.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกสัมพันธ์ทางบวกกับแบบจำแนกประเภท อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($r = .27, p < .05$) แบบรับรู้อีก ๒ แบบ ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรม
ในการฝึก แสดงว่าถ้าพฤติกรรมจริงในการฝึกมาก การรับรู้แบบจำแนกประเภทก็มาก และถ้า
พฤติกรรมจริงในการฝึกน้อย การรับรู้แบบจำแนกประเภทก็น้อยตาม

๕.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกสัมพันธ์ทางบวกกับแบบจำแนกประเภท อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($r = .26, p < .05$) แบบรับรู้อีก ๒ แบบ ไม่สัมพันธ์กับมาตรฐานสังคมใน
การฝึก แสดงว่า ถ้ามาตรฐานสังคมในการฝึกมาก การรับรู้แบบจำแนกประเภทก็มาก และถ้า
มาตรฐานสังคมในการฝึกน้อย การรับรู้แบบจำแนกประเภทก็น้อยตาม

๖. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสรุปได้
ดังนี้

๖.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.29, p < .05$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการยับยั้งน้อย
(คะแนนสูง) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็ต่ำ และถ้าพฤติกรรมจริงในการยับยั้งมาก (คะแนนต่ำ) แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ก็สูงตาม

๖.๒ มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๗. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการพึ่งตนเองกับแบบการรับรู้ ผลการวิเคราะห์
ปรากฏว่า

๗.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ

๗.๒ มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง

๓ แบบ

๘. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับแบบการรับรู้ ปรากฏว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ

๘. ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการรับรู้แต่ละแบบ พบความสัมพันธ์ดังนี้

๘.๑ แบบวิเคราะห์สัมพันธ์ทางลบกับแบบโยงความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง
ทางสถิติ ($r = -.93, p < .01$) แสดงว่า ถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์สูงจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
ต่ำ และถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง

๘.๒ แบบวิเคราะห์ไม่สัมพันธ์กับแบบจำแนกประเภท

๘.๓ แบบจำแนกประเภทไม่สัมพันธ์กับแบบโยงความสัมพันธ์

๘.๓ ผลการศึกษาในต่างจังหวัด

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่แสดงไว้ในตาราง ๕๑ อธิบายได้ดังนี้

๑. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมี
นัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .78, p < .01$) แสดงว่าพฤติกรรมจริงในการฝึกมาก การตั้ง
มาตรฐานสังคมในการฝึกก็มาก และถ้าพฤติกรรมจริงในการฝึกน้อย การตั้งมาตรฐานสังคมในการ
ฝึกก็น้อยตาม

๒. พฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองสัมพันธ์กันทางบวก
อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .71, p < .01$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการยับยั้งมาก
(คะแนนต่ำ) การตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าพฤติกรรมจริงในการ
ยับยั้งน้อย (คะแนนสูง) การตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งก็น้อยตาม (คะแนนสูง)

ตาราง ๕๑ คำสัมพันธ์ที่สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มต่างจังหวัด

ตัวแปร	การฝึกให้ฟังตนเอง การยับยั้งกาฟังตนเอง				แบบการรับรู้			
	พฤติกรรม		มาตรฐาน		แรงจูงใจ ไม่สัมพันธ์	วิเคราะห์	โยง- สัมพันธ์	จำแนก ประเภท
	จริง (๑)	สังคม (๒)	จริง (๓)	สังคม (๔)				
(๑)		.๗๘**	-.๗๕**	-.๕๕**	.๖๕	.๐๓	-.๑๑	.๑๕
(๒)			-.๖๕**	-.๕๕**	.๐๘	.๑๘	-.๒๓	.๑๕
(๓)				.๗๑**	.๐๘	.๒๑	-.๑๑	-.๒๘*
(๔)					.๑๘	.๒๓	-.๑๓	-.๒๘
(๕)						.๕๖**	-.๕๕**	.๐๒
(๖)							-.๕๕**	-.๓๓*
(๗)								.๐๑
(๘)								

** p < .01

* p < .05

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง ปรากฏว่า

๓.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับการยับยั้งการฟังตนเอง ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.74, p < .01$ และ $r = -.45, p < .01$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการฝึกมาก (คะแนนสูง) การยับยั้งการฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าการฝึกในค่านพฤติกรรมจริง

น้อย (คะแนนต่ำ) การยับยั้งทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็น้อยตาม (คะแนนสูง) ผล
 ขอนี้สนับสนุนการทดสอบในตาราง ๑๓ และ ๒๔

๓.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับการยับยั้งการฟังตนเอง
 ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.65, p < .01$ และ
 $r = -.55, p < .01$) แสดงว่า ทั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกมาก (คะแนนสูง) การยับยั้งการ
 ฟังตนเอง ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็มาก (คะแนนต่ำ) และถ้าตั้งมาตรฐานสังคม
 ในการฝึกน้อย (คะแนนต่ำ) การยับยั้งการฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมก็น้อย
 ตาม (คะแนนสูง)

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏว่า

๔.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๔.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ผลการวิเคราะห์แสดงว่า

๕.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ

๕.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ

๖. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิเคราะห์
 เป็นดังนี้

๖.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๖.๒ มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเอง ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๗. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ผลปรากฏว่า

๗.๑ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับแบบจำแนกประเภท
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.28, p < .05$) แสดงว่า พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟัง
 ตนเองน้อย (คะแนนสูง) การรับรู้แบบจำแนกประเภทที่ต่ำ และถ้าพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการ
 ฟังตนเองมาก (คะแนนต่ำ) การรับรู้แบบจำแนกประเภทที่สูงตาม

๗.๒ มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์ทางลบกับแบบจำแนกประเภท

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.28, p < .05$) แสดงว่า มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองน้อย (คะแนนสูง) การรับรู้แบบจาแนกประเภทที่ต่ำ และถ้ามาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองมาก (คะแนนต่ำ) การรับรู้แบบจำแนกประเภทที่สูงตาม

๔. แรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้สัมพันธ์กันดังนี้

๔.๑ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้แบบวิเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .46, p < .01$) แสดงว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูง ก็รับรู้แบบวิเคราะห์สูง และถ้าแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ต่ำก็รับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำด้วย

๔.๒ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สัมพันธ์ทางลบกับแบบโยงความสัมพันธ์อย่าง มีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.49, p < .01$) แสดงว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สูงจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำ และถ้าแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ต่ำจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง ผลขอ ๔.๑ และขอ ๔.๒ สนับสนุนการทดสอบการรายเฉลี่ยส่วนหนึ่งในตาราง ๔๔

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการรับรู้แต่ละแบบ ได้ผลสนับสนุนผลในการวิเคราะห์กลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ ดังนี้

๕.๑ แบบวิเคราะห์สัมพันธ์ทางลบกับแบบโยงความสัมพันธ์อย่าง มีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = -.94, p < .01$) แสดงว่า รับรู้แบบวิเคราะห์สูงจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำ และถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง

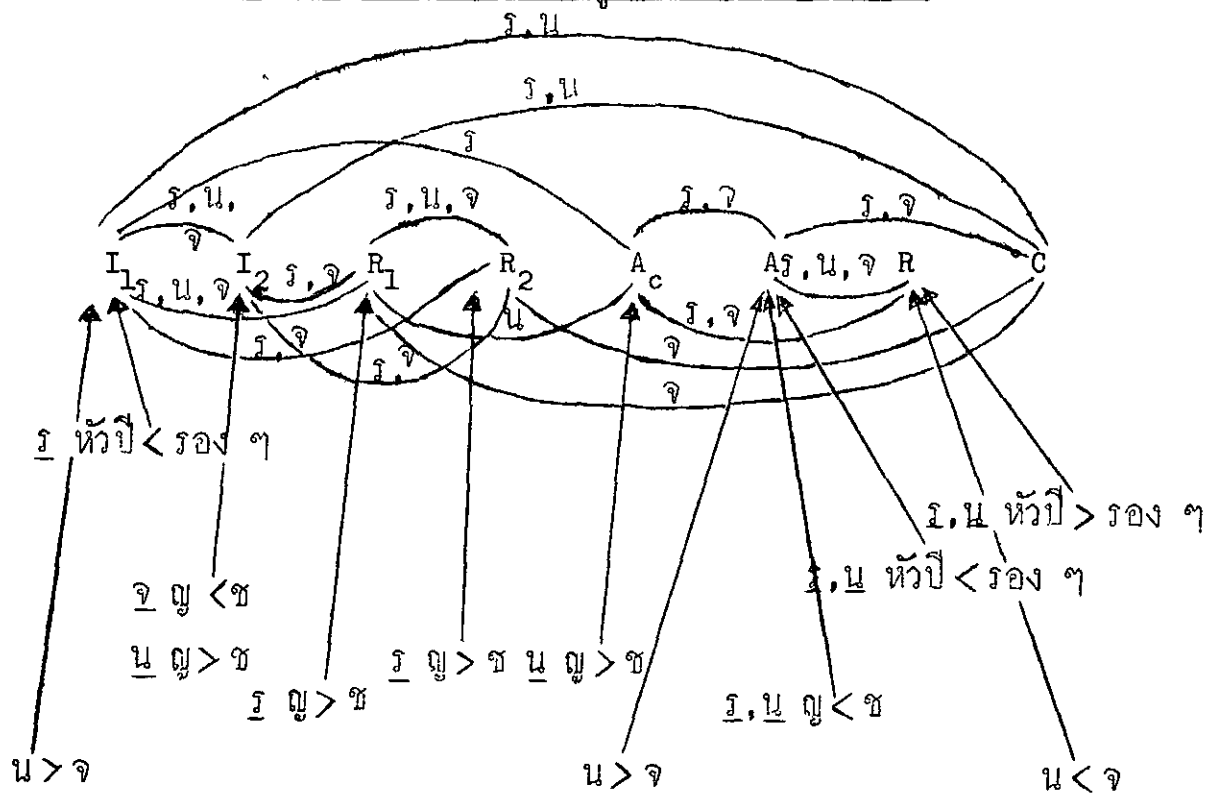
๕.๒ แบบวิเคราะห์สัมพันธ์ทางลบกับแบบจำแนกประเภทอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.33, p < .05$) แสดงว่า รับรู้แบบวิเคราะห์สูงจะรับรู้แบบจำแนกประเภทต่ำ และถ้ารับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำจะรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูง

๕.๓ แบบโยงความสัมพันธ์ไม่สัมพันธ์กับแบบจำแนกประเภท

อภิปรายผล

ด้วยเหตุที่การศึกษาคำนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่มีได้เลือกมาโดยวิธีสุ่ม ดังนั้นผลการค้นคว้าจึงจำกัดขอบเขตอยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเท่านั้น ไม่อาจสรุปครอบคลุมโดยทั่วไปได้ว่า เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในนครหลวงและในต่างจังหวัดจะเป็นไปตามผลนี้เสมอไป ส่วนผลที่ได้จากการศึกษาคำนี้อภิปรายได้ดังนี้

แผนผังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประกอบการอภิปราย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแผนผัง

- I_1 : พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเอง
- I_2 : มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเอง

- R_1 : พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเอง
 R_2 : มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเอง
 A_c : แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 A : การรับรู้แบบวิเคราะห์
 R : การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
 c : การรับรู้แบบจาแนกประเภท
 $\varnothing$: หญิง
 σ : ชาย
 หัวปี : ลูกหัวปี
 $\text{รอง } \cdot$: ลูกคนรอง $\cdot$
 $\blacktriangleright$: มากกว่า
 $\blacktriangleleft$: น้อยกว่า
 หรือ : มีสหสัมพันธ์ระหว่างกัน
 r : กลมรวมไม่แยกกันที่อยู่
 j : กลมต่างจังหวัด
 n : กลมนครหลวง
 $\blacktriangle$: ตัวแปรที่อยู่ปลายทางคือตัวแปรที่ไข่ก่ษาเป็นตัวแปรตาม

๑. เปรียบเทียบการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองระหว่างแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด แม่ในนครหลวงมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัดตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ($t = 2.010, p < .05$) ทั้งนี้จะเป็นเพราะชุมชนในนครหลวงพัฒนาออกไปทางชุมชนแบบเมืองได้มากกว่าชุมชนในต่างจังหวัด นครหลวงจึงเป็นที่รวมของสถาบันต่าง ๆ มีประชากรหนาแน่น ประกอบด้วยคุณหลายกลุ่มหลายอาชีพ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่มีร้กัตัวและมีระบบการแข่งชันกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะความเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าในต่างจังหวัดมาก ยิ่งกว่านั้น นครหลวงยังเป็นศูนย์กลางของปัญหาต่าง ๆ ทางสังคม เช่น

การจรรยาบรรณที่ดี ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอื่น เนื่องมาจากการก่ออาชญากรรมต่าง ๆ เป็นต้น สภาพแวดล้อมเช่นนี้อาจเป็นเหตุให้แม่ในนครหลวงจากต้องฝึกลูกให้รู้จักช่วยตัวเองได้ตั้งแต่ยังเล็ก ยิ่งเมื่อถึงวัยที่ทองเข้าโรงเรียนก็ยิ่งต้องฝึกให้มากขึ้น เพราะต้องปล่อยให้ลูกออกไปสู่สังคมภายนอก คือ ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนและบางโอกาสก็นอกโรงเรียนด้วย ต้องเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ รอบด้านตลอดวัน โดยที่แม่ไม่มีโอกาสคอยดูแลหรือเป็นที่พึ่งพาของลูกได้ตลอดเวลา เนื่องจากตนเองต้องมีการะการงานต่าง ๆ ดังนั้นสภาพในนครหลวงจึงน่าจะมีส่วนทำให้แม่ในนครหลวงมีทัศนคติว่าควรฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด

ส่วนมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองของแม่ในนครหลวงนั้นผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่าจะมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด เช่นเดียวกับพฤติกรรมจริง เพราะคาดว่า เมื่อสังคมในนครหลวงเปลี่ยนแปลงจากสังคมกสิกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรมได้มากกว่าสังคมในต่างจังหวัดแล้ว มาตรฐานสังคมในการพึ่งตนเองก็อาจจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย คือจากแง่ที่ "มีการพึ่งตนเองต่ำ เพราะมีมโหรีมโหรี" ซึ่งสังคมกสิกรรมยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ ไม่เป็น "มีการพึ่งตนเองสูงแบบตัวใครตัวมัน ฝึกให้มีอิสรภาพตั้งแต่เล็ก ๆ" อันเป็นแนวปฏิบัติของสังคมอุตสาหกรรม แต่ผลการวิจัยหาเป็นเช่นนั้นไม่ ปรากฏว่าตัวแปรเรื่องเพศในข้อต่อไปนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับมาตรฐานสังคมในการฝึกให้พึ่งตนเอง

๒. เปรียบเทียบการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองระหว่างแม่ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย ผล

จากการทดสอบมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง ปรากฏว่า ในกลุ่มนครหลวง แม่ของเด็กหญิงตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ของเด็กชาย ($t = 5.516, p < .01$) ส่วนกลุ่มต่างจังหวัดกลับได้ผลตรงกันข้ามในลักษณะที่แม่ของเด็กหญิงตั้งมาตรฐานสังคมไว้น้อยกว่าแม่ของเด็กชาย ($t = -8.407, p < .01$) ผลที่ตรงกันข้ามนี้ทำให้ผลเฉลี่ยระหว่างเพศของกลุ่มรวมทั้งหมดไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้ อาจแปลได้ว่า เกิดจากการเปลี่ยนแปลงจากสังคมกสิกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรมเฉพาะสำหรับกลุ่มตัวอย่างในนครหลวง เท่านั้น ไม่ใช่สำหรับกลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัด และยังอาจแปลได้อีกสองนัย ประการแรก สภาพนครหลวงดังกล่าวถึงในข้อ ๑ อาจทำให้แม่รู้สึกว่าเป็นการ ไม่ปลอดภัยที่จะปล่อยให้ลูกผู้หญิงต้องออกไปเผชิญกับสังคมภายนอกเพราะเกรงว่าจะเอาตัวไม่รอด จึงมีความห่วงใยในตัวลูกผู้หญิงมากกว่าลูกผู้ชาย ทัศนคติที่คิดว่าควรยึดถือ

ในการฝึกให้ลูกหญิงฟังตนเองจึงมากกว่าการฝึกลูกผู้ชาย ส่วนสังคมต่างจังหวัดอันเป็นสังคมไทยเดิมนั้น มีมาตรฐานสังคมในการฝึกลูกผู้ชายให้ฟังตนเองได้มากกว่าลูกหญิง เพราะมีค่านิยมอยู่ว่าชายเป็นช้างเท้าหน้า จะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวต่อไปข้างหน้า ฉะนั้น แม้ในต่างจังหวัดจึงมีค่านิยมในการฝึกลูกหญิงน้อยกว่าลูกผู้ชายในค่านิยมฟังตนเอง ประการที่สอง เมื่อคำนึงถึงสังคมไทยเดิมนั้นแล้ว ก็อาจจะนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกับสังคมปัจจุบันคือสังคมในนครหลวงได้ว่า การที่แม่ในนครหลวงตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกลูกหญิงมากกว่าลูกชายนั้น เพราะผลสะท้อนของการเรียกร้องสถานภาพสตรีในสังคมปัจจุบันอันเนื่องมาจากการเพิ่มการผลิตทางอุตสาหกรรม และ ความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ถ้าข้อสันนิษฐานข้อนี้เป็นจริง ก็แสดงให้เห็นแนวโน้มที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในนครหลวง

มีงานวิจัยชิ้นหนึ่งที่ยังไม่ได้พิมพ์เผยแพร่ พบว่า แม่ฐานะเศรษฐกิจสังคมชั้นกลางค่อนข้างสูงขึ้นไปไม่มีความรู้สึกต่อความเหลื่อมล้ำในเรื่องสถานภาพ ซึ่งหมายถึงการ ยกย่องความสำเร็จของตนเอง คือ ฝ่ายภรรยาต้องการยกย่องความสำเร็จของตนเองมาก แต่เห็นว่าฝ่ายสามียกย่องตนเองน้อย ตรงกันข้ามกับภรรยาฐานะเศรษฐกิจสังคมชั้นกลางค่อนข้างต่ำซึ่งมีฐานะต่ำกว่าพวกแรกจะยกย่องความสำเร็จของตนเองน้อยกว่า และเห็นว่าสามียกย่องตนเองพอสมควรแล้ว (วิรัช และ นวล เพ็ญวิเชียร โชติ, ๒๕๑๓) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เรื่องการยอมรับเลี้ยงดูลูกครั้งนี้ อาจถือได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในนครหลวง เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสังคมชั้นกลางค่อนข้างสูงขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้หันหลังซ้ายว่า แม่ในกลุ่มตัวอย่างในนครหลวงถ่ายทอดมาตรฐานสำหรับลูกหญิงในลักษณะที่สะท้อนให้เห็นการ เรียกร้องสถานภาพสตรีด้านความต้องการยกย่องตนเอง ซึ่งถือ เป็นสตรีในสมัยนครบริวาร

สำหรับการทดสอบพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเอง ปรากฏว่า แม่ของเด็กหญิง มีทัศนคติว่าควรฝึกลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชาย ไมว่าจะเป็น การ เปรียบเทียบระหว่างแม่ของเด็กหญิงกับแม่ของเด็กชายในกลุ่มต่างจังหวัด กลุ่มนครหลวง หรือในกลุ่มรวมก็ไม่แตกต่างกันที่เกี่ยวกับการที่พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเอง เป็นพฤติกรรมที่แม่ปฏิบัติกับลูกทั้งสอง เพศไม่แตกต่างกัน ทั้งที่ตั้งมาตรฐานสังคมไว้ต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะตัวแปรในเรื่องถิ่นที่อยู่ตั้งอภิปรายในข้อ ๑. มีน้ำหนักมากกว่าตัวแปร เรื่อง เพศ คือแม่ในนครหลวงมีทัศนคติว่าควรฝึกลูกมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด

อยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นลูกหญิงหรือลูกชาย

๓. เปรียบเทียบการฝึกให้ลูกฟังตนเองระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ

แม่ของลูกหัวปีมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ทั้งในกลุ่มนครหลวงและในกลุ่มต่างจังหวัด แต่เมื่อพิจารณารวมกันทั้งสองกลุ่มโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่แล้วปรากฏว่า แม่ของลูกหัวปีมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ ($t = -1.667, p < .05$) ผลที่ได้จากกลุ่มรวมจึงสนับสนุนสมมติฐาน

สำหรับมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเอง ปรากฏว่า แม่ของลูกหัวปีตั้งมาตรฐานสังคมไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ลงไป ทั้งในกลุ่มนครหลวง กลุ่มต่างจังหวัด และกลุ่มรวม ซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่

การที่แม่ของลูกหัวปีมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ เฉพาะในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ แต่ไม่พบความแตกต่างของการฝึกในกลุ่มนครหลวงกับกลุ่มต่างจังหวัดนั้น อาจจะเนื่องเพราะตัวแปรในเรื่องถิ่นที่อยู่ไม่ได้เป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านการศึกษา ทั้งแม่ในนครหลวงและแม่ในต่างจังหวัดต่างก็มีทัศนคติว่าควรฝึกลูกหัวปีน้อยกว่าลูกคนรอง ๆ อยู่แล้ว แม่จะไม่ต่างกันจนเห็นได้ชัด ครั้นรวมกันเป็นกลุ่มเดี๋ยวมียังจำนวนเพิ่มอีกเท่าตัวจึงทำให้เห็นความแตกต่างได้

จากการอภิปรายในข้อ ๑, ๒ และ ๓ จะเห็นว่า ในบรรดาตัวแปรอิสระทั้ง ๓ คือ ถิ่นที่อยู่ เพศ และลำดับการเกิด ตัวแปรในตำแหน่งที่อยู่น่าจะเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักมากที่สุดที่ทำให้แม่ฝึกลูกให้ฟังตนเองในพฤติกรรมจริงแตกต่างกัน ตัวแปรที่มีน้ำหนักรองลงไปคือลำดับการเกิดก็น่าจะมีส่วนสำคัญที่ทำให้แม่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกลูกให้ฟังตนเองแตกต่างกัน

สำหรับการที่แม่ของลูกหัวปีตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ไม่ว่าจะทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่ หรือทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ก็ตาม ผลที่ได้นี้อาจจะเป็นเครื่องแสดงว่า ทั้งแม่ของลูกหัวปีและแม่ของลูกคนรอง ๆ มองเหมือน ๆ ซึ่งกันและกันเป็นมาตรฐานสังคมโดยไม่แยกว่าเป็นแม่ของลูกคนหัวปีหรือไม่ ผลจึงปรากฏออกมาว่าแม่ทั้งสองกลุ่มตั้งมาตรฐานสังคมเท่ากัน

ส่วนที่เป็นพฤติกรรมจริงนั้น แท้จริงแม่ก็ไปใคร่ตัวว่าทัศนคติว่าไปปฏิบัติกับลูกไปนั้น เป็นการปฏิบัติต่อลูกหัวบีหรือลูกคนรอง ๆ รู้แต่ว่าปฏิบัติเฉพาะต่อลูกคนที่ เป็นเด็กในกลุ่มตัวอย่าง จึง น่าสนใจยิ่งที่โดยวัฒนธรรมไทยแล้วพอแม่หวังจะให้ลูกหัวบีเป็นที่พึ่งของลูกคนรอง ๆ แลกลับมีทัศนคติ ว่าควรฝึกให้ลูกหัวบีพึ่งตนเอง นอຍกว่าจะฝึกให้ลูกคนรอง ๆ พึ่งตนเอง เมื่อโคขึ้นลูกหัวบีจึงน่าจะ เนือกับปัญหาในการ ที่ถูกบังคับให้ต้องพึ่งตนเอง เป็นตัว ของตัว เองในขณะที่ต้อง เป็นที่พึ่งของน้อง ๆ ต่อไปคย

๔. เปรียบเทียบการยับยั้งการพึ่งตนเองระหว่างแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด

พฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองของแม่ในนครหลวงไม่แตกต่างจากแม่ ในต่างจังหวัด ผลที่ได้จึงไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ สันนิษฐานได้ว่า พฤติกรรมจริงและการตั้ง มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองของแม่ทั้งสองกลุ่มเปลี่ยนแปลงจากแนวเดิมในปริมาณที่ไม่ แยกต่างกัน ดังปรากฏในข้อต่อไปว่า เพศของลูก เป็น เครื่องแสดงความเปลี่ยนแปลงที่กล้าน

๕. เปรียบเทียบการยับยั้งการพึ่งตนเองระหว่างแม่ของ เด็กหญิงกับแม่ของ เด็กชาย ถึง

แม่ว่าแม่ของ เด็กหญิงมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจาก แม่ของ เด็กชายทั้งในกลุ่มนครหลวงและในกลุ่มต่างจังหวัดตรงตามสมมุติฐาน แต่ในกลุ่มรวมซึ่งไม่ แยกกันที่แม่ของ เด็กหญิงมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองของ เด็กหญิง มากกว่าแม่ของ เด็กชาย ($t = -2.036, p < .05$ และ $t = -1.820, p < .05$) แสดง ว่าแม่ของ เด็กหญิงมีทัศนคติคอบบาทของแม่เองว่าควรยับยั้งการพึ่งตนเองของ เด็กหญิงให้มากทั้งใน พฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม คือ ยับยั้งการพึ่งตนเองของ เด็กหญิงน้อยกว่าที่แม่ของ เด็กชาย จะกระทำ เพศของลูกจึงมีส่วนทำให้การยับยั้งการพึ่งตนเองแตกต่างกันยิ่งกว่าที่นัที่อยู่ ผลที่ได้ ในลักษณะนี้ อาจแสดงว่า พฤติกรรมของ เด็กหญิงที่จะถูกแม่ห้ามปรามหรือจากัดข้อมเซตนั้นมีมากกว่า เด็กชาย ตัวอย่างพฤติกรรมของ เด็กหญิงที่มักถูกแม่ห้ามปรามหรือยับยั้งได้แก่ วิ่งเล่น กระโดดโลดเต้น เล่นไกลบ้าน หรือต่อสู้กับเด็กอื่น เป็นต้น แม่ทั้งในนครหลวงกับในต่างจังหวัดจึงต้องคอยห้ามปราม หรือยับยั้งลูกหญิงมากกว่าลูกชาย แต่ปรากฏความที่อภิปรายในตอนต้นว่าในการตั้งมาตรฐานสังคม เพื่อฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง แม่ในนครหลวงกลับตั้งไว้สำหรับลูกหญิงสูงกว่าสำหรับลูกชายซึ่งขัดกันอยู่ กับผลในตอนนี้ คือแม่อยากให้ลูกหญิงพึ่งตนเองได้มากกว่าจริง แต่ห้ามมากอาจจะเนื่องจากขาด

ความเข้าใจว่า การห้ามตนเองมีส่วน หรือ เป็นสาเหตุให้ลูกผู้หญิงฟังตนเองไม่ได้ หรือฟังตนเอง
 ใคนอยกว่าลูกผู้ชาย หรืออาจจะเป็นเพราะจิตวิทยาในการ เลี้ยงลูกของแม่ในกลุ่มตัวอย่างต่างกับจิตวิทยา
 ของแม่ในวัฒนธรรมตะวันตก (ซึ่งพบว่า ถ้าแม่มีทัศนคติต่อบทบาทของแม่ว่าควรฝึกให้ลูกฟังตนเอง
 ก็จะมีทัศนคติต่อบทบาทของแม่ว่าไม่ควรยับยั้งการฟังตนเอง) ฉะนั้นถึงแม่แม่ไทยในกลุ่มตัวอย่าง
 จะอยากให้ลูกผู้หญิงฟังตนเองได้มากในเวลาเดียวกันก็ห้ามปรามยับยั้งลูกผู้หญิงมากด้วย แสดงว่า
 สำหรับแม่ของ เด็กผู้หญิงในกลุ่มตัวอย่างแล้ว ทัศนคติต่อบทบาทของแม่ในการฝึกให้ลูกฟังตนเองกับ
 ทัศนคติต่อบทบาทของแม่ในการ ควบคุมหรือยับยั้งการฟังตนเอง ของลูกนั้นขัดแย้งกันอยู่ และน่าจะมี
 ผลให้ลูกฟังตนเองใคนอย

เมื่อคำนึงถึงว่า การฝึกและการยับยั้งการฟังตนเองนี้เป็นการศึกษาทัศนคติที่สืบเนื่องมาจาก
 ค่านิยมของสังคม จะเห็นได้ว่าในค่านิยมของสังคมไทยนั้น มีค่านิยมสำคัญอันหนึ่งคือความเคารพ
 ผู้มีอาวุโสสูง ส่วนหนึ่งในการแสดงความเคารพผู้มีอาวุโสต่ำจะแสดงได้โดยการ เชื่อฟัง ซึ่งมีผล
 ทางอ้อมให้กลายเป็นคนไม่ฟังตนเอง หรือฟังความคิดเห็นของตนเองไม่ได้ ต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่
 อยู่เสมอ ค่านิยมในความเคารพซึ่งมีผลให้ผู้ใหญ่คาดหวังความเชื่อฟังจากผู้น้อยนี้ น่าจะเป็นสาเหตุ
 ให้แม่มีทัศนคติว่าควรอย่างมากที่จะให้ลูกฟังตนเอง กลับเป็นแม่ที่มีทัศนคติว่าควรอย่างมากที่จะยับยั้ง
 การฟังตนเองของลูก ส่วนแม่ที่มีทัศนคติว่าไม่ควรให้ลูกฟังตนเองกลับเป็นแม่ที่มีทัศนคติว่าไม่ควรยับยั้ง
 การฟังตนเองของลูก

ความหมายของทัศนคติว่าควรอย่างมากที่จะยับยั้งการฟังตนเองของลูก จึงน่าจะแปลได้ว่า
 เป็นทัศนคติที่เน้นความเชื่อฟังหรือเห็นว่าความเชื่อฟังเป็นของดี ส่วนทัศนคติที่ว่าไม่ควรยับยั้งก็น่า
 จะแปลได้ว่าไม่เน้นความเชื่อฟัง หรือไม่เห็นว่าความเชื่อฟังเป็นของดี เมื่อแปลอย่างนี้จึงจะเข้าใจ
 ได้ถึงจิตวิทยาการ เลี้ยงลูกของแม่ไทย และเข้าใจได้ว่าเหตุใดผลที่จะอภิปรายต่อไปจึงแสดงว่า
 ทัศนคติที่เน้นความเชื่อฟัง หรือเห็นว่าควรยับยั้งการฟังตนเองของลูกนั้น ทำให้เลี้ยงลูกได้ผลดีด้วย

อนึ่ง เมื่อศึกษามาตรฐานสังคมที่แม่มองเห็น (Perceived Social Norm) ร่วมกับศึกษา
 ทัศนคติ (ในพฤติกรรมจริง) ของแม่เพื่อดูความยอมตามมาตรฐานสังคม (Social Conformity)
 ในเรื่องการยับยั้งการฟังตนเองก็พบความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งหมายความว่า แม่ที่เห็นมาตรฐานสังคม
 เน้นความเชื่อฟัง หรือ เน้นการยับยั้งการฟังตนเอง จะเป็นแม่ที่เห็น (ในพฤติกรรมจริง) ว่าตน

ยั้งการพึ่งตนเองของโลก ส่วนแม่ที่เห็นมาตรฐานสังคมไม่เน้นความเชื่อฟัง หรือไม่เน้นการยั้งการพึ่งตนเอง จะเป็นแม่ที่เห็น (ในพฤติกรรมจริง) ว่าคนไม่ยั้งการพึ่งตนเองของโลก แสดงว่าเมื่อยอมตามมาตรฐานสังคมที่ตนเห็น และเป็นหลักฐานว่าทัศนคติต่อการเลี้ยงดูแบบนี้สืบเนื่องมาจากค่านิยมของสังคมซึ่งถือได้ว่า คนส่วนใหญ่ยอมรับจากขบวนการปรับตนให้เข้ากับวัฒนธรรมเพื่อให้เป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ดังนั้นการศึกษาด้านจิตวิทยาวิจัยครั้งนี้จึงช่วยให้แปลพฤติกรรมของแม่ตามค่านิยมของสังคมได้ และในเวลาเดียวกันก็ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของแม่ไทยได้กาย

๒. เปรียบเทียบการยั้งการพึ่งตนเองระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ

ผลการทดสอบการายเฉลี่ยปรากฏว่า แม่ของลูกหัวปีมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ ทั้งเมื่อทดสอบการายเฉลี่ยจากกลุ่มรวมไม่แยกกันที่อยู่ และเมื่อทดสอบโดยแยกตามกันที่อยู่ ผลการทดสอบจึงไม่สนับสนุนสมมติฐาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะไม่ได้แยกทดสอบลำดับการเกิดเป็น ๔ ลำดับ ตามแบบของ เซียร์ (Sears and Others, 1957 : 413 - 417) ซึ่งปรากฏว่า แม้มักการยั้งการพึ่งตนเองของลูกคนเดียว ลูกหัวปี และลูกสุดท้องจนลูก ๆ ประเภทหนึ่งตนเองได้น้อยกว่าลูกคนกลาง ๆ ทั้งนี้เมื่อรวมเด็กลูกคนกลาง ๆ เขากับลูกคนสุดท้องผลจึงทำให้แม่ยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มลูกหัวปีซึ่งรวมลูกคนเดียวเขาควยก็เป็นได้ หรือการที่ไม่พบความแตกต่างของการยั้งการพึ่งตนเองระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ นี้ อาจเป็นเพราะตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศ มีน้ำหนักมากกว่าคังอภิปรายในข้อ ๕ คือแม่ของลูกหญิงทั้งลูกหัวปีและลูกคนรอง ๆ ยั้งการพึ่งตนเองของลูกจนพึ่งตนเองได้น้อยกว่าลูกชายทั้งหัวปีและคนรอง ๆ อยู่แล้วก็เป็นได้ หรือค่านิยมของสังคมที่เน้นความเชื่อฟังนั้นครอบคลุมทุก ๆ คน ไม่ว่าจะมลำดับการเกิดอยู่ที่ตรงไหนก็ตาม

๗. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้พึ่งตนเองกับการยั้งการพึ่งตนเอง ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการฝึกให้พึ่งตนเองกับการยั้งการพึ่งตนเองได้แยกการวิเคราะห์ออกเป็น ๓ ทาง คือ ทางแรก ให้การยั้งการพึ่งตนเองเป็นตัวแปรอิสระ การฝึกให้พึ่งตนเองเป็นตัวแปรตาม ทางที่สอง ให้การฝึกให้พึ่งตนเองเป็นตัวแปรอิสระ การยั้งการพึ่งตนเองเป็นตัวแปรตาม และทางที่สามหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ผลการวิเคราะห์ทั้ง ๓ ทางสอดคล้องเป็นแนวเดียวกันทั้งในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่และในกลุ่มต่างจังหวัด กล่าวคือ ถ้าแม่ฝึกให้ลูก

ฟังตนเองมากทั้งในพฤติกรรมจริงและการตั้งมาตรฐานสังคม แล้วแม่จะยับยั้งการฟังตนเองมากทั้งในพฤติกรรมจริงและการตั้งมาตรฐานสังคม และถ้าแม่เฝ้าให้ลูกฟังตนเองน้อยทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม แล้วแม่จะยับยั้งการฟังตนเองน้อยทั้งในพฤติกรรมจริง และมาตรฐานสังคม หมายความว่า แม่มีทัศนคติตอบทบาทจริง ๆ (พฤติกรรมจริง) ของแม่ว่าควรเฝ้าให้ลูกฟังตนเองมาก จะกลับมีทัศนคติตอบทบาทของแม่ ว่าควรยับยั้งการฟังตนเองของลูก และถ้าแม่มีทัศนคติตอบทบาทจริง ๆ (พฤติกรรมจริง) ของแม่ว่าไม่ควรเฝ้าให้ลูกฟังตนเองมาก จะกลับมีทัศนคติตอบทบาทของแม่ว่าควรยับยั้งการฟังตนเองของลูก ส่วนมาตรฐานสังคมที่แม่เห็นก็สอดคล้องกับทัศนคติตอบทบาทจริง ๆ หรืออาจจะกล่าวกลับกันได้อีกที่หนึ่งว่า ทัศนคติตอบทบาทจริง ๆ (พฤติกรรมจริง) ของแม่สอดคล้องกับมาตรฐานสังคมที่แม่มองเห็น

สำหรับในกลุ่มนครหลวง ถ้าแม่มีพฤติกรรมจริงในการเฝ้าให้ฟังตนเองมากก็จะมีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมาก แต่พฤติกรรมจริงไม่สอดคล้องกับมาตรฐานสังคมเช่นเดียวกับกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มรวมซึ่งไม่แตกต่างกันอยู่ แต่อย่างไรก็ตามมีแนวโน้มที่พอจะเห็นได้ถึงความสอดคล้อง

การเฝ้าและการยับยั้งสัมพันธ์กันในลักษณะที่กล่าวถึงนี้ ได้อภิปรายไว้ในข้อ ๕ แล้ว

๔. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กในนครหลวง ไม่แตกต่างจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กในต่างจังหวัด ผลทำให้ไม่อาจยอมรับสมมุติฐานที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กในนครหลวง มากกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กในต่างจังหวัด ทั้งนี้อาจเป็น เพราะสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เป็นสมมุติฐานที่ผิด กล่าวคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันในองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกันที่อยู่ที่ แต่อาจแตกต่างกันเพราะองค์ประกอบอื่น คือ เพศ การเฝ้าให้ฟังตนเอง และแบบการรับรู้ ดังจะได้อธิบายต่อไป

๕. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ของ เด็กหญิงกลุ่มนครหลวง สูงกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กชายในกลุ่มเดียวกัน ($t = 1.704$, $p < .05$) ส่วนในกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มรวมซึ่งไม่แตกต่างกันอยู่ไม่พบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่าง เด็กหญิงกับเด็กชาย ผลของกลุ่มนครหลวงสอดคล้องกับผลการศึกษากับเด็กในระดับชั้นประถมปีที่ ๗ ของ อนันต์ จันทะทวี (อนันต์ จันทะทวี, ๒๕๑๔ : ๔๘) ที่ว่า นักเรียนหญิง

มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($p < .01$) และดูเหมือนว่า การที่แม่ในนครหลวง ตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกลูกหญิงให้พึ่งตนเองสูงกว่าที่ตั้งไว้ในลูกผู้ชาย น่า จะมีส่วนทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กหญิงสูงกว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กชาย อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์กับพฤติกรรมจริงในการฝึกลูกทั้งหญิงและผู้ชายให้พึ่งตนเอง ($r = .22, p < .01$) หากมีสหสัมพันธ์กับมาตรฐานสังคมในเรื่องนี้ไม่ ในเรื่องการยับยั้ง การพึ่งตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์ แคบกับพฤติกรรมจริง ($r = -.29, p < .05$) ไม่มีสหสัมพันธ์กับมาตรฐานสังคม จึงยังสรุปไม่ได้จากการศึกษา

๑๐. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ ไม่แตกต่างกันทั้งกลุ่มนครหลวง กลุ่มต่างจังหวัด และเมื่อรวมทั้งสองกลุ่ม ผลตรงกับที่ อนันต์ จันทรภักดิ์ (อนันต์ จันทรภักดิ์, ๒๕๑๔ : ๔๘) ศึกษาเด็กในระดับชั้นประถมปีที่ ๗ และ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โรเจอร์ (Roger, 1969 : 255) ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับลำดับการเกิด การที่ไม่พบความแตกต่างในการทดสอบนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ ในการศึกษารังนี้ เป็นลูกในครอบครัวชั้นกลาง คอนข้างสูง เป็นส่วนใหญ่ ทั้งสองกลุ่ม และส่วนมากเป็นครอบครัวเล็ก ดังปรากฏหลักฐานจากงานวิจัยของ เซคกอร์ด และ แแบกแมน (Secord and Backman, 1964 : 569) ว่าสังคมชั้นกลางครอบครัวเล็ก ลำดับการเกิด ไม่มีความสำคัญต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นั่นคือ ลูกหัวปีกับลูกสุดท้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปาน ๆ กัน ส่วนสังคมชั้นกลางครอบครัวใหญ่ ลูกหัวปีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกสุดท้อง และในสังคมชั้นต่ำ ลูกสุดท้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกหัวปี

๑๑. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการวิเคราะห์ ผลโดยใช้ตัวแปรทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันเป็นตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม กับการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ได้ผลสอดคล้องในบางแง่ คือ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้พึ่งตนเอง ในกลุ่มรวม ซึ่งไม่แตกต่างกันที่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($r = .22, p < .01$)

และในกลุ่มรวมอีกเช่นกัน ปรากฏว่า แม่ของ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมจริง และ ตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากกว่าแม่ของ เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ($t = 1.989, p < .05$ และ $t = 2.316, p < .05$) ถึงแม้อาการวิเคราะห์ โดยใช่ การฝึกให้ลูกพึ่งตนเอง เป็นตัวแปรอิสระและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรตามจะไม่พบความแตกต่าง ก็ตาม (ซึ่งน่าจะเป็นเพราะมีแม่มากคนที่ฝึกมากแต่ไม่ได้ผล) ส่วนการที่แยกกลุ่มต่างจังหวัดและ กลุ่มนครหลวงออกวิเคราะห์คนละที แล้วไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ อาจเป็นเพราะผลของความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายในกลุ่มไม่มากพอก็เป็นได้ แต่อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ พอจะแสดงให้เห็นว่า ลูกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงแม่จะฝึกให้พึ่งตนเองมาก และ ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ถ้าแม่ฝึกน้อยซึ่งสอดคล้ององค์การการศึกษาของ วินเทอร์บัททอน และ แม็คเกิลลัน ดัง กล่าวถึงในบทที่ ๑

๑๒. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการพึ่งตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากการ วิเคราะห์ โดยอาศัยวิธีการเดียวกันกับการวิเคราะห์ในข้อ ๑๑ ปรากฏว่า พฤติกรรมจริงในการ ยับยั้งการพึ่งตนเองของกลุ่มนครหลวง มีสหสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($r = -.29, p < .05$) คือ ถ้าแม่มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเองน้อย ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่ถ้าแม่ มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเองมาก ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ผลจึงไม่สอดคล้อง กับสมมติฐาน เมื่อวิเคราะห์จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แต่เมื่อวิเคราะห์โดยการทดสอบ รายเฉลี่ยแล้ว ก็ยังคงไม่พบผลทางองเดียวกันกับค่าสหสัมพันธ์ ถึงกระนั้นก็ยังพอเห็นได้ว่า แม่ ที่มีทัศนคติว่าควรยับยั้งการพึ่งตนเองของลูก หรือ เน้นความเชื่อฟัง หรือ เน้นความมีอำนาจสิทธิ์ขาด ของแม่จะเป็นแม่ที่เลี้ยงลูกได้ดี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

๑๓. เปรียบเทียบแบบการรับรู้ระหว่าง เด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด ผลที่ได้จาก การทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ เด็กในนครหลวงใช้การรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่า ($t = 2.991, p < .01$) แบบโยกความสัมพันธ์ต่ำกว่า ($t = -2.990, p < .01$) และแบบจาแนก ประเภทไม่แตกต่างจากเด็กในต่างจังหวัด แสดงว่า สภาพแวดล้อมมีบทบาทต่อขบวนการรับรู้ เด็ก ในนครหลวงได้เปรียบเด็กในต่างจังหวัดในด้านความเจริญทางเทคนิควิทยา อุปกรณ์สื่อสารและ โสตทัศนวัสดุต่าง ๆ เพราะมีส่วนช่วยให้เด็กรับรู้โดยพิจารณาที่สิ่งเร้าเป็นเกณฑ์ เด็กในนครหลวง จึงรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่า เด็กในต่างจังหวัด และ เนื่องจาก

การรับรู้แบบวิเคราะห์หมีทิศทางตรงกันข้ามกับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ ($r = .94, p < .01$) ดังนั้นเด็กในต่างจังหวัดจึงรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าเด็กในนครหลวง ส่วนการรับรู้แบบจำแนกประเภทปรากฏว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้การรับรู้แบบนั้นมากจนไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่ม ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแบบทดสอบแบบการรับรู้ที่ใช้ทดสอบวัดความฉลาดเอียง หรืออาจเป็นไปตามธรรมชาติของการรับรู้ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เองก็เป็นได้

ผลที่ได้จากการทดสอบดังกล่าวจึงมีทั้งส่วนที่สอดคล้องและส่วนที่ขัดแย้งกับผลการศึกษาของ ปรูม นิคมานนท์ (ปรูม นิคมานนท์, ๒๕๑๔ : ๑๐๐) ซึ่งศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และ ๗ ผลจากการศึกษาเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ พบว่า เด็กในนครหลวงรับรู้แบบจำแนกประเภทกับแบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่า และรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด ส่วนผลการศึกษากับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ แตกต่างกันบางด้านคือ เด็กในนครหลวงรับรู้แบบจำแนกประเภทสูงกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด ส่วนการรับรู้แบบวิเคราะห์นั้นเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ในปริมาณที่ไม่แตกต่างกัน เหตุที่การศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปรูม นิคมานนท์ น่าจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาดังระดัมนั้นประการหนึ่ง คือ อายุ ความรู้ และประสบการณ์ในโรงเรียนอาจเป็นตัวแปรที่ทำให้ผลที่ได้แตกต่างกันไปก็เป็นได้ อีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะการศึกษารั้งนี้ทดสอบความแตกต่างของแบบการรับรู้ระหว่างเด็กในนครหลวง กับเด็กในต่างจังหวัด โดยทดสอบจากคะแนนดิบ ส่วนของ ปรูม นิคมานนท์ ทดสอบจากคะแนนที่ (T - score) ผลการศึกษาก็จึงแตกต่างกันออกไป

๑๔. เปรียบเทียบแบบการรับรู้ระหว่าง เด็กหญิงกับเด็กชาย เด็กชายในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่และในนครหลวงรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง ($t = 2.473, p < .01$ และ $t = 1.906, p < .05$) ผลสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ เคแกน มอส และ ซีเกล (Lee and Others, 1963 : 434) ซึ่งศึกษาแบบการรับรู้ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ พบว่า เด็กชายรับรู้แบบวิเคราะห์สูงกว่าเด็กหญิง สำหรับในกลุ่มต่างจังหวัด เด็กชายรับรู้แบบวิเคราะห์ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง ที่ไม่พบความแตกต่างอาจเป็นเพราะเด็กในต่างจังหวัดรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำมากทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย ในกรณีนี้แสดงว่า ถิ่นที่อยู่น่าจะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำมากจนไม่แตกต่างกัน

ส่วนการ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์และแบบจำแนกประเภท ผลจากการทดสอบปรากฏว่า เด็กหญิงทั้งในกลุ่มนครหลวง ต่างจังหวัด และกลุ่มรวมซึ่ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่ รักรูไม่แตกต่างจากเด็กชาย ผลการ ทดสอบการ รักรูแบบจำแนกประเภทจึงสนับสนุนสมมติฐาน สำหรับการ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์ ใคผล ไม่สนับสนุนสมมติฐาน แม้กระนั้นก็คือผลการศึกษารังนี้ ถ้าเทียบกับการศึกษาของ จาร์ลี นองมาก (จาร์ลี นองมาก, ๒๕๑๒ : ๑ - ๓๒) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับเด็กวัยประถมต้นซึ่ง เป็นระดับที่ใกล้เคียง กับระดับที่นักวิจัยศึกษาจะเห็นว่า ผลสอดคล้องกัน เพราะ จาร์ลี นองมาก พบว่าเด็กชาย รักรูแบบ โยงความสัมพันธ์ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง

๑๕. เปรียบเทียบการ รักรูของลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ จากการทดสอบรวมไม่แยกถิ่นที่อยู่ และในกลุ่มนครหลวง ปรากฏว่า ลูกหัวปี รักรูแบบวิเคราะห์ต่ำกว่าลูกคนรอง ๆ ($t = -2.632$, $p < .01$) แต่ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าลูกคนรอง ๆ ($t = 2.567$, $p < .01$) ส่วนการ รักรูแบบจำแนกประเภท ทั้งลูกหัวปีและลูกคนรอง ๆ รักรูไม่แตกต่างจากกัน ในกลุ่มต่างจังหวัด ลูกหัวปี รักรูทั้ง ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ

ผลจากการศึกษาข้างต้นน่าสัง เกตว่าในกลุ่มรวมซึ่ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่ ลูกหัวปี รักรูแบบวิเคราะห์ สูงกว่า และ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าลูกคนรอง ๆ ในขณะที่การศึกษาที่กล่าวถึงในข้อ ๓ พบว่า กลุ่มรวมซึ่ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่อีก เช่นกันที่แม่พฤติกรรมจริงในการ ฝึกให้ลูกหัวปีฟังตนเองน้อยกว่า ลูกคนรอง ๆ ผลที่ได้จากการทดสอบทั้งสองคำถามน่าสนใจ เป็นอย่างยิ่ง การ ฝึกให้ลูกฟังตนเอง มากน้อยจะเป็นเหตุให้ลูก รักรูต่างแบบกันออกไปหรือไม่ เป็นสิ่งที่ไม่อาจสรุปได้จากการศึกษารังนี้ แต่อย่างไรก็ตามจะสนับสนุนไปในทางที่ว่า แม่ของลูกหัวปีพฤติกรรมจริงในการ ฝึกให้ลูกฟังตนเอง น้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ ลูกหัวปีจึง รักรูแบบวิเคราะห์สูงกว่า และ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์ ต่ำกว่าลูกคนรอง ๆ ส่วนการ รักรูแบบจำแนกประเภท ลูกหัวปีและลูกคนรอง ๆ รักรูไม่แตกต่างกัน ที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะทั้งลูกหัวปีและลูกคนรอง ๆ รักรูแบบน้อยมากอยู่แล้ว

สำหรับในกลุ่มนครหลวง ลูกหัวปี รักรูแบบวิเคราะห์ต่ำกว่า และ รักรูแบบโยงความสัมพันธ์ สูงกว่าลูกคนรอง ๆ ส่วนการ รักรูแบบจำแนกประเภท ลูกหัวปีกับลูกคนรอง ๆ รักรูไม่แตกต่างกัน ผลในลักษณะนี้น่าจะแปล ได้ตามผลในกลุ่มรวมซึ่ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่

ในกลุ่มต่างจังหวัด ลูกห่ามีรับรู้อยู่ ๓ แบบ ไม่แตกต่างกันซึ่งน่าจะเป็นเพราะถิ่นที่อยู่ เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ลูกทั้งห่าปีและลูกคนรอง ๆ รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าการรับรู้แบบอื่น ๆ ดังกล่าวถึงในข้อ ๑๓

๑๖. ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ใช้วิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง และวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรทั้งสอง ผลักเปลี่ยนกันเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ผลปรากฏว่า ทั้งพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองมีสหสัมพันธ์กับการรับรู้แบบจำแนกประเภท กล่าวคือ แม่ที่มีพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการฝึกมาก ลูกจะรับรู้แบบจำแนกประเภทสูง และถ้าแม่มีพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการฝึกน้อยลูกจะรับรู้แบบจำแนกประเภทต่ำ ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้พบทั้งในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ และในกลุ่มนครหลวง ($r = .22, p < .05$ และ $r = .27, p < .05$) สำหรับในกลุ่มต่างจังหวัดปรากฏว่า แม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกับน้อย ลูกจะรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นหลักฐานอีกข้อหนึ่งว่าแม่ในต่างจังหวัดฝึกลูกไม่ไคผล ส่วนการรับรู้อีก ๒ แบบ คือแบบวิเคราะห์และแบบโยง ความสัมพันธ์ไม่สัมพันธ์กับการฝึกให้ลูกฟังตนเอง

สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้แบบจำแนกประเภทกับการฝึกให้ฟังตนเอง เป็นหลักฐานจากการวิเคราะห์ที่น่าสนใจ เพราะการรับรู้แบบจำแนกประเภท เป็นพื้นฐานของขบวนการสร้างความคิดรวบยอดและความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดนี้ ริด (Reed, 1946 : 71 - 87) กล่าวว่า เป็นความสามารถพื้นฐานในการแก้ปัญหาของบุคคล การศึกษาในครั้งนี้นักวิจัยพบว่าที่รับรู้แบบจำแนกประเภทมีน้อยไม่พอแบ่งกลุ่มในการศึกษาวิเคราะห์ได้ แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ที่พบจากการศึกษานี้เป็นจุดที่น่าสนใจที่ศึกษาต่อไปอย่างยิ่ง

สำหรับการรับรู้แบบวิเคราะห์กับแบบโยงความสัมพันธ์ซึ่งไม่พบความสัมพันธ์กับการฝึกให้ฟังตนเอง น่าจะเป็นเพราะสาเหตุการเกิดเป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักมากกว่าในการทำให้การรับรู้ และการฝึกแตกต่างกัน (ดังกล่าวถึงแล้วในข้อ ๑๓ และข้อ ๑๕) กวดยเหตุจากความคุมหรือซจคัตัวแปรในกาณถิ่นที่อยู่ ออกไปไคมางที่อาจพบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทั้ง ๒ แบบ กับกาณฝึกให้ฟังตนเองก็ไค

๑๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการฟังตนเองกับแบบการรับรู้ ในการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรทั้งสองคือการยับยั้งการฟังตนเองกับแบบการรับรู้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ผลปรากฏว่า เฉพาะในกลุ่มค่างจังหวัดเท่านั้นที่พฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์กับการรับรู้แบบจำแนกประเภท ($r = -.28, p < .05$ และ $r = -.28, p < .05$) กล่าวคือ ถ้าแม่มีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองมาก ลูกจะรับรู้แบบจำแนกประเภทสูง และถ้าแม่มีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองน้อย ลูกจะรับรู้แบบจำแนกประเภทต่ำ ส่วนการรับรู้อีก ๒ แบบ ต่างก็ไม่สัมพันธ์กับการยับยั้งการฟังตนเอง แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์นี้ไต่จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สำหรับการทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยกลับไม่พบผลที่สนับสนุนการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพราะการรับรู้แบบจำแนกประเภทนี้เด็กในกลุ่มตัวอย่างใช้กันน้อยมาก จึงยังไม่อาจสรุปให้เป็นการแน่นอนลงไปไต่จากการศึกษาครั้งนี้ถึงกระนั้นก็ตาม ควรสังเกตความแตกต่างของวิธีการรับรู้แบบจำแนกประเภทน้อย แต่การรับรู้แบบกลับ เป็นการรับรู้แบบเดียวที่สัมพันธ์โดยตรงกับการยับยั้งการฟังตนเอง ยิ่งกว่านั้น

ปฐม นิคมานนท์ (ปฐม นิคมานนท์, ๒๕๑๔ : ๕๕ - ๑๐๐) ยังพบว่า การรับรู้แบบจำแนกประเภทสัมพันธ์กับความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอด ซึ่งน่าจะหมายความว่า การรับรู้แบบจำแนกประเภทเป็นการรับรู้ที่เป็นพื้นฐานของความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอด แสดงว่า ความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดนั้นจะมีรากฐานลึกซึ้งมาจากการอบรมเลี้ยงดู นอกจากนี้

นิพนธ์ คงเจริญ (นิสิตปริญญาโท สาขาโสตทัศนศึกษา ปริญญาโท ๒๕๑๔) ยังพบว่าเด็กให้เด็กระดับอนุบาลรับรู้แบบจำแนกประเภทได้ยากกว่าแบบอื่น ๆ และในขณะเดียวกันกลุ่มที่ นิพนธ์ไม่ไต่เด็กนั้นเด็กเกือบจะพัฒนาองค์ความรู้ไม่ได้เลย เป็นผลที่น่าจะยืนยันได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญต่อการรับรู้แบบจำแนกประเภทของเด็กอย่างแน่นอน

การที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยับยั้งการฟังตนเองกับการรับรู้แบบวิเคราะห์ และแบบโยงความสัมพันธ์ ทั้ง ๆ ที่การศึกษาของ เคาวสัน กับของ วิทิติน (ดังกล่าวถึงในบทที่ ๑) พบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มงวดกวดขันให้ลูกอยู่ในระเบียบวินัยกับการรับรู้แบบวิเคราะห์ และการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ น่าจะเป็น เพราะการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเพียงทัศนคติต่อการยับยั้ง

หรือห้ามปรามลูก ไม่ได้ศึกษาควบคุมไปกับการลงโทษหรือการบังคับควบคุมให้ลูกอยู่ในระเบียบวินัยตามที่แม่ตั้ง เกณฑ์เอาไว้ เพราะอาจมีแม่บางคนที่มีทัศนคติว่าการ ยับยั้งลูกนั้นดีแต่ไม่ได้ยับยั้งโดยใช้ การลงโทษหรือบังคับควบคุมไปด้วยกัน

อนึ่ง ในการศึกษา เรื่องการ ยับยั้งการ ฟังตนเองนั้นมุ่งศึกษาถึงทัศนคติต่อการ ยับยั้งการ ฟังตนเอง ในแง่ของการ วัตถุประสงค์ต่อการ ฟังตนเองนั้นเอง (โดยไต่กลับสเกลเพื่อวัดการ ฝึกให้ลูก ฟังตนเอง ขำในค่านิยม ไม่ให้ลูก ฟังตนเอง เพราะถือว่า การ ฝึกให้ลูก ฟังตนเอง และการ ปฏิเสธการ ที่ลูก จะ ฟังตนเอง อยู่ในมิติเดียวกัน แยกคนละปลาย) ซึ่งไม่ตรงกับ ความ เข้มงวด เช่นที่ เควสัน และ วิทิติน ได้ศึกษา ฉะนั้นจึงทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ตามที่คาดหมายไว้

๑๘. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสัมพันธ์กับแม่การ อบรม จากการวิเคราะห์โดยอาศัย วิธีการ เกี่ยวกันกับการวิเคราะห์ในข้อ ๑๗ ปรากฏว่า แรงจูงใจไปสัมพันธ์มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการ อบรมแม่วิเคราะห์ และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการ อบรมแม่โยงความสัมพันธ์ ทั้งในกลุ่มรวมทั้ง ไม่แยกถิ่นที่อยู่ ($r = .32, p < .01$ และ $r = -.30, p < .01$) และในกลุ่มต่างจังหวัด ($r = .46, p < .01$ และ $r = -.49, p < .01$) ส่วนการ อบรมแม่จำแนกประเภทไม่มี สหสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมพันธ์ แสดงว่า เด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูง อบรมแม่วิเคราะห์สูงกว่า และจะ อบรมแม่โยงความสัมพันธ์ต่ำกว่า เด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำ ผลจากการ ทดสอบราย เฉลี่ย สันนิษฐานการ วิเคราะห์ สหสัมพันธ์ทุกค่า ยกเว้นแต่เมื่อให้แรงจูงใจไปสัมพันธ์ เป็นตัวแปรอิสระและ การ อบรมแม่วิเคราะห์ เป็นตัวแปรตาม ปรากฏว่าผลของกลุ่มต่างจังหวัดไม่พบความแตกต่างของการ อบรมแม่วิเคราะห์ระหว่าง เด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูงกับ เด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำ แต่ถึงกระนั้น ก็มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นว่าน่าจะแตกต่างกันอย่างชัดเจน (เพราะค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์สูง แตกต่างกับค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมพันธ์ต่ำถึง ๖.๒) จึงอาจกล่าวได้ว่า ผลของกลุ่มรวมทั้งไม่แยกถิ่นที่อยู่และกลุ่มต่างจังหวัด ได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยความรู้ จากงานวิจัยของ โรสแมน (Rossman, 1966 : 2126 - 2131) ซึ่งพบว่า การ อบรมแม่ วิเคราะห์มีความสัมพันธ์กับความพร้อมและแรงจูงใจในการ ทำงานให้สำเร็จ และจากผลงานของ เพลล์ (Wallach and Kogan, 1956 : 107) ซึ่งพบว่า เด็กอายุระหว่าง ๔ - ๑๖ ปี กลุ่มที่ อบรมแม่วิเคราะห์มีความเชื่อมั่นในการ ทำงานที่ใช้สติปัญญา มีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมาย

มาก ส่วนผู้ที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์เป็นผู้ไม่เชื่อมั่นใจในตัวเอง มีความทะเยอทะยานต่ำ สำหรับการรับรู้แบบจำแนกประเภท ไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายแต่อย่างใด

ในกลุ่มนครหลวงผลจากการวิเคราะห์ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กล่าวคือ ไม่พบสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้แต่ละแบบ และไม่พบความแตกต่างจากการทดสอบการรายเฉลี่ยด้วย การที่ไม่พบความสัมพันธ์ใดๆ ในลักษณะนี้ น่าจะแปลได้ว่า ตัวแปรเรื่องเพศอาจจะเป็นตัวแปรที่ทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์ ทั้งนี้เพราะ เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย ($t = 1.704, p < .05$) แต่ในด้านการรับรู้ เด็กหญิงกลับรับรู้แบบวิเคราะห์ต่ำกว่าเด็กชาย ($t = -2.473, p < .01$) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์จึงไม่แปรตามกัน ดังเช่นในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่และกลุ่มต่างจังหวัด ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์สหสัมพันธ์ จึงไม่พบสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์ และเมื่อทดสอบการรายเฉลี่ยก็ไม่พบความแตกต่างเช่นเดียวกัน

สำหรับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ไม่มีสหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นอาจแปลได้ว่า การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์มีสหสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้แบบวิเคราะห์ ($r = -.93, p < .01$) เมื่อการรับรู้แบบวิเคราะห์ไม่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์จึงน่าจะไม่มีสหสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางลบเช่นกัน

๑๕. ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบทดสอบและ

แบบสอบถาม

แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดเส้น ในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างนั้นมีการหาหลายวิธี สำหรับการศึกษานี้ได้หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบเพียงบางวิธีเท่านั้น คือ

๑) การหาค่าความคงที่ภายในแบบทดสอบ (Internal Consistency) ปรากฏว่าแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่ง (Split - half) เท่ากับ

.๘๘๓ ค่าความเชื่อมั่นจะเป็นดัชนีบอกค่าความคงที่ภายในของแบบทดสอบ

๒) การหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวแปรตัวอื่น จากการหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดเส้นกับแบบทดสอบวัดแบบการรับรู้พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์ ($r = .32, p < .01$) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ ($r = -.30, p < .01$) ค่าสหสัมพันธ์หึ่งคุณเส้นนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยหลักฐานจากงานวิจัยของ โรสแมน (Rossman, 1966 : 2126 - 2131) ซึ่งพบว่า การรับรู้แบบวิเคราะห์มีความสัมพันธ์กับความพร้อมและแรงจูงใจในการทำงานให้สำเร็จ และจากผลงานวิจัยของ เพลส (Wallach and Kogan, 1956 : 107) ที่พบว่า เด็กอายุระหว่าง ๔ - ๑๖ ปี กลุ่มที่รับรู้แบบวิเคราะห์มีความเชื่อมั่นในการทำงานที่ใช้สติปัญญามากกว่า ในขณะที่เดียวกันจะมีแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายมากกว่ากลุ่มที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ด้วย ส่วนผู้ที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์เป็นผู้ที่ไม่สนใจในตัวเอง มีความทะเยอทะยานต่ำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นอกจากจะสัมพันธ์กับแบบการรับรู้แล้ว ยังสัมพันธ์กับการเลี้ยงดูของแม่ การฝึกให้ลูกฟังตนเอง ($r = .22, p < .01$) อีกด้วย ความสัมพันธ์นี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ แม็คเกิ้ลสัน และของ วินเทอร์บัททอม ซึ่งพบความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ลูกฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในเมื่อแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดเส้นมีความคงที่ภายในแบบทดสอบ และในเมื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์วัดได้จากแบบทดสอบชนิดเส้น (Graphic Expression) มีสหสัมพันธ์กับตัวแปรที่วัดได้จากแบบทดสอบแบบการรับรู้และแบบสอบถามการฝึกให้ลูกฟังตนเอง โดยที่ผลความสัมพันธ์สอดคล้องกับผลงานวิจัยของมกกลอนเจนนีแล้ว แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดเส้นจึงน่าจะมี ความเที่ยงตรง เชิงโครงสร้างอยู่บ้าง

แบบสอบถามแนวทางการฝึกให้ลูกฟังตนเองและคำถามที่ยังการฟังตนเอง ในการหาค่าความเที่ยงตรง เชิงโครงสร้างหาได้จาก

๑) การวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis Technique) จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อพบว่า

- ค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีหา Biserial Correlation ของแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการฟังจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเอง มีค่าเฉลี่ย .๓๕

- ค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีหา Biserial Correlation ของแบบสอบถาม
วัดพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองของลูก มีค่าเฉลี่ย .๓๕

ค่าอำนาจจำแนกทั้งนี้ แกเรท (Garrett, 1966 : 143) ถือว่าเป็นค่า
ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถาม

๒) การหาค่าความคงที่ภายในแบบสอบถาม (Internal Consistency)

- แบบสอบถามพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองมีค่าความเชื่อมั่นแบบ
แบ่งครึ่ง เท่ากับ .๓๘๘

- แบบสอบถามมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองมีค่าความเชื่อมั่นแบบ
แบ่งครึ่ง เท่ากับ .๓๘๒

- แบบสอบถามพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง มีค่าความเชื่อมั่น
แบบแบ่งครึ่ง เท่ากับ .๕๒๔

- แบบสอบถามมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองมีค่าความเชื่อมั่น
แบบแบ่งครึ่ง เท่ากับ .๕๒๔

ค่าความเชื่อมั่นจะเป็นลักษณะบอกค่าความคงที่ภายในแบบสอบถามเมื่อดำเนินการฝึก
ให้ฟังตนเองและในด้านกรยับยั้งการฟังตนเอง

๓) การหาความสัมพันธ์กับตัวแปรตัวอื่น การหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถาม
การฝึกให้ฟังตนเองกับแบบสอบถามการยับยั้งการฟังตนเอง โดยคิดว่าการสร้างแบบสอบถามการ
ยับยั้งการฟังตนเองนั้นสร้างขึ้นจากการกลบัสเกล (Scale) ที่ใช้วัดการฝึกให้ฟังตนเอง เพื่อเป็นการ
วัดการฝึกให้ฟังตนเองที่หลากหลาย ด้วยเหตุนี้ การฝึกให้ฟังตนเองก็ควรจะมีสัมพันธ์ทางลบกับการยับยั้ง
การฟังตนเอง ปรากฏว่าจากการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้ง
การฟังตนเองได้ผลขัดแย้งกับสมมติฐาน กล่าวคือ

- สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองกับพฤติกรรมจริง
ในการยับยั้งการฟังตนเองมีค่า $- .๕๖$ ($p < .01$)

- สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองกับมาตรฐานสังคม
ในการยับยั้งการฟังตนเองมีค่า $- .๒๘$ ($p < .01$)

- สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองกับพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมีค่า $- .๘๒ (p < .01)$

- สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองกับมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองมีค่า $- .๓๗ (p < .01)$

จากค่าสหสัมพันธ์ทั้ง ๔ ค่านี้แสดงว่า ถ้าแม่มีลูกมาก (คะแนนสูง) แม่จะยับยั้งลูกมากด้วย (คะแนนต่ำ) และถ้าแม่มีลูกน้อย (คะแนนต่ำ) แม่จะยับยั้งลูกน้อยตาม (คะแนนสูง)

ความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง ซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยผลงานวิจัยของต่างประเทศที่ว่า ถ้าแม่มีลูกให้ฟังตนเองมากแล้วแม่จะยับยั้งการฟังตนเองน้อยนั้น แท้จริงผลที่พบเป็นผลที่แสดงให้เห็นว่าจิตวิทยาในการเลี้ยงลูกของแม่ไทยต่างกับจิตวิทยาในการเลี้ยงลูกของแม่ในวัฒนธรรมตะวันตก ผลที่พบจึงเป็นผลที่แสดงให้เห็นว่าแม่ไทยในกลุ่มตัวอย่างอบรมเลี้ยงดูลูกในด้านการฝึกและการยับยั้งการฟังตนเอง โดยยอมตาม (Conform) กำนิยมของสังคมไทย (ถึงไต่กลางถึงแล้วในการอภิปรายข้างต้น)

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามการฝึกให้ฟังตนเองกับแบบสอบถามการยับยั้งการฟังตนเอง ดังกล่าวถึงข้างต้นแล้ว ในแบบสอบถามแต่ละด้านยังพบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมอีกด้วย คือ

- สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมด้านการฝึกให้ฟังตนเองมีค่า $.๓๕ (p < .01)$

- สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงกับมาตรฐานสังคมด้านการยับยั้งการฟังตนเองมีค่า $.๓๒ (p < .01)$

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า สิ่งที่แม่คิดว่าไต่กลางจริงในด้านการเลี้ยงลูกมักจะคล้อยตามทัศนคติของแม่ที่สอดคล้องกับปฏิบัติของแม่คนอื่น ๆ ในด้านการเลี้ยงลูก

จากการวิเคราะห์รายข้อ การหาค่าความคงที่ภายในแบบสอบถาม และการหาค่าความสัมพันธ์ของแบบสอบถามแต่ละด้านกับตัวแปรตัวอื่น ทั้ง ๓ ประการนี้ พอจะกล่าวได้ว่าแบบสอบถามแม่ด้านการฝึกให้ลูกฟังตนเองและด้านการยับยั้งการฟังตนเอง น่าจะมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอยู่บ้าง

บทที่ ๕

บทย่อ สรุปผลการค้นคว้า และเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งหมายจะหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และการยอมรับเลี้ยงดูในด้านการฝึกให้ลูกฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างในนครหลวงกรุงเทพมหานคร กับในต่างจังหวัด ระหว่างกลุ่มที่มีลำดับการเกิดต่างกัน และระหว่างเพศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในนครหลวงกรุงเทพมหานครและจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๗๕ คน กับแม่ของเด็กทั้ง ๗๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ

๑. แบบสอบถามแม่เกี่ยวกับการฝึกให้ลูกฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับมาจากของ วินเทอร์บัททอม (Winterbottom) จำนวน ๒๔ ข้อ แต่ละข้อมีข้อความสั้น ๆ บรรยายการกระทำของแม่คนใดคนหนึ่งที่มีต่อลูกซึ่งมีอายุเท่ากับลูกของแม่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ข้อความแต่ละข้อมีค่าจาก ๒ ค่าจาก ๑ ค่าจาก ๓ ค่าจาก ๔ ค่าจาก ๕ ค่าเลือก ค่าจากแรกของแต่ละข้อใช้จำพฤติกรรมจริงที่แม่แต่ละคนปฏิบัติกับลูก ส่วนค่าจากที่สองใช้วัดมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเองในทัศนะของแม่

๒. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบทดสอบชนิดเส้น (Graphic Expression) ของอะรอนสัน (Aronson) แบบทดสอบประกอบด้วยภาพซึ่งใช้เป็นสิ่งเร้าจำนวน ๕ ภาพ แต่

ลักษณะเป็นสายเส้นขาวคา (abstract Design) เขียนลงในกระดาษเนื้อที่ขนาด ๔" x ๔" คำเนื่การสอบโดยให้เวลานักเรียน ๑๕ นาที สำหรับวาดภาพตามสิ่งเร้าให้ดีที่สุด ภายหลังจากให้เวลาคุณภาพที่เป็นสิ่งเร้าภาพแรก ๒ นาที และดำเนินการสอบเช่นเดียวกันนี้โดยใช้ภาพที่เป็นสิ่งเร้าภาพที่ ๒

๓. แบบทดสอบวัดทักษะการรับรู้ เป็นแบบทดสอบที่ จาร์ส นองมาก และคณะร่วมกันสร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ ดี เคแกน และแรบซัน (Lee, Kagan and Rabson)

การวิเคราะห์หขอมูล

ในการวิเคราะห์หขอมูล ใช้ตัวแปร ๔ ตัว คือ การฝึกให้ฟังตนเอง การยับยั้งการฟังตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบการรับรู้ ผลักเปลี่ยนกันเป็นทั้งตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เพื่อเป็นการยืนยันการค้นคว้าให้แน่นอนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังใช้ถ้อยทอญ เพศ และลำดับการเกิดเป็นตัวแปรอิสระมาศึกษาประกอบด้วย

การวิเคราะห์หขอมูล ไ้กระทำตามลำดับ ดังนี้

๑. เปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังกรในการฝึกให้ลูกฟังตนเองระหว่างแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด ระหว่างแม่ของเด็กชายกับแม่ของเด็กหญิง ระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ ระหว่างแม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองมากกับแม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองน้อย ระหว่างแม่ของเด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์กับแม่ของเด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ และระหว่างแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยใช้ t - test

๒. เปรียบเทียบพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังกรในการยับยั้งการฟังตนเองระหว่างแม่ในนครหลวงกับแม่ในต่างจังหวัด ระหว่างแม่ของเด็กชายกับแม่ของเด็กหญิง ระหว่างแม่ของลูกหัวปีกับแม่ของลูกคนรอง ๆ ระหว่างแม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกับแม่ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย ระหว่างแม่ของเด็กที่รับรู้แบบวิเคราะห์กับแม่ของเด็กที่รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ ระหว่างแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โดยใช้ t - test

๓. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่าง เด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด ระหว่าง เด็กชายกับเด็กหญิง ระหว่างลูกหัวปี่กับลูกคนรอง ๆ ระหว่างเด็กที่รับ母乳แบบวิเคราะหฺ์ กับเด็กที่รับ母乳โยงควาศัมพันธ์ ระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่ากับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย และระหว่าง เด็กกลุ่มที่แม่ยังการฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ยังการฟังตนเองน้อย โดยใช้ t - test

๔. เปรียบเทียบแบบการรับ母乳แบบวิเคราะหฺ์ แบบโยงควาศัมพันธ์ และแม่จำแนกประเภท ระหว่าง เด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด ระหว่าง เด็กชายกับเด็กหญิง ระหว่างลูกหัวปี่กับลูกคนรอง ๆ ระหว่างเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองมากกว่ากับเด็กกลุ่มที่แม่ฝึกให้ฟังตนเองน้อย ระหว่างเด็กกลุ่มที่แม่ยังการฟังตนเองมากกับเด็กกลุ่มที่แม่ยังการฟังตนเองน้อย ระหว่าง เด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับเด็กกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

๕. หากาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

สรุปผลการค้นคว้า

๑. เปรียบเทียบการฝึกให้ลูกฟังตนเองของแม่กลุ่มต่าง ๆ

๑.๑. แม่ในนครหลวงมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ในต่าง-จังหวัด ($t = 2.010, p < .05$) แต่ทั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกไม่แตกต่างกัน

๑.๒. ในกลุ่มรวมทั้ง ไม่แยกกันที่อยู่ แม่ของ เด็กหญิงมีพฤติกรรมจริง และตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของ เด็กชาย เมื่อแยกกันที่อยู่ เป็นกลุ่มต่างจังหวัด และกลุ่มนครหลวง แม่ของ เด็กหญิงก็ยังมีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของ เด็กชาย เช่นกัน แต่ปรากฏว่าตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองแตกต่างกัน กล่าวคือ แม่ของ เด็กหญิง ในกลุ่มต่างจังหวัดตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของ เด็กชาย ($t = -8.407, p < .01$) กลับกันกับแม่ของ เด็กหญิงกลุ่มนครหลวง ซึ่งตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของ เด็กชาย ($t = 5.516, p < .01$)

๑.๓. ในกลุ่มรวมทั้ง ไม่แยกกันที่อยู่ แม่ของลูกหัวปี่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของลูกคนรอง ๆ ($t = -1.667, p < .05$) แต่ตั้งมาตรฐานสังคม

ไว้ไม่แตกต่างกัน เมื่อแยกกันที่อยู่ เป็นกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มนครหลวง ปรากฏว่าทั้งในกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มนครหลวง แม่ของลูกหัวมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการฝึกให้ลูกฟังตนเองไม่แตกต่างกันเลย

๑.๔ แม่ของ เด็กที่รับ母乳เพราะเด็กให้ลูกฟังตนเองทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคมไม่แตกต่างกันเลยจากแม่ของเด็กที่รับ母乳โยงความสัมพันธ์ ผลสอดคล้องกันทั้งเมื่อทดสอบรวมไม่แยกกันที่อยู่และเมื่อทดสอบโดยแยกตามต้นที่อยู่

๑.๕ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการฝึกให้ลูกฟังตนเองระหว่างกลุ่มแม่ที่มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมากกับกลุ่มแม่ที่มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองน้อยปรากฏว่า

ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ แม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองน้อยฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ที่ยับยั้งการฟังตนเองมากทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ($t = -5.148, p < .01$ และ $t = -3.479, p < .01$) สำหรับการทดสอบโดยแยกตามต้นที่อยู่พบว่า ในกลุ่มต่างจังหวัดยังคงได้ผลเช่นเดียวกับเมื่อทดสอบโดยไม่แยกกันที่อยู่ คือ แม่ที่ยับยั้งการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อยกว่าแม่ที่ยับยั้งมากทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ($t = -5.256, p < .01$ และ $t = -6.395, p < .01$) ส่วนในกลุ่มนครหลวง แม่ที่ยับยั้งมากกับแม่ที่ยับยั้งน้อยฝึกลูกไม่แตกต่างกันทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๑.๖ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการฝึกให้ลูกฟังตนเองระหว่างแม่ของเด็กที่เข้มแข็งใจไม่สัมพันธ์สูงกับแม่ของเด็กที่เข้มแข็งใจไม่สัมพันธ์ต่ำ ปรากฏว่า

ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ แม่ของเด็กกลุ่มสูงฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่าแม่ของเด็กกลุ่มต่ำ ทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ($t = 1.989, p < .05$ และ $t = 2.316, p < .05$) แต่เมื่อทดสอบโดยแยกกันที่อยู่พบว่า ทั้งในกลุ่มนครหลวงและในกลุ่มต่างจังหวัด แม่ของเด็กกลุ่มสูงฝึกลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กกลุ่มต่ำทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๒. เปรียบเทียบการยับยั้งการฟังตนเองของกลุ่มต่าง ๆ

๒.๑ แม่ในนครหลวงยับยั้งการฟังตนเองไม่แตกต่างจากแม่ในต่างจังหวัดทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๒.๒ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของเด็กหญิงยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกมากกว่าแม่ของเด็กชายทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม ($t = -2.036, p < .05$ และ $t = -1.820, p < .05$) แต่เมื่อทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่ ในกลุ่มต่างจังหวัดและในกลุ่มนครหลวง แม่ของเด็กหญิงยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กชายทั้งในพฤติกรรมจริงและมาตรฐานสังคม

๒.๓ ในการทดสอบรวมไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ของลูกหัวบีบพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของลูกคนรอง ๆ แม่เมื่อทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ยังคงไม่พบความแตกต่าง เช่นเดียวกัน

๒.๔ แม่ของเด็กที่รับแม่วิเคราะห์หมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่รับแม่โยงความสัมพันธ์ ทั้งในการทดสอบรวมไม่แยกถิ่นที่อยู่และในการทดสอบโดยแยกเป็นกลุ่มนครหลวงกับกลุ่มต่างจังหวัด

๒.๕ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ แม่ที่ปล่อยให้ลูกพึ่งตนเองมาก มีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกมากกว่าแม่ที่ปล่อยให้ลูกพึ่งตนเองน้อย ($t = -4.443, p < .01$ และ $t = -2.264, p < .01$) แม่เมื่อทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลของกลุ่มต่างจังหวัดก็ยังคงสอดคล้องกับกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ ($t = -4.326, p < .01$ และ $t = -2.113, p < .05$) แต่กลุ่มนครหลวงใกล้เคียงแยกกันออกไปคือ แม่ที่ปล่อยการมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งลูกไม่แตกต่างจากแม่ที่ให้น้อย

๒.๖ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่และกลุ่มนครหลวง แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมจริงและตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองไม่แตกต่างจากแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนกลุ่มต่างจังหวัด พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการพึ่งตนเองก็ไม่แตกต่างกันเช่นกัน แต่แตกต่างกันที่การตั้งมาตรฐานสังคม กล่าวคือ แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตั้งมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการพึ่งตนเองน้อยกว่าแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ($t = 1.901, p < .05$)

๓. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กกลุ่มต่าง ๆ

๓.๑ เด็กในนครหลวงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กในต่างจังหวัด

๓.๒ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่และในกลุ่มต่างจังหวัด เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กชาย ส่วนในกลุ่มนครหลวง เด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชาย ($t = 1.704, p < .05$)

๓.๓ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กคนรอง ๆ ทั้งเมื่อทดสอบรวมไม่แยกถิ่นที่อยู่และเมื่อทดสอบโดยแยกเป็นกลุ่มนครหลวงกับกลุ่มต่างจังหวัด

๓.๔ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ เด็กที่รับรู้อยู่แบบวิเคราะหมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่รับรู้อยู่แบบโยงความสัมพันธ์ ($t = 2.480, p < .01$) แม้แต่ในกลุ่มต่างจังหวัดที่รับรู้อยู่แบบวิเคราะหก็ยังมีความมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่รับรู้อยู่แบบโยงความสัมพันธ์ ($t = 3.558, p < .01$) แต่ในกลุ่มนครหลวง เด็กที่รับรู้อยู่แบบวิเคราะหมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่รับรู้อยู่แบบโยงความสัมพันธ์

๓.๕ เด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงจังในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงจังในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย ทั้งเมื่อทดสอบโดยแยกถิ่นที่อยู่และเมื่อทดสอบโดยไม่แยกตามถิ่นที่อยู่

๓.๖ เด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงจังในการยับยั้งการฟังตนเองมากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงจังในการยับยั้งการฟังตนเองน้อย ทั้งในการทดสอบโดยไม่แยกถิ่นที่อยู่และในการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่

๔. เปรียบเทียบแบบการรับรู้

๔.๑ เด็กในนครหลวงรับรู้แบบวิเคราะหสูงกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กในต่างจังหวัด ($t = 2.991, p < .01$ และ $t = -2.990, p < .01$) ส่วนการรับรู้แบบจาแนกประเภท เด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัดรับรู้ไม่แตกต่างกัน

๔.๒ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกถิ่นที่อยู่ เด็กชายรับรู้แบบวิเคราะหสูงกว่าเด็กหญิง ($t = 2.473, p < .01$) ส่วนการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์และแบบจาแนกประเภท เด็กชายกับเด็กหญิงรับรู้ไม่แตกต่างกัน ในการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ในกลุ่มนครหลวงยังคงพบว่าเด็กชายรับรู้แบบวิเคราะหสูงกว่าเด็กหญิง ($t = 1.906, p < .05$) และเด็กชายรับรู้อีก ๒ แบบ ไม่แตกต่างจากเด็กหญิง แต่ในกลุ่มต่างจังหวัดไม่ปรากฏว่าเด็กชายรับรู้แบบทั้ง ๓ แตกต่าง

จากเด็กหญิง

๔.๓ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ ลูกหัวปีรับรู้อาการหวัดมากกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าลูกคนรอง ๆ ($t = -2.632, p < .01$ และ $t = 2.567, p < .01$) ส่วนการรับรู้แบบจำแนกประเภท ลูกหัวปีรับรู้ไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ในกลุ่มนครหลวงยังคงพบา ลูกหัวปีรับรู้แบบหวัดมากกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์สูงกว่าลูกคนรอง ๆ ($t = -3.228, p < .01$ และ $t = 3.270, p < .01$) และลูกหัวปีรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากลูกคนรอง ๆ ในกลุ่มต่างจังหวัดไม่ปรากฏว่าเด็กชายรับรู้อะไร ๓ แบบ แตกต่างจากเด็กหญิง

๔.๔ ในการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่พบว่า ทั้งในกลุ่มนครหลวงและในกลุ่มต่างจังหวัด เด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากกว่ารับรู้อะไร ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกลูกน้อย ส่วนกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ เด็กที่แม่ไม่ทราบรับรู้แบบจำแนกประเภทสูงกว่าเด็กที่แม่มีกน้อย ($t = 2.070, p < .01$) แต่รับรู้อะไร ๒ แบบ ไม่แตกต่างกัน

๔.๕ เด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองมากกว่ารับรู้แบบหวัด และแบบโยงความสัมพันธ์ และแบบจำแนกประเภท ไม่แตกต่างจากเด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงในการยับยั้งน้อย ทั้งเมื่อทดสอบไม่แยกกันที่อยู่ และเมื่อทดสอบโดยแยกเป็นกลุ่มนครหลวงกับกลุ่มต่างจังหวัด

๔.๖ ในกลุ่มรวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงรับรู้แบบจำแนกประเภทไม่แตกต่างจากเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่มีการรับรู้อะไร ๒ แบบ แตกต่างกัน คือ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงรับรู้แบบหวัดมากกว่า และรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ($t = 1.793, p < .05$ และ $t = -1.966, p < .05$) สำหรับการทดสอบโดยแยกตามถิ่นที่อยู่ ผลปรากฏว่า ในกลุ่มนครหลวง เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงรับรู้อะไร ๓ แบบ ไม่แตกต่างจากเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนในกลุ่มต่างจังหวัด เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์ต่ำกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ($t = -1.788, p < .05$) และรับรู้อะไร ๒ แบบ ไม่แตกต่างกัน

๕. การวากาสนัมประสิทธิวิสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๕.๑ กลุ่รวมซึ่งไม่แยกกันที่อยู่

๕.๑.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังเกตในการฝึกให้ฟังตนเอง พฤติกรรมจริงในการข่มขู่การฟังตนเอง มาตรฐานสังเกตในการข่มขู่การฟังตนเอง แรงจูงใจไม่สัมพันธ์และการรับรู้แบบวาเนกประเภท

๕.๑.๒ มาตรฐานสังเกตในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับพฤติกรรมจริงในการข่มขู่การฟังตนเอง มาตรฐานสังเกตในการข่มขู่การฟังตนเอง และการรับรู้แบบวาเนกประเภท

๕.๑.๓ พฤติกรรมจริงในการข่มขู่การฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังเกตในการข่มขู่การฟังตนเอง

๕.๑.๔ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบวาเนกและการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์

๕.๑.๕ การรับรู้แบบวาเนกสัมพันธ์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์และการรับรู้แบบจำแนกประเภท

๕.๒ กลุ่แยกออกจากกัน

๕.๒.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังเกตในการฝึกให้ฟังตนเอง พฤติกรรมจริงในการข่มขู่การฟังตนเอง และการรับรู้แบบจำแนกประเภท

๕.๒.๒ มาตรฐานสังเกตในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับการรับรู้แบบจำแนกประเภท

๕.๒.๓ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังคม
ในการยับยั้งการฟังตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๕.๒.๔ การรับรู้แบบวิเคราะห์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์

๕.๓ กลุมต่างจังหวัด

๕.๓.๑ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังคม
ในการฝึกให้ฟังตนเอง พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเอง และมาตรฐานสังคมในการยับยั้ง
การฟังตนเอง

๕.๓.๒ มาตรฐานสังคมในการฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์กับพฤติกรรมจริง
และมาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเอง

๕.๓.๓ พฤติกรรมจริงในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์กับมาตรฐานสังคม
ในการยับยั้งการฟังตนเอง และการรับรู้แบบจำแนกประเภท

๕.๓.๔ มาตรฐานสังคมในการยับยั้งการฟังตนเองสัมพันธ์กับการรับรู้
แบบจำแนกประเภท

๕.๓.๕ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์ และการ
รับรู้แบบโยงความสัมพันธ์

๕.๓.๖ การรับรู้แบบวิเคราะห์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบโยงความสัมพันธ์
และการรับรู้แบบจำแนกประเภท

ขอเสนอแนะ

การศึกษารังนี้ทำให้เกิดแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงดูตนเองในด้านการฝึกให้ฟัง
ตนเองกับการยับยั้งการฟังตนเอง และบุคลิกภาพของลูกในทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับใน

ค่านแบบการรับรู้ ซึ่งอาจก่อประโยชน์ต่อการศึกษาและวิจัยในครั้งต่อไป และอาจก่อประโยชน์ต่อการสอนในโรงเรียนตลอดจนการเลี้ยงดูในสถานครอบครัว ดังนั้นจึงใคร่เสนอข้อคิดเห็นดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๑. การศึกษาการเลี้ยงดูของแม่ในด้านการฝึกและในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกในครั้งนั้น เป็นการศึกษาสภาพที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้เพื่อทราบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับสภาพการเลี้ยงดูทั้งสองด้านเป็นเบื้องต้นก่อน การศึกษาในครั้งต่อไปควรศึกษาวิจัยโดยวิธีทดลอง (Experimental Research) เพื่อให้ผลที่ได้จากการศึกษาสามารถชี้แจงได้ว่า การเลี้ยงดูลูกทั้งสองด้านหรือวิธีพิศอบคุณลักษณะตามแบบการรับรู้และคาบแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของลูกหรือไม่ได้โดยแน่ชัด

๒. การเก็บรวบรวมข้อมูลในด้านการเลี้ยงดูของแม่ ควรใช้วิธีสังเกตปฏิบัติการรวมระหว่างแนกับลูกจริง ๆ ทั้งนี้เพราะการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีใช้แบบสอบถามหรือสัมภาษณ์อาจมีความคลาดเคลื่อนอันเกิดจากแม่รายงานตอบบางจากถามไม่ตรงตามความเป็นจริง หรือไม่ยอมรับเพื่อป้องกันตัวเองก็เป็นได้

๓. การศึกษาอิทธิพลของการเลี้ยงดูที่ต่อคุณลักษณะของลูก ควรหาการศึกษา กับเด็กก่อนวัยเข้าเรียน ทั้งนี้เพื่อชดเชยข้อแปรต่าง ๆ ตามโรงเรียน ให้มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของเด็ก ผลที่ได้จากการศึกษาจึงจะสามารถชี้แจงถึงอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่แท้จริงได้

๔. การปรับปรุงแบบสอบถามแม่ในด้านการฝึกให้พึ่งตนเองและในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเอง ควรปรับปรุงภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามให้กระชับรัดกุมให้เข้าใจง่าย อีกประการหนึ่งขอความแต่ละข้อในแบบสอบถามควรมีตัวอย่างที่เป็นพฤติกรรมจริง (Concrete examples) เพื่อกำหนดขอบเขตของคำถามให้ชัดเจน สำหรับการนำแบบสอบถามชุดนี้ไปใช้ในครั้งต่อไป ควรใช้แบบสอบถามถามทั้งฝ่ายแม่และฝ่ายลูกควบคู่กัน เพื่อให้เห็นทัศนคติของลูกกับพฤติกรรมจริงของแม่ในด้านการฝึกและการยับยั้งการพึ่งตนเอง และยังอาจช่วยให้เห็นข้อขัดแย้ง (Conflict) ที่เกิดจากสัมพันธภาพระหว่างแม่กับลูกได้ทางหนึ่งด้วย

๕. ครอบงำแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กัน เส้นไปใช้ทดสอบควบคู่กับแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กันอื่น เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กันเส้น เพราะถ้าพบว่ามีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างในหมู่คนไทยแล้วก็อาจหาแบบทดสอบชนิดนี้มาใช้ได้อย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่สะดวกต่อการจัดและประหยัดเวลาในการทดสอบ ทั้งยังใช้ได้กับคนทุกวัยทุกระดับการศึกษา เพราะไม่มีปัญหาในเรื่องภาษา

๖. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับแบบการรับรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กันที่ไม่ใช่แบบเส้น เพื่อที่จะสัมพันธ์กันในลักษณะเดียวกันเมื่อศึกษาโดยใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กันเส้นคง เช่นการศึกษาในครั้งนี้อย่างไร

๗. ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงของแบคทีเรียคุณภาพบางด้านของลูกควารี่ Regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์แต่ละตัวสัมพันธ์เป็นเส้นตรงหรือไม่ ถ้าพบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงแล้วก็สามารถจะหาสมการของลูกจากการเปลี่ยนแปลงของแม่หรืออาจหาการเปลี่ยนแปลงของแม่จากคุณภาพของลูกได้

๘. จากการทดสอบแบบการรับรู้ของเด็กเป็นรายบุคคลในการศึกษานี้ ผู้เขียนสังเกตเห็นเด็กหลายคนที่มีรูปร่างบวมวิเกเราะห์ แบบโยงความสัมพันธ์ และแบบจำแนกประเภทในปริมาณปาน ๆ กัน อันเป็นลักษณะที่ชวนให้เกิดความสนใจอย่างยิ่ง เพราะเด็กสามารถคิดให้เหตุผลได้หลายวิธีซึ่งผู้เขียนสงสัยว่าอาจเป็นความสามารถพื้นฐานของการคิดแบบทวนกลับ (Reversibility) ความทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) ก็เป็นไปได้ น่าจะได้ศึกษาหาข้อเท็จจริงในโอกาสต่อไป

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการสอนในโรงเรียน

๑. สอนให้เด็กมีการรับรู้แบบวิเกเราะห์ แบบโยงความสัมพันธ์ และแบบจำแนกประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเน้นแบบจำแนกประเภทให้มาก เพราะจากการศึกษานี้พบว่า เด็กทั้งในนครหลวงกับในต่างจังหวัดรับรู้แบบจำแนกประเภทต่าง ๆ ที่การรับรู้แบบสัมพันธ์โดยตรงกับการเปลี่ยนแปลง ทำให้เห็นว่า ผลการเปลี่ยนแปลงไม่ช่วยเพิ่มการรับรู้แบบนั้น ซึ่งเป็นการรับรู้

แบบที่เป็นพื้นฐานของการสร้างความถี่รวมยอด (Concept) โรงเรียนวังกกกรมีบทบาทในการ
ช่วยให้เด็กมีการรับรู้แบบจำแนกประเภทใหม่มาก สำหรับวิธีสอนให้เด็กในระดั้มเล็กเล็กหรือระดับ
อนุบาลมีการรับรู้ทั้ง ๓ แบบ อาจจะใช้วิธีสอนซึ่ง นิพนธ์ คงเจริญ (นิสิตปริญญาโท สาขา
โสตทัศนศึกษา ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร) กำลังทดลอง
สอนอยู่ในระดับอนุบาลเป็นแนวทางในการสอนใ้วิธีหนึ่ง

๖. สอนวิธีสร้างความถี่รวมยอด โดยใช้แนวการสอนที่ บัณฑิต ชั้น ป.๓ (นิสิตปริญญาโท สาขาโสตทัศนศึกษา ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร) โททดลองนำไปใช้สอนในระดับอนุบาล การสอนนี้จะช่วยส่งเสริมการรับรู้แบบ
วิเคราะห์พร้อม ๆ กันไปกับการรับรู้แบบจำแนกประเภทใหม่

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก

๑. พ่อแม่และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยที่เริ่มจะ เขาเริ่ม
การฝึกให้เด็กรู้จักฟังตนเองใหม่มาก เพราะจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การฝึกให้ฟังตนเองสัมพันธ์
กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์แสดงว่า การฝึก
ให้ฟังตนเองน่าจะสัมพันธ์กับการรับรู้แบบวิเคราะห์โดยทางอ้อมด้วย ยิ่งกว่านั้น การฝึกให้ฟังตนเอง
ยังสัมพันธ์กับการรับรู้แบบจำแนกประเภท จากความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าการฝึกให้ฟัง
ตนเองเกิดควบคู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้แบบวิเคราะห์ และการรับรู้แบบจำแนกประเภท
ดังนั้นถ้ามุ่งหวังจะให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการรับรู้แบบวิเคราะห์และแบบจำแนกประเภท
สูงก็ควรจะฝึกให้เด็กรู้จักฟังตนเองใหม่มาก แนวการฝึกให้ฟังตนเองของ วินเทอร์ทิตคอม ดังกล่าว
ถึงในบทที่ ๒ คงจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะเป็นประโยชน์สำหรับแม่ไทยถ้าอาศัยเป็นแนวทางใน
การฝึกให้เด็กรู้จักฟังตนเอง

๒. พ่อแม่และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยเริ่มเขาเริ่มควรใช้แนว
ทางการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยคำนึงถึงว่าการหาปราม หรือการยับยั้ง หรือการวากัดขอบเขต
ควาเป็นอิสระความเป็นตัวของตัวเองในเด็กโดยหวังจะให้เด็กเชื่อฟังและอยู่ในโอวาทกว่าส่วนนั้น
แม่สิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะสอดคล้องกับกานิยมของไทย แก่ไข่อาน่าสัง เกตจากการศึกษา

วิจัยในครั้งนี้ว่า กวรวัจฉัยชอมเซต ยัมยั้ง หรือห้ามปราบการกระทำของ เด็กโศภก่านี้ถึง เหตุผล
 ในเรื่องของการการและไมควร พร้อมกันนั้นก็ก่านี้ถึงสภาพแวดล้อมตัว เด็กประกอมการห้ามปราบ
 หรือยัมยั้งนั้น ๆ กาย เพราะจากการคอนแบบสอบตามของแม่ในกลุ่มตัวอย่างส่วนมากนั้นก็ชอบว่า
 ยัมยั้งลูกมากในเหตุการณถานใดกานหนึ่ง ก็มักจะก่ากับเหตุผลแวดล้อมประกอมการยัมยั้งกานนั้น ๆ
 ไวควย การอมรมเลี้ยงดูเด็กในวัย ๒ - ๔ ปี (เช่น เด็กในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา) ควยการ
 ปกอบปะให้เด็กมีอิสระหรือเป็นตัวของตัวเองเต็มที่ จะกระทำสิ่งใก่ยอมได้ แบบเฉพาะไป
 ห้ามปราบหรืออัยการกระทำใด ๆ เลยนั้น จากงานวิจัยนี้พบว่าทำไปเลี้ยงเด็กไม่ใก่ดี เพราะ
 นอกจากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (เป็นแรงจูงใจที่ทาให้คนทางามอย่างมีประสิทธิภาพ) ก่าแล้วมัน
 ยังทำให้เด็กมีรูแบบวามนาศประเภท (เป็นการรับรู้แบบที่เป็นพื้นฐานมองการสรางกวา ใกรวมยอก)
 ก่าควย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ภูประเสริฐ "การศึกษาแบบการคิด (Cognitive Styles) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, ๑๗๗ หน้า.
- จำรัส ของมาก "การศึกษาแบบการคิด (Cognitive Styles) ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, ๘๖ หน้า.
- วงษ์ วิวปรีชา "การศึกษาแบบการคิด (Cognitive Styles) ของนักเรียนเฟื่องศักดิ์กร ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ ๑ และ ๒" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, ๘๖ หน้า.
- หวดเพ็ญ วิเชียรโชติ "การรู้จักคิด" พัฒนาวัคณ ๒ สำนักงานทดสอบ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, หน้า ๘๗ - ๙๐.
- หวดเพ็ญ วิเชียรโชติ "ปัญหาการพัฒนาบุคลิกภาพ" เม.ป.ค., เม.ป.ป., ๑๓ หน้า
โร เนียว.
- ปุภา นิกมานนท์ "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่าน แบบการรับรู้ และการร่างความคิดรวบยอด ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และ ๗" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๔, ๑๒๕ หน้า.
- ธะมายมาศ สรทัตต์ "การศึกษาพัฒนาการจากแง่จิตวิทยา (เชิงรูปร่างใจในทางเกษตรกิจ)" บทสรุปและแนวคิดในการพัฒนาประเทศ เรียบเรียงโดย ฉมร รัตนาสัย และชัชติยากรรณสูกร คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๐๘, ๘๓๒ หน้า.
- ธะมายมาศ สรทัตต์ และจรรยา สุวรรณทัตต์ อิทธิพลของสิ่งกีดขวางการขงเด็กที่ถามคนว่า
ลำเภาเมือง จันทวัลลบุรี โรงพิมพ์สุริยสภา ๒๕๑๐, ๑๕๘ หน้า.
- วีรบุษย์ วิเชียรโชติ "สังคมไทยสมัยพัฒนา" พัฒนาวัคณ ๒ สำนักงานทดสอบ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, หน้า ๙๕ - ๑๐๖.
- ผู้วิเศษ เงินดำ "การศึกษาแบบการคิด (Cognitive Styles) ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, ๑๐๐ หน้า.

ถนัด ภัทรภัท "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) กับการคิดแบบสอบถาม (Inquiry) และความถนัดทางการเรียน" ปริทัศน์นิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๔, ๑๒๐ หน้า.

Atkinson, John W., Motives in Fantasy, Action, and Society, Affiliated East - West Press, PVT. Ltd., New Delhi, 1966, 873 pp.

Ausubel, D.P., Educational Psychology : A Cognitive View, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1968, 685 pp.

Babladellis, Georgia, The Shaping of Personality, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1967, 522 pp.

Crandall, V.J., and Sinkeldam C., Children's Dependent and Achievement Behavior in Social Situations and Their Perceptual Field - Dependence, J. Personal 32, 1 - 22, March 1964.

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw - Hill Book Company, New York, 1966, 446 pp.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, David McKay Company, Inc., New York, 1958, 487 pp.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakins Fefier and Sinons Privated Ltd., Bombay, 1966, 491 pp.

Guildford, J.P., Fundamental Statistic in Psychology and Education, McGraw - Hill Company, Inc., New York, 1950, 633 pp.

Gulliksen, Harold, Theory of Mental Test, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1967, 486 pp.

Hilgard, E. R., Introduction to Psychology, Harcourt Brace & World Inc., New York, 1967, 653 pp.

Kosolsretn, Nuanpen, "A Study of Parent - Child Relationships in Cognitive Styles", Master's Thesis, University of Illinois, 1964, 111 pp.

Lee, L.C., and others, "Influence of a Preference for Analytical Categorization Upon Concept Acquisition," Child Development, 1963, 34, 433 - 442.

McCandless, Boyd R., Children and Adolescents, Holt, Rinehart and Winston, New York, 1963, 521 pp.

McClelland, David C., and Others, The achievement Motive, Appleton - Century Crofts, Inc., New York, 1953, pp. 110 - 111.

- McClelland, David C., Studies in Motivation, Appleton - Century - Crofts, Inc., New York, 1955, 522 pp.
- McClelland, David C., The Achievement Motive in Motivation and Productivity, by Sual W. Gellerman, D.B. Taraporevala Sons & Co., Private Ltd., Bombay, 1967, 304 pp.
- Mercado, S.J., and others, "Cognitive Control in Children in Mexico and the United", The Journal of Social Psychology, 1963, 59, 199-208.
- Mussen, Paul H., and others, Child Development and Personality, John Weatherhill, Inc., Tokyo, 1969, 795 pp.
- Price - Williams, D.R., Cross - Cultural Studies, C. Nicholls & Company Lts., Maryland, 1969, 383 pp.
- Rosen, Bernard C., "Family Structure and Achievement Motivation" American Sociological Review, 36 : 4, pp. 574 - 583, August, 1961.
- Rosen, Bernard C., "Socialization and Achievement Motivation in Brazil" American Sociological Review, Vol. 27, No 5, 1962 pp. 623.
- Rossmann, Bernice L., "Analytic Cognitive Style in Children," Dissertation Abstract, 27 : 1966, 615 B.
- Reed, H.B., "Factors Influencing the Learning and Retention of Concepts," Journal of Experimental Psychology, 1946, 36, 71 - 87.
- Sears, Robert R., and others, Patterns of Child Rearing, Row, Peterson and Company Inc., New York, 1957, 533 pp.
- Secord, Paul F., Backman, Carl W., Social Psychology, McGraw - Hill Book Company, New York, 1964, 659 pp.
- Suchman, J.R., and Spaulding, R., "Cognitive Style : Theory Observation," Theory and Process in Elementary Education, 5 pp., Type.
- Wallach, M.A., and Kogan, N., Modes of Thinking in Young Children, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1956, 357 pp.
- Wilkins, L.G., "Some Correlations of Cognitive Controls, Personality Trait Factors and Achievement Motivation," Dissertation Abstract, Aug. 1964, Vol. 25, No. 2, p. 1327.
- Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design, McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1962, 672 pp.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ตาราง ๕๒ ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแม่ในด้านการฝึกใช้สิ่งตนเองและในด้านการขยับยั้งการฝึกตนเอง โดยใช้ Biserial correlation และค่า Z' เพื่อทดสอบใจแบบสอบถามแบบจำนวน ๒๔ คน

พฤติกรรมจริงในการฝึกใช้สิ่งตนเอง			พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ตนเอง			พฤติกรรมจริงในการขยับยั้งการฝึกตนเอง			พฤติกรรมจริงในการขยับยั้งการฝึกตนเอง		
ข้อที่	r	Z'	ข้อที่	r	Z'	ข้อที่	r	Z'	ข้อที่	r	Z'
๓	.๒๐	.๒๐	๓๗	.๓๔	.๓๕	*๑	ฝึกฝน	—	๔๓	.๒๖	.๒๗
๕	.๒๐	.๒๐	๔๑	.๓๑	.๓๒	๑๕	.๒๕	.๒๖	๔๕	.๕๑	.๖๑
๗	.๓๖	.๓๘	๔๔	.๒๕	.๒๖	๒๓	.๒๖	.๒๗	๔๑	.๕๔	.๖๐
๙	.๒๐	.๒๐	*๕๕	.๐๘	.๐๘	๒๕	.๒๔	.๒๕	๕๓	.๒๘	.๒๙
* ๑๑	ฝึกฝน	—	*๕๗	.๑๒	.๑๒	*๒๓	ฝึกฝน	—	๖๑	.๒๘	.๒๘
๑๓	.๗๐	.๘๓	๕๘	.๒๔	.๒๖	๒๕	.๒๖	.๒๗	๖๓	.๕๐	.๕๔
* ๑๕	ฝึกฝน	—	*๖๕	.๑๒	.๑๒	๓๑	.๒๖	.๒๗	๖๗	.๖๖	.๖๗
* ๑๗	.๑๖	.๑๖	*๖๘	ฝึกฝน	—	๓๓	.๓๑	.๓๒	๗๑	.๘๓	.๘๖
๒๑	.๒๐	.๒๐	๗๓	.๒๘	.๒๙	*๓๕	.๑๔	.๑๕	๗๕	.๘๖	.๘๐
* ๒๔	ฝึกฝน	—	๗๕	.๓๔	.๓๕	*๕๓	ฝึกฝน	—	๗๗	.๓๘	.๓๕

หมายเหตุ

- ๑. r แทน ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ Biserial correlation
- ๒. ข้อใดที่ r = 0 เป็นข้อที่ไม่ได้ทดสอบถึง

๓. ข้อใดที่ r มีค่าติดลบ แสดงว่าแบบสอบถามข้อนี้ไว้ว่ายากจนเกินไป
๔. หากค่าอำนาจจำแนกของพฤติกรรมจริงเพียงด้านเดียว พฤติกรรมจริงข้อใดก็ตาม อำนาจจำแนกไม่ถึง .๒๐ ก็ตัดข้อนั้นและมากรฐานสังเกตที่สอดคล้องกับข้อนี้ทิ้ง ถ้าเลือกข้อที่อำนาจจำแนกตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไปไว้เป็นแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษา
๕. * ที่กำกับหน้าข้อคือข้อที่ถูกตัดทิ้งให้นำมาใช้ในการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง ๕๓ ถ้า Z เฉลี่ย และค่า r เฉลี่ย ของแบบสอบถามในการเปิดใจให้ฟังตนเอง และในการขมขื่นการฟังตนเอง เมื่อทดลองใช้แบบสอบถามตามแบบ จำนวน ๒๔ คน

แบบสอบถาม	จำนวนข้อ	Z เฉลี่ย	r เฉลี่ย
พฤติกรรมจริงในการเปิดใจให้ฟังตนเอง	๑๒	.๓๗	.๓๔
พฤติกรรมจริงในการขมขื่นการฟังตนเอง	๑๒	.๓๗	.๓๔

หมายเหตุ

r เฉลี่ยแทนค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของแบบสอบถาม

ตาราง ๔๔ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบการรับรู้ โดยไม่แบ่งให้ใหญ่

กลุ่ม	แบบการรับรู้		
	วิเคราะห์	โยงสัมพันธ์	จำแนกประเภท
	S	S	S
เด็กในนครหลวง	๑๐.๕๒	๑๐.๕๕	๓.๕๖
เด็กในต่างจังหวัด	๘.๖๐	๘.๐๓	๒.๘๖
เด็กชาย	๘.๘๘	๑๐.๘๘	๖.๘๘
เด็กหญิง	๑๑.๖๕	๑๐.๑๐	๓.๕๕
ลูกหัวมี	๘.๐๖	๘.๑๘	๓.๖๖
ลูกถนนรอง ๆ	๑๑.๓๗	๑๑.๐๓	๓.๖๓
เด็กที่แม่มีมาก	๕.๕๗	๕.๖๑	๓.๕๘
เด็กที่แม่มีน้อย	๑๑.๑๘	๑๑.๖๘	๖.๘๘
เด็กที่ขายของแพง	๑๐.๑๗	๕.๘๕	๖.๘๕
เด็กที่ขายของน้อย	๕.๗๖	๕.๗๖	๓.๓๕
เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์สูง	๑๑.๑๘	๑๐.๗๐	๘.๐๘
เด็กที่ไม่สัมฤทธิ์ต่ำ	๘.๘๕	๘.๖๕	๓.๑๘

ตาราง ๔๕ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการรับรู้ แยกตามระดับที่ดู

ถิ่นที่อยู่	กลุ่ม	แบบการรับรู้		
		วิเคราะห์	โยงสัมพันธ์	ว่าแยกประเภท
		S	S	S
ทางจังหวัด	เด็กชาย	๕.๗๐	๕.๑๙	๓.๐๘
	เด็กหญิง	๗.๐๘	๖.๗๖	๖.๓๘
นครหลวง	เด็กชาย	๕.๕๕	๑๑.๖๗	๖.๗๓
	เด็กหญิง	๑๕.๓๘	๑๖.๙๘	๘.๐๕
ทางจังหวัด	ลูกห้าปี	๘.๑๑	๗.๖๖	๓.๑๘
	ลูกคนรอง ๆ	๕.๓๑	๘.๙๗	๖.๙๓
นครหลวง	ลูกห้าปี	๘.๖๘	๘.๖๗	๓.๘๖
	ลูกคนรอง ๆ	๑๐.๗๗	๑๐.๕๑	๘.๓๐
ทางจังหวัด	เด็กที่แม่ฝึกมาก	๕.๓๓	๘.๕๖	๖.๘๖
	เด็กที่แม่ฝึกน้อย	๖.๘๑	๖.๗๘	๖.๘๘
นครหลวง	เด็กที่แม่ฝึกมาก	๕.๕๐	๖.๓๓	๕.๑๐
	เด็กที่แม่ฝึกน้อย	๑๓.๕๗	๑๖.๓๖	๖.๖๖
ทางจังหวัด	เด็กที่แม่เลี้ยงมาก	๑๐.๕๕	๕.๐๕	๓.๕๕
	เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย	๘.๕๕	๗.๕๕	๖.๕๕
นครหลวง	เด็กที่แม่เลี้ยงมาก	๑๑.๐๑	๑๑.๕๕	๖.๖๓
	เด็กที่แม่เลี้ยงน้อย	๑๐.๖๖	๑๑.๓๓	๖.๓๖
ทางจังหวัด	เด็กที่ไม่สันทัดสูง	๑๖.๕๖	๑๖.๖๖	๓.๖๖
	เด็กที่ไม่สันทัดต่ำ	๓.๖๖	๓.๗๗	๖.๕๕
นครหลวง	เด็กที่ไม่สันทัดสูง	๑๖.๐๑	๑๐.๕๕	๖.๖๖
	เด็กที่ไม่สันทัดต่ำ	๑๐.๕๓	๑๑.๕๖	๘.๐๘

ภาคผนวก ข.
แบบสอบถามวัดการฝึกให้ตนเอง
และ
การนับขั้งการให้ตนเอง

หมายเหตุ เครื่องหมาย * กำกับไว้หน้าข้อความใด หมายถึงข้อความนี้เมื่อค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า .๖๐ จึงถูกตัดทิ้งไม่ใช้ในการสอบถามจริงสำหรับการศึกษารั้งนี้

ขอแนะนำการตอบแบบสอบถาม

คำถามในแบบสอบถามนี้ไม่ใช่การสอบแบบเอาผิดเอาถูก เพราะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก ขอเพียงให้ท่านตอบตรงตามที่ท่านรู้สึก หรือตรงตามที่ท่านเคยทำ

ในหน้าต่อไปจะมีข้อความสั้น ๆ บรรยายการกระทำของแมคนิโกคนหนึ่งที่มีต่อลูกซึ่งมีอายุเท่ากับ . . . . . ข้อความแต่ละข้อจะมีคำถาม ๒ คำถาม คำถามหนึ่ง ๆ มีคำตอบให้เลือก ๕ ข้อ ขอให้เลือกราคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านที่สุด และกาเครื่องหมาย ✓ ลงบนเส้นข้างแนวคำตอบที่ท่านเลือก โปรดกาเครื่องหมาย ✓ เพียงอันเดียวเท่านั้น ภายใต้คำถามแต่ละข้อ

ตัวอย่าง

ชวนชมเด็กลูกให้ เชื้อฟังคำผู้ใหญ่ เช่นไม่ให้เถียงผู้ใหญ่ไม่ว่าจะผิดหรือถูก

๑. ท่านทำเช่นเดียวกับชวนชม เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- . . . . . เกือบตลอดเวลา
- . . . . . บ่อย ๆ
- . . . . . บางครั้งบางคราว
- . . . . . นาน ๆ ครั้ง
- .. . . . เกือบจะไม่เคยทำเลย

๒. เมื่อแมคนิโกก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแมคนั้นควรทำเช่นเดียวกับชวนชมไหม

- . . . . . ควรทำอย่างยิ่ง
- . . . . . ควรทำ
- . . . . . ไม่น่าใจ
- . . . . . ไม่ควรทำ
- . . . . . ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

คำถามข้อ ๑. ถ้าท่านไม่เคยทำอย่างชวนชมเลย ท่านก็กา ✓ ลงบนเส้นข้างหน้า

ข้อความ "เกือบจะไม่เคยทำเลย"

ส่วนในคำตอบข้อ ๒. ถ้าท่านเห็นว่าเป็นการไม่ควรทำเลย ท่านก็กา ✓ ลงบนเส้นข้างหน้า

ข้อความ "ไม่ควรทำอย่างยิ่ง" เป็นต้น

* แซ่ไซไม่ให้ลูกตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ภายตนเอง เช่น เลือกลูกเสือ และการใช้จ่ายเงิน

- ๑. ท่านทำเช่นเดียวกับแซ่ไซ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... . เกือบตลอดเวลา
  - ..... . น้อย ๆ
  - ..... . บางครั้งบางคราว
  - ..... . นาน ๆ ครั้ง
  - ..... . เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๒. เมื่อแม่จนใจก็ทำตามลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับแซ่ไซไหม
  - ..... . ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... . ควรทำ
  - ..... . ไม่แน่ใจ
  - ..... . ไม่ควรทำ
  - ..... . ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

พิสมัยฝึกลูกให้ทำสิ่งยากด้วยตัวเองโดยไม่ขอความช่วยเหลือจากคนอื่น

- ๓. ท่านทำเช่นเดียวกับพิสมัย เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ... . เกือบตลอดเวลา
  - ... . น้อย ๆ
  - .. . . . . บางครั้งบางคราว
  - . . . . . นาน ๆ ครั้ง
  - ..... . เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๔. เมื่อแม่จนใจก็ทำตามลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับพิสมัยไหม
  - ..... . ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... . ควรทำ
  - .... ไม่แน่ใจ
  - ... . ไม่ควรทำ
  - ... . ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

นินสาฝึกลูกให้ขยันบ้านคนเดียวในเวลากลางวันได้

อรุณีฝึกลูกให้รับประทานอาหารได้เอง โดยไม่ต้องมีใครช่วยดักหรือส่งให้

- ๕. ท่านทำเช่นเดียวกับนินสา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๗. ท่านทำเช่นเดียวกับอรุณี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๑. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำอะไรเกี่ยวกับนินสาไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

- ๔. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับอรุณีไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สมศรีมีลูกให้รู้จักถนนหนทางและอาณาบริเวณ
ใกล้เคียงเพื่อไม่ให้หลงทาง

- ๑. ท่านหาเงินเกี่ยวกับสมศรี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เก็บบวกลงเวลา
  - ..... บอย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยหาเลย

- ๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำอะไรเกี่ยวกับสมศรีไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* เพ็ญจันทร์มีลูกให้ตัดสินใจไว้ด้วยตัวเธอ

- ๑๑. ท่านหาเงินเกี่ยวกับเพ็ญจันทร์ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เก็บบวกลงเวลา
  - ..... บอย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยหาเลย

- ๑๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำอะไรเกี่ยวกับเพ็ญจันทร์ไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

ชฎาฝึกลูกให้มานะ เรียบให้ดี

๓. ท่านทำเช่นเดียวกับชฎา เมื่อหาอยู่กับลูกหรือไม่

- .... เกือบตลอดเวลา
- .... บ่อย ๆ
- .... บางครั้งบางครั้ง
- .... นาน ๆ ครั้ง
- .... เกือบจะไม่เคยทำเลย

เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น ควรทำเช่นเดียวกับชฎาไหม

- .... ควรทำอย่างยิ่ง
- .... ควรทำ
- .... ไม่แน่ใจ
- .... ไม่ควรทำ
- .... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* สุกาฝึกลูกให้กล้าเผชิญหน้าสู้กับเด็กอื่นเพื่อรักษาสิทธิของตน

๑๕. ท่านทำเช่นเดียวกับสุกา เมื่ออยู่กับลูกหรือไม่

- .... เกือบตลอดเวลา
- .... บ่อย ๆ
- .... บางครั้งบางครั้ง
- .... นาน ๆ ครั้ง
- .... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๑๖. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น ควรทำเช่นเดียวกับสุกาไหม

- .... ควรทำอย่างยิ่ง
- .... ควรทำ
- .... ไม่แน่ใจ
- .... ไม่ควรทำ
- .... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* รัตนาฝึกลูกให้ เป็นผู้นำเด็กอื่น ๆ และกล้าแสดง
ตัวในกลุ่มเพื่อน

- ๗. ท่านทำเช่นเดียวกับรัตนา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับรัตนาไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่น่าใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สาธิตไปให้ลูกโอ้อวด และคุยโม้ คุยเชื่อง

- ๑๘. ท่านทำเช่นเดียวกับสาธิต เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๒๐. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับสาธิตไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่น่าใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

วนิดาพี่ลูกใหญ่ใจดีตลอดเสียผ้าแลผ้าเก็บให้เป็นที่
เป็นทาง และดูแลสิ่งของตัวเองได้

- ๑. ท่านทำเช่นเดียวกับวนิดา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับวนิดาไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

อัมพรไม่ให้ลูกเล่นนอกบ้านโดยไม่บอกให้พ่อแม่รู้

- ๒๓. ท่านทำเช่นเดียวกับอัมพร เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๒๔. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับอัมพรไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สุภาให้ลูกรู้จักทำบางสิ่งบางอย่างตามลำพัง
ตนเองได้โดยไม่ต้องกวนให้พ่อแม่คอยช่วยคอยแนะ
อยู่ตลอดเวลา

- ๕. ท่านทำเช่นเดียวกับสุภา เมื่อทำอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- . เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับสุภาไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* มยุรีไปให้ลูกพยายามเอาชนะเด็กอื่นในการเล่น

- ๒๗. ท่านทำเช่นเดียวกับมยุรี เมื่อทำอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๒๘. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับมยุรีไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

มีงษ์ขวัญไม่ให้ลูกกระโดด หรือวิ่ง เล่นมากจนเกินไป

๒๘. ท่านทำเช่นเดียวกับมีงษ์ขวัญ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางครั้ง
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๒๙. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นทำเช่นเดียวกับมีงษ์ขวัญไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่น่าใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

วิภาวดีไม่ให้ลูกเล่นกับเด็กที่บู๊จิ้ง หรือเด็กที่หอนแม่ไม่ชอบ

๓๐. ท่านทำเช่นเดียวกับวิภาวดี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางครั้ง
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๓๑. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับวิภาวดีไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่น่าใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

มั่งอกรไม่ให้ลูกกราบควาหรือร้องไห้เมื่อปล่อย
ให้อยู่ตามลำพัง

- ๓. ท่านทำเช่นเดียวกับมั่งอกร เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๔. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับมั่งอกรไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่นั่นใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* วลีฝึกลูกให้หาเงินมา เป็นค่าใช้จ่ายของตัวเอง

- ๓๕. ท่านทำเช่นเดียวกับวลี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๓๖. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับวลีไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่นั่นใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สายใจมีลูกให้เป็นคนกระฉับกระเฉงว่องไว
และแข็งแรง สามารถที่จะเป็นฝ่าย กระจิดหรือเล่น
กีฬา

- ๓๗. ท่านทำเช่นเดียวกับสายใจเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๓๘. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับสายใจไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* จินตนาไปให้ลูกทำอะไรในบ้านให้เป็นที่เกาะเกาะ
ก็คางวาง

- ๓๘. ท่านทำเช่นเดียวกับจินตนาเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

- ๓๙. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับจินตนาไหม
  - ..... ควรทำอย่างยิ่ง
  - ..... ควรทำ
  - ..... ไม่แน่ใจ
  - ..... ไม่ควรทำ
  - ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

กุหลาบผีถูกทำให้สามารถเปลี่ยนสีมาเองและ
เขาเองเองใด

๑. ท่านทำเช่นเดียวกับกุหลาบ เมื่อท่านอยู่กับลูก
หรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... น้อย ๆ
- ..... บางครั้งบางครั้ง
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับกุหลาบไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่น่าใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* จารุวรรณไปให้ลูกทำเสียง อะอะในยาน

๔๓. ท่านทำเช่นเดียวกับจารุวรรณ เมื่อท่านอยู่กับลูก
หรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... น้อย ๆ
- ..... บางครั้งบางครั้ง
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๔๔. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับจารุวรรณไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่น่าใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

จันทร์่าที่ถูกรู้จักเลือกคบเพื่อนเฝ้าเองใน
กลุ่มเด็กที่มีอายุกราวเดียวกัน

- ๕๕. ท่านทำเช่นเดียวกับจันทร์่าเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๖. เมื่อแม่สนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับจันทร์่าไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

วรรณีไม่ให้ลูกติดอยู่กับเพื่อน

- ๕๖. ท่านทำเช่นเดียวกับวรรณีเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางครั้ง
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๕๕. เมื่อแม่สนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับวรรณีไหม

- ..... การทำอย่างยิ่ง
- .... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

บุษกรไม่ใหญ่กลมเหลวในการเรียน

๔. ท่านทำเช่นเดียวกับบุษกรเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๕. เมื่อแม่สนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับบุษกรไหม

- ..... ควรทำอย่างยง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

สมทรงให้ลูกกระบิดระวังเมื่อจะลงทำสิ่งใหม่ ๆ โดยลำพังในขณะที่พ่อแม่ไปอยู่บ้าน

๕๑. ท่านทำเช่นเดียวกับสมทรง เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๕๒. เมื่อแม่สนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้นควรทำเช่นเดียวกับสมทรงไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

พรหมไม่ให้คุณถอดเสื้อผากองไว้กับพื้นหรือปล่อยให้
ไทรกไม่เป็นระเบียบ

๕๓. ท่านทำเนนเกี่ยวกับพรหม เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
- ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๕๔. เมื่อแบ่งกนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านก็กว่าแม่คนนั้น
การทำเนนเกี่ยวกับพรหมไหม

- ..... กวกรทำอย่างยั้ง
- ..... กวกรทำ
- ..... ไม่นั่นใจ
- ..... ไม่วกรทำ
- ..... ไบ่วกรทำอย่างยั้ง

* อัจฉราเป็นลูกใหญ่ส่วนรวมในเรื่องที่ท่านสนใจ
และรวมวงสนทนาภาย

๕๕. ท่านทำเนนเกี่ยวกับอิจฉรา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
- ..... เกือบตลอดเวลา
  - ..... บ่อย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๕๖. เมื่อแบ่งกนใจก็ตามอยู่กับลูก ท่านก็กว่าแม่คนนั้น
กวกรทำเนนเกี่ยวกับอิจฉราไหม

- ..... กวกรทำอย่างยั้ง
- ..... กวกรทำ
- ..... ไม่นั่นใจ
- ..... ไบ่วกรทำ
- ..... ไม่วกรทำอย่างยั้ง

วิธีฝึกลูกให้พอใจทำสิ่งใหม่ ๆ ด้วยตัวเองโดย
ไม่ต้องคอยสั่งแม่

๕. ท่านทำเช่นเดียวกับวิธี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เก็บตลอกเวลา
- ..... บอย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๖. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับวิธีใหม่

- ..... การทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

ปรารถนั้ฝึกลูกให้รู้จักหาสิ่งที่สนใจและมีงานอดิเรก
ของตนเองพร้อมทั้งสามารถหาความเพลิดเพลินให้
กับตัวเองได้กาย

๕๕. ท่านทำเช่นเดียวกับปรารถนั้ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- ..... เก็บตลอกเวลา
- ..... บอย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๖๐. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับปรารถนั้ใหม่

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... การทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

วรวรรณให้ลูกรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อย
มท่าเลอะเทอะ หรือไข่มื้อหยิบอาหาร

๑. ท่านทำเช่นเดียวกับวรวรรณ เมื่อท่านอยู่กับลูก
หรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านก็กว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับวรวรรณไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่การทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

อัมพรไม่ให้ลูกหาเงินหรือเลิกงานทำโดยไม่ได้
รับความเห็นชอบจากท่าน

๒๓. ท่านทำเช่นเดียวกับอัมพร เมื่อท่านอยู่กับลูก
หรือไม่

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๒๔. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านก็กว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับอัมพรไหม

- ..... ควรทำอย่างยิ่ง
- ..... ควรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

* เมื่อลูกต้องการเงินสิ่งเล็ยงคังหรืออะอะอีกทีก
เฉลาจะใหลูกออกไปเล่นนอกมาน

- ๕. ท่านทำเอนเดียวกับเฉลา เมื่อท่านอยูกับลูกหรือไม่
- ..... เก็บมตลอดเวลา
- ..... บอย ๆ
- ..... บางกรังบางกราว
- ..... นาน ๆ กรัง
- ..... เกือบจะไมเคยทำเลย

- ๖. เมื่อแมคนใดก็ตามอยูกับลูก ท่านคิดว่าแมคนนั้น
กรรทำเอนเดียวกับเฉลาไหม
- ..... กรรทำอย่างยั้ง
- ..... กรรทำ
- ..... ไมแนใจ
- ..... ไมกรรทำ
- ..... ไมกรรทำอย่างยั้ง

ยพคิไมใหลูกทำตัวเนื่อเด็กอื่น

- ๖๗. ท่านทำเอนเดียวกับยพคิ เมื่อท่านอยูกับลูกหรือไม่
- ..... เก็บมตลอดเวลา
- ..... บอย ๆ
- ..... บางกรังบางกราว
- ..... นาน ๆ กรัง
- ..... เกือบจะไมเคยทำเลย

- ๖๘. เมื่อแมคนใดก็ตามอยูกับลูก ท่านคิดว่าแมคนนั้น
กรรทำเอนเดียวกับยพคิไหม
- ..... กรรทำอย่างยั้ง
- ..... กรรทำ
- ..... ไมแนใจ
- ..... ไมกรรทำ
- ..... ไมกรรทำอย่างยั้ง

อนงค์มีลูกให้ทำงานประจำในบ้านเป็นบาง

อย่าง

๑. ท่านทำเช่นเดียวกับองงค์เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

..... เก็บตลอคเวลา

..... บอย ๆ

..... บางครั้งบางคราว

..... นาน ๆ ครั้ง

..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

ยู่พาให้ลูกมีกามันมีผู้ใหญ่และไม่เข้าไป
ยุ่งเกี่ยวในธุระของผู้ใหญ่

๑๑. ท่านทำเช่นเดียวกับยู่พาเมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

..... เก็บตลอคเวลา

..... บอย ๆ

..... บางครั้งบางคราว

..... นาน ๆ ครั้ง

..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับองงค์ไหม

..... ควรทำอย่างยิ่ง

..... ควรทำ

..... ไม่แน่ใจ

..... ไม่ควรทำ

..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

๑๒. เมื่อแม่คนใดก็ตามอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแม่คนนั้น
ควรทำเช่นเดียวกับยู่พาไหม

..... ควรทำอย่างยิ่ง

..... การทำ

..... ไม่แน่ใจ

..... ไม่ควรทำ

..... ไม่ควรทำอย่างยิ่ง

มดเมื่อกู้ใหม่มีความภูมิใจในความสามารถของตน
องที่ทำงานต่าง ๆ ไคคือ

- งานที่ทำงานเดียวกับที่ เชื่ออยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เก็บมตลอดเวลา
  - ..... บอย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาย ๆ าวัง
  - ..... เก็บมจะไม่เก็บทำเลย

เมื่อแมคนใดคนหนึ่งอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแมคนนั้น
ควรทำงานเดียวกับแม่ใหม่

- ..... ควรทำอย่างยิง
- ..... ควรทำ
- ..... ไปแน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิง

นุรไปให้ลูกออกนอกบ้านเวลาค่ำคืน

- ๗๕. งานที่ทำงานเดียวกับนุร เชื่ออยู่กับลูกหรือไม่
  - ..... เก็บมตลอดเวลา
  - ..... บอย ๆ
  - ..... บางครั้งบางคราว
  - ..... นาน ๆ ครั้ง
  - ..... เก็บมจะไม่เก็บทำเลย

เมื่อแมคนใดคนหนึ่งอยู่กับลูก ท่านคิดว่าแมคนนั้น
ควรทำงานเดียวกับนุรใหม่

- ..... ควรทำอย่างยิง
- ..... ควรทำ
- ..... ไปแน่ใจ
- ..... ไม่ควรทำ
- ..... ไม่ควรทำอย่างยิง

ส่วนตัวยังไม่หลุกหลองทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำได้ถือว่า

๗. ท่านทำเช่นเดียวกับส่วนตัวยัง เมื่อท่านอยู่กับลูก หรือไม

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๘. เมื่อแม่คนใดคนหนึ่งอยู่กับลูก ท่านก็คว่ำแม่คนนั้น กวรทำเช่นเดียวกับส่วนตัวยังใหม่

- ..... กวรทำอย่างยิ่ง
- ..... กวรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่กวรทำ
- ..... ไม่กวรทำอย่างยิ่ง

ดวงใจเด็กถูกใจหรือจ้กแข่งขันกับเด็กอื่นในทางที่ เหมาะที่กวร เมื่อแข่งขันในการกีฬาและเกมส์ต่าง ๆ ก็พยายามชิงชนะ เล็กควยการ เสนอย่างสุคความสามารด

๙. ท่านทำเช่นเดียวกับดวงใจ เมื่อท่านอยู่กับลูก หรือไม

- ..... เกือบตลอดเวลา
- ..... บ่อย ๆ
- ..... บางครั้งบางคราว
- ..... นาน ๆ ครั้ง
- ..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

๑๐. เมื่อแม่คนใดคนหนึ่งอยู่กับลูก ท่านก็คว่ำแม่คนนั้น กวรทำเช่นเดียวกับดวงใจไหน

- ..... กวรทำอย่างยิ่ง
- ..... กวรทำ
- ..... ไม่แน่ใจ
- ..... ไม่กวรทำ
- ..... ไม่กวรทำอย่างยิ่ง